N:r 1. ÅRG. 36. 10 JAN. 1931. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

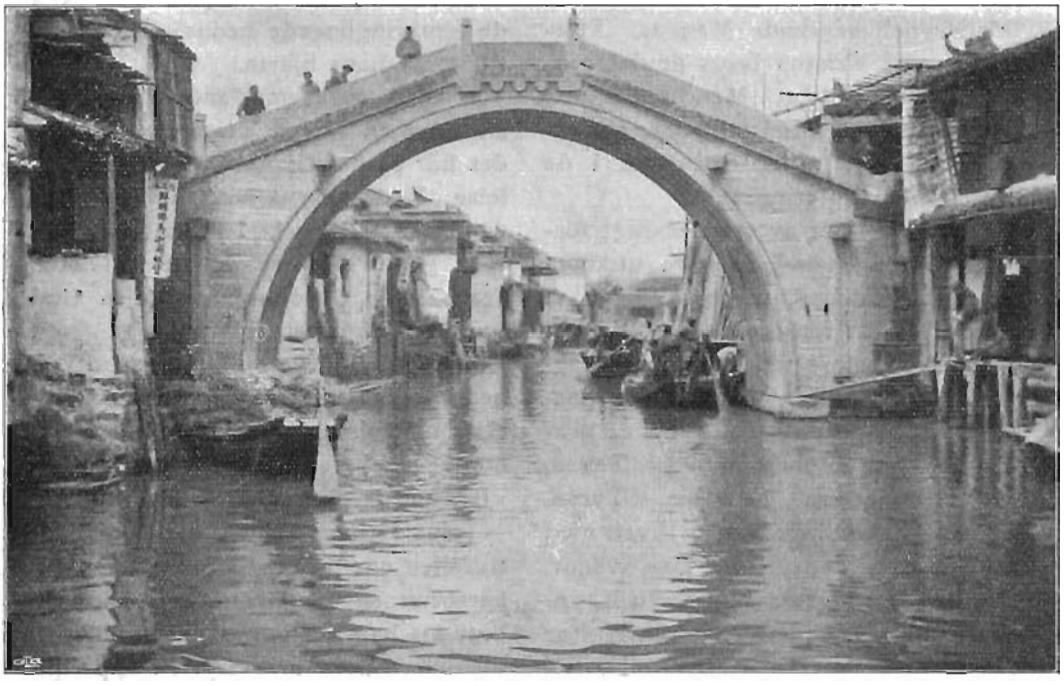

En bro i Kina.

MISSIONSTANKEN GENOM ÅRHUNDRADENA.

Av Nath. Högman.

Missionstanken genomlöper som en röd tråd människosläktets hela historia. Redan på fallets dag möter den oss, och den ligger innesluten i löftena till Abraham. I psalmerna intar den en betydande plats. Korsets psalm (22) ställer missionstanken i olösligt samband med det stora försoningsundret. »Alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren. Hedningarnas alla släkter skola tillbedja inför dig.» Försoningsundret är missionstankens oändliga källflöde. Genom hela Gamla Förbundet anknyter den sig alltid kraftigast till de profetior, som peka mot den kommande, lidande och segrande Messias. Återlösningen i Kristus Jesus är det centrala i Guds rådslut. Men dit hör ock missionstanken. Med jublande, oemotståndlig kraft väller den fram i de Messianska profetiorna.

Under de tider av stort andligt förfall, då Gud talade genom utomordentliga sändebud, profeter, lägga vi märke till, att förkunnelsen aldrig begränsades enbart till Israel. I de syner Herren lät profeterna skåda passerade även hedningarna revy. Så profeterar Amos, herden från Tekoa, över Damaskus, Filistéen, Tyrus, Edom, Ammon och Moab. Även med hedningarna hade Gud sina vägar. »Förde jag icke Israel upp från Egyptens land, och Filistéerna från Kaftor och Araméerna från Kir.» (Am. 9: 7). Jona blev, ehuru motvillig, sänd till Nineve. Till denne i utkorelsetanken så rättrogne israelit, säger Gud: »Skulle jag icke ömka mig över Nineve, där mer än 12,000 människor finnas, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster!» Gud ömkade sig över den stora hednastaden. När Jesaja i 8:de århundradet framträdde, talade han först till det avfälliga egendomsfolket. Men sedan lades bördan av de omkringboende hednafolken tungt på honom, och han profeterar över Babel, Assyrien, Filistéen, Moab, Damaskus, Etiopien, Egypten, Arabien, Tyrus, till dess att slutligen (kap. 24) förkunnelsen blir fullständigt världsomfattande. Samma förhållande möter oss hos Jeremia. Alla de omkringboende hednafolken ligga tungt på hans hjärta.

Men än mäktigare möter oss missionstanken i Nya Testamentet, ty i det har ju det Gamla fått sin uppfyllelse. Hedningarna hava kommit nära genom Kristi blod. Här är icke jude eller grek; alla äro de ett i Kristus Jesus. Och »hedningarna prisa Gud för barmhärtighetens skull».

När Paulus var i det för synd och hednisk lösaktighet namnkunniga Korint, uppenbarade sig Herren för honom i en syn om natten och sade: »Jag har mycket folk i denna stad».

Jesus Kristus talade själv vid flera tillfällen om hednamissionen. Vid Sikarsbrunnen, då lärjungarna häpnade över att han talade med en samaritisk kvinna, sade han: »Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, hur de redan vitna till skörd». I den föraktade, sjunkna, halvhedniska kvinnan såg

Jesus en förstlingspant på den oändliga skörd, som genom världsmissionen skulle bärgas för Guds rike. I det ordet ligger ock en mycket bestämd uppmaning till alla tiders lärjungar, att sätta sig in i missionsproblemet, för att förhoppningsfullt och målmedvetet bärga skörden in.

Vid ett annat tillfälle då Jesus talade till lärjungarna om samma sak, befann han sig på vandring i Galiléens, av en föraktad blandras, befolkade gränstrakter. Då han såg de stora människoskaror na omkring sig såsom får utan herde, varkunnade han sig över dem, och sade till lärjungarna: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få, bedjen för den skull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin myckna skörd». Därmed anvisar han dem förbönen som den mäktiga hävstången i missionsarbetet.

När så hednavärlden, i grekernas sökande längtan, kom Jesus nära, låter han lärjungarna veta, att missionens väg skulle bli en lidandets väg, en passionsväg. »Om vetekornet icke faller i jorden och dör, bliver det allena». Oändligt dyrköpt är hednavärldens förlossning i världsförsonarens offerdöd. Och från Golgata framåt, århundradena igenom, har missionens väg alltjämt varit en passionsväg. Här hava dyrbara alabasterflaskor brutits, här hava heliga offer i levande lydnad lagts på Mästarens altare. Den är tecknad i martyrers blod, den vägen.

Slutligen se vi Mästaren i själva avskedsstunden peka med sin genomstungna hand ut över de stora världsmissionsfälten för att i kraft av sin stora världsförsonaregärning bjuda lärjungarna gå åstad. »Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar» är den stora, över hela denna tidsålder sig sträckande, missionsbefallningen. Mellan Jesu himmelsfärd och Jesu återkomst ligger missionstidevarvet, den tidsperiod i Guds outgrundliga frälsningsplan, då evangelium skall föras ut till ett vittnesbörd bland alla folk.

Under denna tidsperiod måste ordet om försoningen bäras ut till dem som ännu leva i okunnighet om försoningsundrets faktum. Denna missionsperiod skyndar mot sitt slut. Vi befinna oss nu i en tid av högheligt ansvar. Ännu giver Gud mänskligheten andrum till sinnesändring. Men tiden härefter är kort. Då vi gå ut på avlägsna och mörka gränder och vägar med Konungens bröllopsbjudning få vi göra det i vissheten om, att bröllopsdagen är nära. Det eskatologiska perspektivet får aldrig skymmas undan. Tanken på Jesu snara återkomst var en väldig drivkraft i den urkristna församlingens missionsverksamhet. Alltjämt framåt, hän emot trakter där Jesu namn aldrig blivit nämnt, trängde dessa försoningens sändebud, dessa »bärare av Jesu namn».

När hedningarna så i fulltalig skara hava kommit in, stå vi inför ett nytt tidsskede, som inbryter i samband med Jesu återkomst och därmed sammanhängande händelser. Dessa linjer blevo ock tydligt angivna vid det märkliga apostlamötet i Jerusalem.

Missionstanken är intet människopåfund, den är Guds tanke, Gud vill

missionen. Är det då underligt om den, som fått syn på detta, ivrigt åstundar Jesu återkomst, och genom missionsverksamhet bland icke kristna folk, söker att påskynda den. Ingenting kan så befordra det sanna missionsnitet, som ett lydaktigt aktgivande på missionstanken i Guds ord. Under de århundraden av mörker, som efterträdde den urkristna församlingens missionsnit, fanns det ingen öppen bibel, och missionstanken föll i glömska. Att det sista seklet blivit ett missionsårhundrade anknyter sig till det förhållandet, att bedjande män forskat i skrifterna, till dess missionstanken med makt väcktes till liv i deras egna hjärtan. Dess djupare vi tränga in i skriften, dess klarare skall missionen framstå för oss som det centrala i hela den n. v. nådehushållningen, som det största i historien och som en Guds hjärteangelägenhet. Även vi skola då, så framt det inte är något sjukt i vårt andliga liv, gripas av en helig missionsiver och ivrigt åstunda den nåden att få vara med i världsmissionens underbara verk.

ALLT HITINTILLS.

År 1930 hör för alltid till det förflutna med dess möda och arbete, dess sorg och ve, dess glädje och jubel. Över det har Herren sin minnesbok skriven, och över det få vi ock skriva vår. Hur än tiden gestaltat sig för oss, ha vi allt skäl att vid detta årsskifte liksom vid så många föregående resa vår minnessten och skriva därpå: Allt hitintills har Herren hulpit oss.

Vi ha som mission under året haft vår sorg och vårt ve. Vi ha t. o. m. fått känning av det mörker, som vilar över dödsskuggans dal. Sorgebuden från Kina ha varit bittra, bittrare än vanligt därför att övergången för våra syskon skett under så ytterligt svåra yttre förhållanden och därför att ingen fanns, som kunde upptaga deras mantel och fortsätta deras verk, och det i en tid, då mänskligt sett, så mycket står på spel. Förlusten skulle ha känts svårare, hade ej Herren givit dem en så rik ingång i sin härlighet.

Vi ha dock under året haft skäl att ofta brista ut i suckan och klagan. Skall friden för alltid vara borta från jorden. Varje liten ljusning ha vi hälsat med glädje, men ack, ljusningen har blott tett sig som gäckade förhoppningar. Få vi ej tro, att den ljusning, som nu inträtt, ej längre skall gäcka oss utan att det skall bli så som en kinesisk kvinna sade, då hon hörde om presidentens dop: »Nu får missionen åter vind i seglen.»

Men ödeläggelsen har varit så djupt ingripande på alla livets områden, att vi få nog länge känna följderna därav, följderna av krig, av pest, av hunger och umbäranden av alla slag, som det arma folket fått lida.

Men, Gud vare lov, det har givits oss att få se ljusning på andra områden än som höra till detta livet. Vi ha fått tacka Gud för de heligas tålamod och tro. Vi ha fått bevittna, att Herren ger sin större nåd trots allt.

Våra missionärer ha haft att kämpa en hård kamp, men de ha ej tappat frimodigheten, och frimodigheten skall beskäras sin stora lön. Våra trossyskon bland kineserna ha haft det trångt, outsägligt trångt, för oss ofattbart trångt, men de ha kämpat sig igenom i långt större utsträckning, än vi skulle ha vågat hoppas. De äro dock, så många bland dem, blott barn i Kristus. Då förutsättningarna äro mindre, blir nåden så mycket mer överflödande och Guds ära så mycket större.

Vi ha under året fått se, hur mörkrets makter frammanat sina utomordentliga resurser att göra hedningarna odugliga för tron, att ingjuta i deras själar sitt dödande gift genom den förnekelse, hädelse samt förföljande av sanningen och dess bekännare, de fått bevittna, genom att fostra alla lägre lidelser i människan. Faran var så mycket mer hotande, som de ej haft att som hos oss möta det hinder, som en av kristendomen påverkad kultur giver. Men vi ha ock fått se, hur trots allt detta skaror komma för att höra, och skaror mottaga tron. Ger ej detta oss en maning att fortsätta med räddningsverket med fördubblad iver och kraft.

Våra led ha glesnat därute. Vi ha anropat vår Gud att driva ut arbetare i sin skörd, och vi få fröjdas i förhoppning. Vår unga skara här i hemlandet, som med så glatt mod skyndat till vår hjälp, har fått den stora uppmuntran, att Herren ur dess krets börjat uttaga förstärkning. Här ha vi en ny kallelse till fortsatt bönekamp i tro, i fullviss tro. Skola vi ej kunna rusta oss i tro och taga ut löften, så att vi få se unga män och kvinnor i tillräckligt antal sluta sig till Guds vittnens här i Kina.

Vi ha under året fått stilla våra ofta oroliga hjärtan vid det berg, som heter Herren förser. Och med tacksamhetens glädje ha vi fått sluta även detta år utan brist. Underbara nåd! Detta kapitel i vår minnesbok har ju alltid haft karaktär av under. Ej så, att vi alltid gått utan bekymmer. Det få vi med skammens blygsel även i år erkänna. Men Herren har i sin nåd kommit vår klentro på skam, och nu stå vi här även vid detta årsskifte och kunna med frimodighet inrista på vår hjälposten: Allt hitintills har Herren hulpit. Ära vare hans stora, tillbedjansvärda namn!

Vi ha sålunda skäl att sluta vårt år med tacksägelse. Vi äro skyldiga vår Gud ett hjärtats fulla tack för hans trofasta nåd. Och vi äro skyldiga Eder, våra vänner, detsamma, för att vi fått i så rikt mått äga Edert trogna bistånd, Edra förböner, Edra offer, Eder kärlek, som på så många sätt tagit sig uttryck i vårt samarbete. Allt har oförgängligt värde. Tack! Tack!

Och så be vi att få hälsa Eder med vår varma tillönskan för det nya år, som kommit. Give Herren oss och Eder att leva ännu närmare honom och ännu mer överflödande i kärlekens liv och gärning till hans ära.

Erik Folke.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Till den det vidkommer!

Under mina resor i hemlandet har jag försökt framhålla det stora behovet av flera arbetare på vårt stora missionsfält — Svenska Missionens i Kina. Jag har ofta önskat att jag, för att tala med Paulus, kunde »förvandla min röst». Förgäves spanar jag efter de unge män, som äro villiga att ställa sig till sin Herres förfogande. De finnas, gudfruktiga, nitiska, begåvade, men då det gäller att taga det avgörande steget och offra sig på Herrens altare, då finner jag dem ej!

Jag talade om behovet av arbetare. Vi ha f. n. sju missionsstationer som skulle behöva manliga arbetare. Flera av de missionärer som nu finnas därute äro snart färdiga att resa hem, somliga av dem för att icke mera återvända. De ha en arbetsdag på omkring 40 år bakom sig och äro i behov av vila. Varför anmäla sig då så ytterst få? Det är icke endast vår mission, utan även andra, som göra en liknande erfarenhet. Är en av orsakerna fruktan att icke få det dagliga brödet? En vän sade till mig vid mitt sista besök i Göteborg, att kanske detta spelar in, då Svenska Missionen i Kina icke *garanterar* någon fast lön. Jag har svårt för att tro det. Visserligen garanterar vi icke en fastställd lön, då vi ej ha några garanterade inkomster och aldrig låna penningar för våra behov, men vi ha en skala uppgjord efter vilken underhållet utbetalas och under min 40-åriga erfarenhet har *aldrig* något fattats mig eller mina kamrater. Människor kunna svika oss, *Gud aldrig!*

Hurudana män önska vi? Unga, gudfruktiga, företagsamma män, sunda i tron, villiga att slita ont för sin Frälsare, nitälskande för själars frälsning, villiga att broderligt samarbeta och umgås med olika tänkande. Jag läste i dag ett uttalande av en Afrikamissionär, pastor Sandström i svenska kyrkans mission, han säger: »Ni unga prästkandidater i hemlandskyrkan, lämnen Eder helt åt Frälsaren och Förlossaren, så får nog mera än en av Eder den sköna kallelsen att komma hitut och hjälpa oss att taga vård om Guds pärlor och juveler.»

Ja, så skulle jag vilja ha det sagt: »Ni unga inom Ynglingaföreningen och i församlingarna, lämnen Eder helt åt Frälsaren, och han skall förvisso snart sända Eder ut i det härliga pärlfisket bland Kinas millioner!»

De obesådda fälten ropa efter arbetare, de unga församlingarna, som berövats sina lärare, ropa efter lärare, de vitnande skördefälten ropa efter skördemän. Är *du* villig? Fråga icke: »Varför skulle *jag* gå?» Fråga i det stället: »Varför skulle jag *icke* gå?»

Ännu stå dörrarna öppna. Arbetsdagen kanske icke blir så lång, men, väl använd, blir den lycklig. Känner du dig kallad till detta uppdrag så lägg saken fram inför Gud i bön. Han skall giva dig ljus, visshet och ledning.

Duvbo, Sundbyberg i december 1930.

August Berg.

(Efter »Libanon».)

Ett gott nytt år,

av Gud rikligen välsignat, tillönskas hjärtligt alla S. L:s läsare!

Bönemötena,

som varit inställda under jul- och nyårshelgen, taga, v. Gud, åter sin början i Betesdakyrkan vid Floragatan tisdagen den 13 jan. kl. 7 e. m.

Låtom oss alla, som det kunna, troget mötas till förbön under denna för Kina så skickelsedigra tid. Låtom oss ej glömma taga del i kampen, då man därute som bäst behöver vårt stöd!

S. M. K:s bönekretsar.

Med synnerlig tacksamhet till Gud tänka vi på, att icke blott i Stockholm utan runt om i vårt land bönekretsar samlas till gemensam bön för S. M. K. och dess arbete. Många av dessa äro av oss kända,

andra icke. De små vita nålarna på vår karta på exp. rikta ofta vår blick och tanke till dessa kretsar, som Gud förenat med oss i bön. Men icke mindre dyrbar är vetskapen om de många ensamma, men med Herren förtrogna själar, somliga luttrade i smältugnens eld, vilka med oss kämpa i bön. Må Herren, då vi nu gå in i det nya året, över oss alla rikligen utgjuta nåds och böns ande. Då skola vi i sanning få ett gott nytt år i Jesu namn.

Till våra prenumerantsamlare.

Härmed vilja vi rikta en innerlig vädjan till våra värderade medhjälpare, vilka samla prenumeranter, att söka göra detta i så god tid som möjligt. Upplagan kan då lättare beräknas.

I samband härmed ber red. att få påpeka, att det står prenumerantsamlare fritt att rekvirera tidningen antingen genom närmaste postkontor eller direkt från expeditionen. Se för övrigt prenumerationsanmälan.

Vi mottaga med största tacksamhet all den hjälp, som gives oss för att få tidningen spridd.

Till våra prenumeranter.

Enligt gammal praxis fortsätta vi även efter årsskiftet att expediera Sinims Land till prenumeranter vilka förut rekvirerat tidningen genom vår Exp., och *som ej meddelat, att de ej längre önska den.* Till sådana prenumeranter kommer alltså så småningom räkning för obetalda prenumerationsavgifter.

Vi hoppas att alla våra gamla prenumeranter kvarstå, men skulle någon vara förhindrad fortsätta prenumerationen äro vi tacksamma för meddelande därom, emedan tidningens ekonomi ej tillåter utsändande av gratisexemplar.

Kinalänken.

Kinalänkarna i Stockholm samlas till symöte på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr., *onsdagen den 14 innevarande jan. kl. 7 e. m.* Välkomna!

Framkomna missionärer.

Enligt mottaget telegrafiskt meddelande hava missionärsparet *Elsa* och *Nath. Engbäck* samt fröknarna *Ebba Widén* och *Maja Lundmark* efter en god resa anlänt till Shanghai den 22 sistl. dec. Må vi tacka Herren härför och bedja honom även välsigna deras ingång i det stora »Mittens rike»!

FRÅN MISSIONÄRERNA

"Så lycklig och tillfredsställd."

Juicheng den 14 november 1930.

Kära vänner i hemlandet!

»Är det möjligt att det just i dag är ett år sedan jag satte min fot på Kinas jord?» Så frågade jag mig själv för en stund sedan. Tiden har gått så fort, och ändå har den fört med sig mycket av både sorg och glädje. Inte mindre än fem av kamraterna härute i Kina ha under denna tid kallats från sin tjänst härnere, och vi ha stått undrande och spörjande inför allt, som har övergått oss som mission. Leden härute ha glesnat, och arbetsbördorna ha blivit tyngre för dem, som äro kvar, för att inte nämna om de behov, som inte kunna bliva fyllda på grund av bristande personliga krafter.

Då jag i maj kom upp till fältet, rådde djup sorg i syskonskaran, men sorgen var blandad med glädje över dem, som vi liksom återfått till livet. Det kändes gripande högtidligt i Yuncheng, då våra kamrater kommo dit från Sinan efter den tid av nöd, som de genomgått där. Och då vi mötte Maria Pettersson med sina barn vid stadsporten, då var det glädje i syskonkretsen.

Att på själva midsommaraftonen få vända ryggen åt slätten och börja resan upp till bergen och det härliga »Sommarro» skulle säkert ha haft sin tjusning, om inte vi också då fruktat för ett nytt sorgebud, som också snart kom, men efter detta gav Gud oss en skön sommar. O, vad jag njöt

av de höga bergen och den härliga luften på Shui-iu, där Gud givit oss en tillflykt undan heltan på slätten! Där fick jag också för första gången följa med ut på husbesök i grottbyarna, och den lilla söndagsskolan där uppe bland bergen var för mig en orsak till stor glädje. O, vad jag lärde mig att tycka om dessa smutsiga, ofta halvnakna barn! Hade Jesus varit på jorden och stått ibland oss i mänsklig gestalt, skulle han säkert då som förr ha tagit dessa små i sin famn och välsignat dem, och de små skulle säkert helt förtroendefullt ha lutat sig mot hans bröst. — »Jag vill ha en tavla med *Jesus* på», var det som barnen ofta sade, då det utdelades små kort i söndagsskolan. — Ja, tiden på »Sommarro» är för mig full av ljusa, sköna minnen.

Men ändå är jag ännu lyckligare här på den station, där jag nu blivit placerad tillsammans med Judith Hultquist. Här känner jag, att jag får leva bland kineserna, och det är det, som gör mig så lycklig och tillfredsställd. Härifrån har jag för första gången fått följa med på en utstationsresa, men om den resan kan jag inte berätta nu. Jag bara önskade då, att vännerna därhemma kunde ha varit med och sett och förstått och fröjdats med oss. Likaså önskar jag, att vännerna därhemma ibland kunde få följa med oss ut på något husbesök. Blir missionären och bibelkvinnan väl mottagna i ett hem, springer genast någon kvinna på sina små bundna fötter efter en bänk eller en liten pall och bjuder gästerna sitta. Sedan släppa kvinnorna sitt arbete för en stund och lyssna till det glada budskapet för att alltemellanåt avbryta den talande med sina inlägg om det ena eller andra, som kanske inte alls hör dit. Någon annan känner sig för litet grand, innan hon vågar närma sig utlänningarna. — »Kanske de äro män? — De ha ju stora fötter, — vad kunna de vilja här?» — »Komma de för att undersöka mina fötter? — Jag har inte löst dem», sade en kvinna helt ängsligt och sprang undan, då vi i går voro ute på husbesök, men då hon hörde, att vi inte brydde oss om hennes fötter, tog hon mod till sig och kom, även hon, och lyssnade till budskapet om frid. — »Det är nog ändå något med den där läran», säger någon och gör en anmärkning om den stackars opierökerskan, som blivit så förvandlad, och en av de lyssnande har en gång fått medicin av missionären och blivit frisk, och så lyssna de till vad de besökande ha att säga.

Inom någon vecka hoppas vi att få börja en liten söndagsskola här, och om en vecka hoppas Judith att få samla kvinnorna till en bibelkurs. — Bed för Herrens verk här i Juicheng med omnejd och för oss, som äro satta här som ljusbärare i mörkret! Bed också, att Gud så snart som möjligt måtte öppna språkets dörr för mig, så att jag kan få göra en verklig insats i arbetet härute!

Judith Hultquist förenar sig med mig i en varm fridshälsning.

Edert lyckliga sändebud
Ingrid Israelsson.

Minneshögtid i Puchow.

Omedelbart efter höstmötet, eller den 13 okt., höll församlingen en minneshögtid efter sin hemgångne pastor, missionär G. V. Wester.

Redan till mötet voro en del dekorationer utförda, en äreport av cypress rest utanför kapelldörren, minnestexter uppsatta över dörrar och på predikstolen. Församlingens vackra gåva, en större bonad med alla medlemmars namn broderade, var upphängd i valvet bakom predikstolen. Till högtiden kläddes sedan kapellet i vitt, såväl de höga pelarna som predikstol och orgel. Missionär Westers fotografi stod bland blommande växter, som prydde bordet på nedre plattformen.

Delegerade från hungersnödsdistriktet, företrädda av kinesiska musikanter, anlände med sina gåvor, bonader, som upphängdes mellan pelarna. Efter en sång, bön och välkomsttal av ledaren, äldste Tsao, sjöngo skolgossar och flickor en sång, som skrivits för högtiden. Det var djupt gripande höra barnens sorgesång och minnas alla de gånger missionär

Kapellet i Puchow vid minneshögtiden.
Foto: M. Nylin.

Westers stämma lett dem i sång och tillbedjan.

Sedan en av byfogdarna tackat för all hjälp under hungersnöden, talade missionär Blom med ledning av Apg. 20: 35 samt tackade för gåvorna. Därpå följde tal av äldste Sie, som med tacksamhet såg tillbaka på 12—13 års gott samarbete, samt gav uttryck för sin sorg och saknad. Missionär Tjäder läste ett bibelord och påminde om det självuppoffrande föredöme, som den mångårige medarbetaren efterlämnat. Många kineser, män och kvinnor, gåvo uttryck för sin tacksamhet, sorg och saknad; därefter talade äldste Tsao om missionär Westers liv i utgivande kärlek under 27 år i Kina, under vilken tid han endast gjort tvenne besök i hemlandet, — talade om ett lyckligt hem på 8 personer, av vilka nu blott *en* finnes kvar, — nämnde om huru han fått till det sista tjäna så många även bland kamraterna: Svea Wibell och Emy Ohrlander, — båda från Puchow, — och nu senast missionär R. Bergling och Karin Andersson.

Så sjöngo skolbarnen ännu en sorgehymn och sist talade bibelkvinnan Wang om huru pastorn för dem varit som en far, till vilken de fått gå med allt, och huru han alltid gav ut sig för andra, ständigt ute på resor för att hjälpa på olika sätt. Hon nämnde ock det oerhörda arbetet med nödhjälpen, som tog så mycken tid och kraft. — »Allt samverkar till det bästa för dem som älska Gud. Nu få vi lita på Jesus, taga ansvaret på oss, följa pastorns exempel och utgiva oss för andra», slöt hon sitt anförande.

Som avslutning på den gripande högtiden sjöngs till sist en sång med den allvarliga frågan: »Skall du en gång vara med i himlen eller ej?»

Maria Nylin.

Delegerade med församlingens vackra gåva.
Foto: M. Nylin.

Höstmötet i Puchow.

Den 10 okt. samlades vi till det första stormötet i Puchow efter missionär Westers hemgång. Det kändes oerhört svårt att komma till det tomma hemmet; men kineserna hade gjort sina förberedelser, och det saknades ej ens ett »Välkommen» över dörren, naturligtvis på kinesiska.

Äldste Tsao höll välkomstmötet på kvällen. Han förrättade också dopet på söndagsmorgonen, då 8 personer, 3 män och 5 kvinnor, intogos i församlingen. Övriga talare voro: Missionärerna Blom och Tjäder, äldste Sie och den unge evangelisten Li, m. fl. bland medhjälparna. Mycket folk hade samlats och stor mottaglighet för Ordet förnams ibland dem. Församlingen beslutade bl. a. att resa en vård utanför kapellet till missionär Westers minne.

Deltagare i minneshögtiden samlade utanför kapellet.
Foto: M. Nylin.

Dagen efter mötet hölls minneshögtiden. Efter densamma bjödos alla deltagarna på mat och på kvällen hölls skioptikonföreviss-ning i kapellet med bilder ur Jesu liv, då en stor skara utomstående hörde frälsningens budskap.

Missionär Blom fortsatte sedan till Shensi och missionär Tjäder reste hem, men Berta Flodberg och jag stannade kvar halvannan vecka. Liksom föregående år hade vi bibelkurs, då omkring 30 kvinnor voro samlade i 8 dagar, och det var dyrbart få dela Guds ords rika skatter med dem. En av dessa kvinnor har sedan jämte bibelkvinnan deltagit i tältarbetet.

Arbetet i Puchow fortgår som vanligt. I gosskolan undervisas 25 elever, i flickskolan 15. Många av dessa måste få underhåll, annars vore det omöjligt för dem att komma, då skörden hittills varit knapp och på vissa platser helt slagit fel. Gula floden har de sista åren dragit sig allt mera åt Shansisidan samt slukat massor av jordegendom. Hela byar ha följt med, och folket har måst flytta undan.

Predikotältet är uppsatt i en by helt nära platsen, där det var på våren, så de kunna från tältet besöka dem som beslutat sig att tro på Herren. Även i höst är arbetet uppmuntrande och har kunnat fortgå trots de politiska oroligheterna.

»Så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun: det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat, vad jag vill, och utföra det, vartill jag hade sänt ut det.» Jes. 55: 11.

Maria Nylin.

En "Elia-bön" besvarad.

Jag tror inte att denna märkliga händelse berättats förut. Antingen var det sommaren 1924 eller 1926, som det hände. Vi Berglingar hade ej rest bort för sommaren utan stannat hemma i Hoyang. Under juli månad var det ovanligt torrt, och folket väntade med verklig oro efter litet regn. Men regnet uteblev. Alla hedningar satte ut sina regngudar på tröskplanerna, för att gudarna skulle känna hur kvävande hett det var. Det hjälpte inte. Då började de att bära omkring några sådana gudar i bärstol och än ivrigare bränna rökelse för dem alla. Men inte heller det hade åsyftad verkan. Mandarinerna började då att dagligen sända framstående män till olika heliga berg och tempel för att för staden bedja om regn. Regnet uteblev, och oron i sinnena växte.

Medan allt detta som bäst pågick kom en dag mandarinen och ett par andra framstående herrar av någon anledning på visit till min Far. Helt naturligt kom även deras samtal in på torkan och bristen på regn. Då sade Far till dem: »Nu ha Ni ansträngt Er till det yttersta, men

utan resultat. Skulle Ni inte vilja stanna i Er bön några dagar och låta oss i den kristna församlingen bedja vår Gud. Vi få sedan se, om han hör.» (Om Far bad dem att upphöra med sin bön endast för tre dagar eller om det var för en hel vecka, minnes jag ej nu, men ettdera var det.) Hur som helst, mandarinen lovade det, och församlingen samlades dagligen till särskild bön om regn. Men regnet kom inte, och det närmade sig med hotande hastighet den sista dagen, som vi skulle få för vår bön.

Far hade berättat för oss om vad han sagt till mandarinen, och han hade särskilt bett oss bedja att Gud genom detta måtte förhärliga sitt namn.

Vår sista bönedag var inne. Vi hade på eftermiddagen haft det sedvanliga mötet, vid vilket många böner om regn under tårar hade sänts upp till Gud. Medan mötet ännu pågick, kommo några regndroppar från spridda lätta moln, men strax efter gåvo de vika och himlen blev nästan klar igen. Våra hjärtan fylldes med ångest, men i synnerhet Far kände det svårt. Skulle Gud verkligen lämna de många bönerna från sina barn obesvarade? Det var ofattbart. Far vändades.

Natten hade redan inbrutit. Ute och inne var det alldeles tyst och mörkt. På den molnfria himlen lyste några stjärnor helt matt och frånvarande. Alla andra hade slutat sina böner och somnat, men ute i trädgården gick Far ensam och kämpade i bön med sin Gud. Den annars kroppsligt starke mannen led, vändades, ja, grät. Han tyckte Guds ära stod på spel. Gud hade ju hört Elia på Karmel, skulle han ej kunna svara på samma bön nu, då det rådde verkligt behov, och hedningarna liksom även ville pröva vad han förmådde.

Tornuret hade redan slagit tolv och det led emot den nya dagen. Skulle regnet verkligen utebliva? Nej, Gud kunde inte lämna sina barns böner obesvarade. Där borta i horisonten reste sig det ena tjocka molnet efter det andra, och inom en timmes tid började de första dropparna så fint att falla, och så regnade det härligt i tre hela dygn. Gud vare lov!

Tacksamheten var obeskrivligt stor och vi kände oss ej kunna göra bättre än att tre dagar i rad samlas till tacksägelsemöten. Vid dessa möten deltogo även många hedningar.

Martin Bergling.

UNGDOMENS AVDELNING

En tripp till Puchow.

Som det var fara för soldatinkvartering i Puchow och äldste Sie fann ansvarsbördan för tung, beslöts att några av oss skulle söka komma dit för att packa och hitföra det viktigaste av missionär Westers tillhörigheter.

Detta var dock lättare sagt än gjort. Ingen busstrafik var i gång, ej heller kunde någon lastbil få hyras. Och att få fatt i en vanlig kärra var omöjligt, då allt som fanns togs för soldattransport.

En kristen man från södern hade nyligen öppnat chaufförskola i staden samt skaffat sig en gammal »Overland», nu kom ett förslag om att hyra hans bil för resan. Han var mycket villig, började reparera och skulle vara färdig nästa morgon. I tidig morgonstund den 19 nov. voro vi fyra: Carl Johan Bergquist, Berta Flodberg och jag samt Westers f. d. kock, Wang Loh-ting, färdiga att starta, men bilen var ej i gång, trots reparationer halva natten, den hade tappat en skruv, — nej mutter —, och det tog tid att få en ny tillverkad.

Vid 12-tiden satte vi oss upp, motorn sattes i gång — och stannade. Utom föraren och en passagerare, en kineslärare, medföljde 3 elever, dessa fingo nu veva i tur och ordning tills det lyckades dem få maskinen i gång, och med några häftiga ryck började den spännande färden. Bilen var »enögd» och såg ej på det öga som fanns, d. v. s. saknade lyktor, även signalhorn saknades, men detta ersattes

av de tre viftande och hojtande »hejdukarna», som stodo på fotstegen, så vi undgingo att kollidera.

Farten var våldsam, när det gick, men nog fingo pojkarna övning i att veva bilen i gång. En av dem måste ständigt se till att ej någon mutter lossnade, — den nya passade ej, — så vänstra framhjulet fick reda sig med 3. Och bilvägen är till mer än hälften byggd på en gammal buktande flodbank, som åt södra sidan närmast liknar en stadsmur i höjd, därtill smal, så att den endast tillåter 2 bilar mötas, alltså ej vidare behaglig att tillryggalägga i en bil med så många »skavanker» som denna.

Då vi närmade oss Puchow, skulle en av eleverna stiga av för att hälsa på i en by, detta gjorde han under rätt god fart och föll naturligtvis pladask i vägen. Föraren förlorade balansen, men vi lyckades undkomma diket, — hade lyckligtvis lämnat den höga vallen bakom oss —, och då den dumdristige pojken steg upp och fortsatte vandringen, kunde också vi resa vidare. Vid 4-tiden voro vi framme och överraskade på missionsstationen. Strax kom en soldat och begärde att få bilen för en generalsfru, som skulle till Yuncheng. Detta lyckades dock ej, då vi hyrt den för tur och retur.

Nu fingo vi brått att utföra vårt uppdrag på den korta tid vi kunde disponera. Det var nära midnatt, innan vi slutade för att börja i dagningen på nytt. Vi lyckades få hyra 4 rickshaws för frakten, 18 kolly, och vid 2-tiden startade Wang Loh-ting med den. Vi sutto upp kl. 3 e. m. men hunno blott utanför porten, innan det blev stopp och reparationer. Möjligheten att få stanna ännu en natt låg nära till hands, men så bar det av till förstaden. Där skulle olja köpas, och det tog en rundlig tid, innan vi kommo ut på bilvägen. Vår istadiga Overland stannade allt som oftast, och vi började undra i vilket tempel eller tehus vi skulle få tillbringa natten, då det var osäkert, om vi kunde hinna till något värdshus och det ej kunde komma ifråga att resa i mörkret utan lyktor. Inte en bil syntes på hela aftonen, ett dåligt tecken, farligt att färdas på den ödsliga vägen, och när vi sedan sågo 2 beväpnade poliser postera på en plats långt från byar, förstodo vi, att trakten var osäker. Med en bil, som ständigt kom i olag, voro ej utsikterna ljusa. Huru tacksamma vi därför voro att se hållplatsen mitt för Chiechow dyka upp i skumrasket. Där fingo både vi och bilen rum på den rymliga, nya värdshusgården. Men vägen ned var brant, och vi hade så när kört sönder bakre muren, ty bilen stannade ej förr än i sista sekunden. Allt slutade dock väl, och vi fingo en god natts vila, endast störd av motorsurr, ty flera bilar passerade då.

I tidig morgonstund sutto vi åter i vår bil, som genast tarvade reparation, — en av de 3 muttrarna hade förlorats på kvällen, så vi hade blott 2 kvar! När allt var klart, hade vattnet i kylaren frusit, så det förorsakade krångel hela vägen. — Eleven, som förra dagen gick till en by, hade återkommit och medfört en passagerare, så vi hade 2 män stående på vardera sidan. Dessa fingo oupphörligt passa på och rätta till det som var i olag, samt ibland skjuta bilen i gång. Vi hade ännu 2 mil kvar av de 8, och beredde oss så smått på en längre promenad hem, men så gick det några li igen, och avståndet förminskades. (En mil är lika med 18—20 li.) Föraren frågade oupphörligt: »Läcker det?» — »Torka då!» — »Rinner oljan ordentligt?» — »Är allting i ordning?» o. s. v. Långa stycken fick huven vara öppen för ständig tillsyn. En gång brast en läderrem, den ersattes med ett tredubbelt rep, som sammanbands med snören. »Bättre brödlös än rådlös!» Nog blev det en mycket god instruktionsresa för eleverna. Och vi gladdes, att det var morgon, så att vi hade dagen framför oss, ej natten.

Helt plötsligt hoppar åter en elev av bilen i en uppförsbacke, blev liggande och måste ledas tillbaka, bakhjulet hade gått över foten — allt för en tappad näsduks skull. En allvarlig tillrättavisning av föraren följde, och mannen fick taga passagerarens plats. Men då vi närmade oss

staden, var han kry nog att åter stå därute på vakt och slapp lindrigt nog ifrån olyckstillbudet.

Äntligen nådde vi vår stadsport och hunno just om hörnet till kapellgatan. Men då var det stopp, en gång för alla — slut på oljan! C. J. Bergquist steg ur, men Berta och jag ombads sitta kvar, och så skötos vi fram sista biten helt gladeligt av pojkarna, som voro storförtjusta, att oljan räckte så pass långt! Och vår glädje var ej mindre, då vi kl. 10 f. m. voro lyckligt och väl hemma igen. Glädjen och tacksamheten blev än större, då vi senare hörde, att rövare sökt hindra en lastbil nära Puchow och då det ej lyckades, sköto en man och sårade föraren, detta samma dag, vi passerade platsen!

Nu oroades vi för Loh-ting och frakten, då de ej hunnit fram före mörkret, men — kl. 7 e. m. kommo de, och vi voro oändligt tacksamma höra, att allt gått väl. Vi fingo höra närmare om färden nästa morgon. Till följd av kylan hade Loh-ting fått låna Westers gamla gråa päls. Den gjorde, att de togo honom för en — soldat! Och sådana väcka fruktan och respekt överallt i dessa tider. Första kvällen togo de in på ett avsides liggande värdshus, 30 li från Puchow. Värden frågade artigt: »Vad önskar ni, gamle bror, få att äta», o. s. v. Loh-ting låtsades ej därom, sade blott att de skulle se väl efter frakten, annars kunde det gå illa. Och de vaktade, — Loh-ting vågade ej heller sova. Nästa morgon berättade han, vem han var och vems saker de fraktade. Folket där hade fått del av nödhjälpen genom Wester och beklagade nu hans frånfälle.

Under vägen vågade ingen antasta dem, knappast fråga om något, endast poliserna vid den största hållplatsen frågade artigt: »Gamle bror, varifrån kommer ni?» — »Från Puchow och skall till Yuncheng». — »Var så god och passera.» — Sade just till Loh-ting: »Din gamla husbondes päls fick således tjäna som pass på denna resa, du gjorde för honom.»

Maria Nylin.

Litet soligare!

Föranledd av en plötslig ingivelse gick en äldre kvinna till fotografen för att få sin bild tagen. Hon satt där framför kameran med samma hårda och stränga uttryck, som gjorde henne till föremål för alla grannbarnens skräck, då fotografen sköt fram huvudet över sin svarta duk och helt oväntat sade:

»Försök att sola upp litet!»

Kvinnan försökte, men den mörka, dystra blicken dröjde ändå kvar.

»Litet soligare», bad fotografen.

»Hör på!» skrek kvinnan skarpt, »om ni tror, att en person som är dyster kan se glad ut på kommando, så känner ni mycket litet till den mänskliga naturen. Det behövs någonting utifrån, som skall kunna förmå ögat att stråla och ansiktet att lysa.»

»Nej, tvärtom. Det behövs någonting *inifrån.* Försök omigen», sade fotografen vänligt. Någonting i hans sätt uppmuntrade kvinnan, och hon försökte omigen, denna gång med bättre resultat. »Det är bra. Det är ypperligt. Ni ser tjugo år yngre ut!» Och i detsamma knäppte fotografen den solstråle, som överfor de slitna dragen.

Hon gick hem med en egendomlig känsla i hjärtat. Det var den första vänlighet hon fått röna, sedan hennes man gått bort, och den lämnade ett sådant angenämt minne kvar. När hon kom hem, betraktade hon sig länge i spegeln och sade: »Det var kanske inte så dumt sagt. Men jag skall vänta och först se porträttet.»

När porträttet kom, var det, som hade det varit en ny människa. Ansiktet upplystes av ungdomligt liv och värme. Hon stirrade på det länge, och så sade hon:

»Om jag kan se ut så en gång, kan jag göra det en gång till.» Så gick hon fram till spegeln på byrån och sade:

»Sola upp, Katrina! Se litet gladare ut!» Och ett strålande leende utbredde sig över hennes ansikte.

»Hur är det fatt, Katrina?» frågade en

av grannarna. »Jag tror du börjar bli ung på nytt. Hur kan det komma sig?»

»Det kommer *inifrån*. Man solar bara upp invärtes, och genast ser man trevligare ut.»

(Ur Sanningsvittnet.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under dec. 1930.

Allmänna missionsmedel.

1639.	K. E., G:la Uppsala	20: —
1640.	S. Ö., Sthlm	5: —
1641.	Efterskörd till försäljningen	16: 57
1642.	A. N., Kalmar	2: 06
1643.	M. L., Bornholm, Danmark	5: 24
1644.	A. O., Norderön	6: 65
1645.	I. H., Sthlm	50: —
1646.	Skullaryds Mfg	25: —
1647.	»Missionsvän B-fors»	40: —
1648.	H. R., Uppsala	2: 83
1649.	Koll. i Kläckeberga 29/11	38: —
1650.	»Adventsgåva fr. Dalecarlian»	18: —
1651.	»Missionsvän», Filipstad	50: —
1652.	I. T., sparb.-medel	9: 96
1653.	»Onämnd»	250: —
1654.	Hörle Mfg	35: —
1655.	Koll. i Maria 27/11, vid E. Folkes föredrag	35: —
1656.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
1657.	H. W., Skellefteå, »Tackoffer till Herrens rikssak i Kina»	1,000: —
1658.	U. S., Äppelviken	50: —
1659.	Ingarps Missionsförenings Ungdom, till Judith Hultqvists underh.	10: —
1660.	»Familjens sparbössa»	83: 95
1661.	Insaml. vid möte på K. F. U. K., Umeå, 26/11	50: —
1662.	1/3 av koll. vid adventsmötet i Skellefteå	160: —
1663.	C. G., Skellefteå, »Tackoffer»	100: —
1664.	Barnsyfören. »Kinabarnen», till Maja Lundmarks underh. gm O. W., Skellefteå	290: —
1665.	Korsvägens Mfg	15: —
1666.	Efter avl. syster Lina Johansson, gm C. J., Järnboås	200: —
1669.	Koll. i Redbergslids missionshus, Göteborg	30: 15
1670.	D:o i »Libanon», Gbg	41: 50
1671.	Yngl.-fören. Libanon, d:o	75: —
1672.	Koll. i Alingsås	67: 11
1673.	Smål. Tabergs mfg	40: —
1674.	»Herrens»	15: —
1675.	G. B., Duvbo	15: —
1676.	»Lilla syfören.», Magra	130: —
1677.	»Söndagsskolbarnen» gm M. H., Magra	10: —
1678.	A. P., Skellefteå, sparb.-medel	10: —
1679.	Ryds syfören.	50: —
1680.	M. B., Ödeshög.	7: 25
1681.	»Onämnd»	20: —
1682.	Hamrånge Kr. Fören.	50: —
1683.	»Filip. 3: 20»	10: —
1686.	Kinafören. »Hoppet», Hälsingfors, Finland	191: 08
1687.	K. G., Sthlm	20: —
1688.	»Annie»	10: —
1689.	K. F. U. M., Kristinehamn	20: —
1690.	Bergsbyns Kinakrets, till Estrid Sjöströms underh.	56: —
1691.	E. W., Oviken	37: —
1692.	Koll. vid Kinamöte, Skellefteå, 1/12	100: —
1694.	Erstorps Kristl. Ungd.-fören.	100: —
1695.	Koll. i Eksjö 1/12	163: 08
1696.	Hackvas syfören.	70: —
1697.	F. P., Björklinge	14: —
1698.	A. R—t, gm d:o	3: —
1699.	Uppsvenska distr. inom K. F. U. M., till Morris Berglings underh.	231: 25
1700.	Koll i Sättra	15: —
1702.	D:o i Sala	66: 10
1703.	C. L., d:o	5: —
1704.	»Onämnd»	15: —
1705.	Koll. i Församl.-salen, Köping	60: 25
1706.	A. J., d:o, resebidrag	10: —
1707.	Koll. i Mossby, Kumla	14: —
1708.	M. H., d:o	5: —
1709.	M. L., d:o	10: —
1710.	J. J., d:o, till »V. Westers minne» gm d:o	5: —
1711.	Koll. i Bråsta	7: 50
1712.	D:o i Fjugesta	24: 35
1713.	D:o i Lanna	11: 50
1714.	»Guds pengar»	15: —
1715.	Koll. i Gropen	10: —
1716.	D:o i Gullspång	50: —
1721.	D:o i Delebäck	7: 50
1722.	E. S., Åskekärr	10: —
1723.	G. P., d:o, ur sparb.	30: —
1724.	Koll. i Forshem	16: —
1725.	D:o i Kinne-Vedum	10: —
1726.	D:o i Fullösa	8: 50
1727.	D:o i Kjestad	9: 50
1728.	A. J., d:o, i st. för blommor vid fru Elise Johanssons, Mariestad, bår	10: —
1729.	M. A., Brodderud, d:o	2: —
1730.	Koll. i Götene	10: —
1731.	D:o i Lundsbrunn	17: 50
1732.	D:o i Essgärde, Husaby	15: 50
1733.	J. J., d:o, resebidrag	5: —
1734.	Koll. i Doretorp	3: —
1735.	D:o i Tranås	14: —
1736.	I. C. P. J., d:o	2: —
1737.	Koll. i Sunneränga, Flisby	5: —
1738.	D:o i Höreda kyrka	15: —
1739.	Mörteryds mfg	75: —
1740.	Björkö mfg	30: —
1741.	E. W., Björköby	10: —
1742.	Koll. i Björkö	9: 50
1743.	M. C., Edderyd, »tackoffer»	30: —
1744.	E. J., d:o, »årsdagen, en blomma på Pappas grav»	5: —
1745.	A. J., d:o, d:o	5: —
1746.	L. J., d:o, d:o	5: —
1747.	M. J., d:o, d:o	10: —
1748.	Av potatisland, d:o	8: —
1749.	M. o. J. F., Tjäderhult	5: —
1750.	Koll. i Naglarp	14: 70
1751.	D:o i Holsby	11: —
1752.	Ungd.-fören. i Näsby	50: —
1753.	Onämnd. resob.	5: —
1754.	A. R., Ekenässjön	200: —
1755.	Koll. i Ulriksdal	15: 70
1756.	A. K., Ekenässjön, rab. å försålda böcker	23: 12
1757.	A. M., Malmö	25: —
1758.	»Ps. 32: 7» till C. Bloms underh.	100: —
1759.	»Jes. 63: 9» till R. Andersons d:o	100: —
1761.	Koll. i Ovanmyra missionshus 4/12	50: —
1762.	D:o i Gryckshо d:o 7/12	51: —
1763.	O. G., d:o, reseb.	25: —
1764.	A. N., Gagnef	5: —
1765.	»Onämnd»	35: —
1766.	O. P., Avesta, »Herrens del»	20: —
1767.	C. J. C., Ekenässjön	25: —
1768.	Karstorps mfg. gm d:o	50: —
1769.	Falköpings Kyrkl. Flickavd., sparb.-medel	6: —
1770.	Barkeryds Arbetsfören.	100: —
1772.	Syfören.-medel fr. Ethelhem	100: —
1773.	Nye mfg	50: —

1774. J. V. F., Kramfors 5: —
1775. S. F., d:o gm d:o 5: —
1776. Tabors mfg, Sanseryd 40: —
1777. H. H., gm d:o 5: —
1778. M. J—n gm d:o 25: —
1779. Koll. i Kalmar Församl.-hem 2/12 57: —
1780. D:o i Mörteryds missionshus, 7/12 12: 58
1781. D:o i Raelstorps skolhus, Linköping 8/12 11: 72
1782. Sparb.-medel fr. Sättra 16: 23
1783. G. K., Sävsjö 10: —
1785. »Kinaafton i Bilsåsens skola» gm J. G. J., Oviken 14: 75
1786. »Måndags syfören.», Norrköping 50: —
1787. Efterskörd till försäljn., tillägg på en ring från Offerskålen 14 mars 220: —
1788. R. O., Los Augeles gm O. P., Kingsburg 18: 15
1789. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1790. »Tackoffer» fr. P. L., Bergsholmen, gm A. B., Skellefteå 5: —
1791. Kyrkl. missionskretsen i V. Ryd 50: —
1792. »Ur min taekbössa» F. S., Kumla 8: 75
1793. Malmbäcks mfg 25: —
1794. E. H., Hidingebro, till »Joh:s Hedengrens minne» 21: 50
1795. Ur »Hanna Blomqvist minne» 46: 22
1796. Fören. Enighet, Tranås 100: —
1798. H. C., Sandhem 12: —
1799. Efterskörd till försäljn. 11: 25
1800. Olmstads Norra syfören. o. skördefest 50: —
1801. Kimstads Kyrkl. syfören. 100: —
1802. O. J., Norrköping 25: —
1803. Eckerds mfg 30: —
1804. Borås—Sjömarkens Kinakrets 170: —
1805. »Ur en kinaväns sparb.» 40: —
1806. »Ett tack till Gud för bönesvar L. P.» 15: —
1807. N. S., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. gm S. N. 10: —
1808. H. A., Stöde 20: —
1809. Säby arbetsföreu. 60: —
1810. Grebo Kr. U. F., till N. Engbäcks underh. 200: —
1811. E. S., Björköby 25: —
1812. K. N., gm S. R., Ystad 10: —
1815. Efterskörd till försäljn. 9: 50
1816. K. B. L., Jkpg 1: 30
1819. E. E., Sävsjö 15: —
1821. L. L., Sthlm, i st. för krans till Helga Petterssons bår 10: —
1822. K. V—A., d:o till d:o 10: —
1823. En blomma vid K. F. Molins, Sala, bår 5: —
1824. D:o vid Helga Petterssons, d:o 5: —
1825. N., Sthlm 10: —
1826. Ryggestorp syfören. 90: —
1830. M. Ö., till Estrid Sjöströms underh. gm S. N., Skellefteå 10: —
1831. M. L. L., Gbg 100: —
1832. O. E. N., Piteå 25: —
1833. Kinakretsen, Norrköping 49: 50
1834. Össby krets av Rissinge mfg 50: —
1835. Erstorps mfg 15: —
1836. E. E., Falun 50: —
1837. M. R., Malmköping 3: 72
1840. I st. för blommor vid K. F. M:s, Sala, bår 205: —
1841. O. & C. L., d:o för d:o 5: —
1842. Onämnd 60: —
1843. A. & T. S., Sala 5: —
1845. H. P., Sthlm, »till Ester Bergs minne» 5: —
1846. E. v. F., d:o till d:o 5: —
1847. D:o till »minne av min älskade vän Helga» 100: —
1848. M. R., Växjö 40: —
1849. Tenhultkretsen av Rogberga Kristl. Ungd.-fören. 50: —
1850. S. B., Adelsö, resebidrag 25: —
1851. G. K., Björköby 20: —
1852. »En nådesyster» gm Ovikens Kristl. Ungd.-fören. 50: —
1853. »Missionen i Kina» 50: —
1854. Californja Komittéu, till N. & O. Styrelius underh. 179: 30
1855. Sparb.-medel fr. Ingelstorp o. Glemmingebro gm J. N. 80: —
1856. O. Ö., Norrköping 30: —
1857. H. H., Sthlm 5: 50
1858. E. A., Duvbo, ur sparb. 48: 95
1859. E. H., Götene, till Maria Pettersons underh. 30: —
1860. K. S., Huskvarna, »nyårsgåva» 50: —
1861. A. D., d:o, gm d:o 10: —
1862. L. T., Storängen 50: —
1863. »Herrens» 15: —
1864. »Herrens del» 20: —
1865. Ränta på G. o. A. Svenssons fond 35: 06

Kr. 9,624: 98

S. M. K:s pensionsfond.

1760. »2 Mos. 35: 5» 50: —
1814. »En pension» 15: —

Kr. 65: —

Särskilda ändamål.

1667. Redbergslids syfören., Gbg, till lärare o. evang. underh. i Mienchih 300: —
1668. D:o till Barnh. i Sinan 60: —
1684. »Filipp. 3:20», till Maria Pettersson att anv. enl. överensk. 20: —
1685. Forshems Kristl. Ungd.-fören., till skolg. Yuin-tongs underh. 30: —
1693. Sunne Kristl. Ungd.-fören., till en skolg. underh. hos H. Tjäder 50: —
1701. Kinasmåttingarna, till M. Pettersson barnh. 10: —
1717. I. E., Köping, till d:o 15: —
1718. »Herren förser» till C. Blom, att anv. i verks. efter gottf. 20: —
1719. A. K., Ekenässjön, till Judith Hultqvists d:o 25: —
1720. D:o, till syskonen Berglings d:o 25: —
1771. L. J., Kumla, till Maria Nylin, att anv. efter gottf. 5: —
1784. L. K., Klintemåla, till Barnh. i Sinan 15: —
1797. Från vänner i Sundbyberg, efterskörd till »Ljusglimtens» försäljning, till M. Petterssons barnh. 105: —
1813. K. N., till A. Hahne, att anv. efter eget gottf. gm S. R., Ystad 10: —
1817. H. Z., Sävsjö, till M. Pettersson för d:o gm E. E. 5: —
1818. Provision på en julstjärna fr. Skolbarnen, t. Barnh. i Sinan, gm d:o 15: —
1820. Daggryningen i K. M. A., för flickskolorna i Kina 3,250: —
1827. A. P., Klintemåla, till Maria Petterssons barnh. 5: —
1828. A. G., Malmö, till Wei Dien chen o. Siao Hsi-kao underh. 250: —
1829. Onämnd, till Elna Lenell, att anv. efter gottf. 5: —
1838. A. E. L., Broddetorp, till C. Blom för d:o 10: —
1839. S. L., Flugeby, till de nödl. 5: —
1844. S. T., Drottningholm, till bibelkv. underh. i Puchow 50: —

Kr. 4,285: —

Allmänna missionsmedel	**9,624: 98**
S. M. K:s pensionsfond	**65: —**
Särskilda ändamål	**4,285: —**
Summa under dec. mån. 1930: Kr.	**13,974: 98**

Med varmt tack till varje givare!

»Begär av mig, så skall jag giva dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom.» Ps. 2: 8.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 36:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1931 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack bärför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Missionstanken genom århundradena. — Allt hittills. — Till den det vidkommer. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisning. Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
305631

N:r 2 ÅRG. 36. 25 JAN. 1931. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

»PÅ DIN HÖGRA SIDA.»

»Herren är ditt skygd på din högra sida.» Ps. 121: 5.

Vid läsning av den trösterika 121 psalmen kan möjligen den frågan uppstå: Varför betonas särskilt, att Herren är vårt skygd på högra sidan? — Den frågan kom vid nyårstiden att väcka undertecknads intresse, och några tankar i samband med den ha blivit till uppmuntran och välsignelse, varför de härmed föras vidare.

Det enklaste svaret på frågan är väl, att psalmisten här tänker på en dåtida stridsman. Denne var ju utrustad bl. a. med en sköld, som under striden hölls i vänstra handen och skyddade vänstra sidan, under det att den högra handen förde svärdet, varvid den högra sidan blev mera blottad än den vänstra. Då behövdes Guds särskilda beskydd för högra sidan, och detta är vad Herren här lovar sina pilgrimer, som under vandringen ofta hade att strida.

I andligt hänseende kunna vi väl tillämpa detta på oss. Det finnes en mera passiv sida av vår andliga varelse, en sida väl gömd bakom trons sköld. Vi kunna väl ock säga, att detta är »hjärtesidan», den allra viktigaste delen. På vårt personliga hjärteförhållande till Gud beror allt, och detta får vara skyddat av trons sköld. Men det finnes ock en mera aktiv sida, den arbetande och stridande. Även den får skydd av trons sköld, men den är dock utsatt för särskilda faror, och det är ej minst för oss i missionsarbetet till uppmuntran, att vi i fråga om arbetet och striden ha ett särskilt löfte om Guds beskydd. Om samma sak påminnas vi ju f. ö. i missionsbefallningen, i det att löftet: »Se, jag är med eder» kommer just i samband med befallningen: »Gån ut.»

Vi få ej draga oss tillbaka från arbete och strid emedan särskilda faror äro förenade därmed. Vi äro ej kallade att gå i kloster för att vara i skydd för världens faror. Nej, vi äro

kallade att lida såsom goda Jesu Kristi stridsmän. Vi böra se faran i ögonen och räkna med verkligheten sådan den är, men på samma gång böra vi ock räkna med Gud och med hans beskydd. »Herren är ditt skygd på din högra sida.»

Det ordet böra vi, sett från den synpunkten, särskilt tillropa våra missionärer i fjärran hednaland. De äro i särskild fara. Deras personliga gudsförhållande behöver bliva föremål för förbön. Må de ifråga härom vara väl skyddade bakom trons sköld! Särskilt påtagligt är emellertid, att de i sitt förhållande till arbetsuppgiften äro utsatta för särskilda faror, ej minst under orostider, såsom nu i Kina. Det är så mycket, som hotar att skada dem i arbetet och striden. Arbetet blir ofta prövande och nedtyngande. Frimodigheten kan lätt förloras, men kom ihåg: »Herren är ditt skygd på din högra sida!»

Missionärernas släktingar och vänner samt missionsvännerna behöva ock påminnas härom. Det är ju ej underligt, om de gripas av oro vid tanke på Herrens stridsmän vid fronten och farorna runt omkring dem. Oroväckande underrättelser komma så ofta. Det är luftanfall över städer; det är missionärer, som tagas av rövare; det är hemska farsoter, som härja i krigets och hungersnödens spår; det är antikristliga blodiga förföljelser; det är tunga arbetsbördor, som hota att pressa missionärerna till marken och mycket annat, men kom ihåg: Herren är deras skygd på deras högra sida.

Arbetet för Gud här hemma har f. ö. även det sina faror. Vi stå i fara att göra misstag t. ex. Det heter ju, att endast den, som intet gör, gör inga misstag. Vi stå i fara att misslyckas, att förlora frimodigheten, att tröttna. Bli vi ej ibland så trötta, att det kännes såsom vore det omöjligt att hålla ut i arbetet och striden. Men vi »skola i sinom tid skörda om vi icke tröttna», ty i arbetet och striden få vi komma ihåg: Herren är vårt skygd på vår högra sida.

Give då Herren sina tjänare och tjänarinnor på missionsfälten nåd att vila trygga vid detta ord! Och må vi här hemma både med tanke på dem och med tanke på oss själva kunna taga fasta på denna försäkran. Vi stå i fara, men vi behöva ej misströsta, ty Herren är vårt skygd på vår högra sida.

M. L.

Hälsning från missionärskonferensen.

Till Kommittén för Svenska Missionen i Kina, Stockholm.

Kära vänner och medarbetare!

Med vår tacksamhet till Gud för nåden att åter få samlas till konferens förenas även en innerlig känsla av tacksamhet till Eder för trogen förbön och villig tjänst under det gångna svåra året. Vi vilja därför som Konferens tillika med vår kärleksfulla syskonhälsning även sända Eder och genom Eder missionens andra uppoffrande vänner och understödjare ett varmt tack för all andlig och lekamlig hjälp.

Likaledes ville vi uppmuntra Eder att ej uppgivas på grund av de lidanden, som vi såsom mission fått genomgå eller framdeles komma att utstå. I stället få vi alla se efter lönen och minnas, att vårt arbete icke är fåfängt i Herren.

Inom närgränsande fält ha redan ej ringa väckelser förekommit och andlig livaktighet yttrat sig i spontant arbete för själars frälsning. Många tecken tyda på motsvarande andliga förutsättningar även på vårt fält. Därför bedja vi själva och anhålla även om Eder förbön, att vårt arbete måtte bliva av sådan halt, att det kan ge vad som behövs för att underlätta och i rätta spår leda en sådan andlig islossning inom våra bygder.

De stora ekonomiska behoven i samband med arbetets bedrivande och nödens lindrande äro också böneämnen, som vi alltfort få dela med Eder. Likaså utgör vår fåtalighet, särskilt på grund av de luckor, som under det gångna arbetsåret uppstått ibland oss, en ständig påminnelse om behovet av flera arbetare i den myckna skörden och en maning till bön därom.

Å missionärskonferensens vägnar.

Edra i Herren innerligt tillgivna

Carl F. Blom. M. Ringberg.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Hemkomna missionärer.

Missionärsparet *Oscar* och *Gerda Carlén* samt fröknarna *Estrid Sjöström* och *Lisa Gustafson* anlände till hemlandet den 18 dennes efter en i det stora hela mycket god resa. Tacksamma till Gud för nådefull omvårdnad om dessa våra missionärer under resan hälsa vi dem *varmt välkomna hem*. Välsigne så Gud deras ingång ibland oss, att deras hemlandsvistelse må bliva till välsignelse.

Missionsmöte med samkväm.

Sv. Missionen i Kina anordnar v. G. *möte på K. F. U. M:s hörsal*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, *tisdagen den 10 nästkommande februari kl. 7 e. m.* Detta möte anordnas dels såsom välkomstmöte för de till Sverige nyligen hemkomna missionärerna och dels såsom avskedsmöte för missionärsparet *Morris* och *Carola Bergling*, som i slutet av februari hoppas få avresa från Sverige för att utresa till Kina.

Efter mötet i hörsalen anordnas servering av té eller kaffe och böra de, som ämna deltaga i detta samkväm, i förväg göra anmälan därom till Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr. Tel. 4459 eller 5473.

Utresande missionärer.

Missionärsparet *Morris* och *Carola Bergling* samt deras två barn hoppas v. G. få utresa till Kina med ångaren »Fulda», som beräknas avgå från Genua den 3 nästkommande mars. Vi anbefalla på grund härav familjen Bergling åt missionsvännernas särskilda hågkomst i förbön. Give Gud dem »alla behov fyllda i härlighet» både då det gäller uppbrott, resa och inträde i uppgifterna i Kina!

»Kinalänken.»

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas på *Sv. Missionens i Kina Exp.*, Drottninggatan 55, *onsdagen den 28 innevarande januari kl. 7 e. m.* Välkomna!

I samband med detta meddelande bedja vi ock att få påminna om överenskommelsen att ha »sista tisdagen i varje månad» såsom Kinalänkens särskilda bönedag. Vi hoppas att då få se särskilt många »länkar» med på tisdagsbönemötet kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan, Floragat. 8, Stockholm, och att »länkar» på andra orter också enskilt eller gemensamt träda fram

inför nådens tron. *»Låten i allting edra önskningar bliva kunniga inför Gud genom åkallan och bön med tacksägelse!»*

Missionstidningen Sinims Land.

Ännu en gång införa vi i vår tidning prenumerationsanmälan för innevarande år. Den återfinnes på detta nummers sista sida. I samband härmed ville vi rikta en varm vädjan till våra vänner att göra vad göras kan för att samla prenumeranter. Vi våga tro, att vår tidning har en uppgift att utföra, ett budskap att frambära, och vi ville så gärna få detta budskap framfört till så många som möjligt. Kunde ej flera än vad nu är fallet prenumerera på Sinims Land för andra, t. ex. för sjukhus, ålderdomshem eller sådana som ej själva ha råd att prenumerera?

Till alla dem, som så troget och uthålligt arbetat för att sprida Sinims Land, riktas vårt varma och vördsamma tack.

Från Missionärerna

Under Guds beskydd.

Tungchowfu den 28 okt. 1930.

Av *Olga Styrelius.*

»Se, jag är med dig alla dagar.»

Kära Vänner!

De ord, som äro citerade här ovan, ha vi allt sen vi kommo tillbaka till vårt arbete denna höst försökt att stava på, så att vi riktigt skulle få dem in i vårt medvetande, och nog ha vi fått erfara, att de äro sanning. Vi kommo i fredags hit från Pucheng, för att här vara med på stormöte. Vår resa gick bra. Vi kommo fram i frid. Oroligt har det varit en tid nu, sen Söderns trupper börjat tränga på in i Shensi. I vår stad Pucheng ha soldaterna hållit på att packa och lasta vagnar, förberedda för flykt, och fruktan har rått i mångas hjärtan i staden. Man har nämligen trott, att soldaterna skulle plundra innan de gåvo sig av. Vi veta ej hur det gått, ty de hade ännu ej gått, då vi reste, emedan de ej hade lyckats få nog med vagnar. Ryktena voro vilda, och det var några oroliga nätter, som dock avlöpte utan plundring.

Dagen innan vi reste, fingo vi i staden där en skräck, i det att en låda med bomber exploderade, då några soldater skulle bära ut den för att lasta den på en vagn. Det blev en ryslig smäll, åtföljd av flera smärre. Vi fingo se en väldig rökpelare, många tiotal meter hög, stiga upp mot skyn, ej långt från vårt hus. Som ingen visste vad det var som hänt, blev det mycken oro. Hade krig utbrutit, och var det bomber, som utifrån kastades in i staden? Vi hade ju hört hur de södra från flygmaskiner just i de dagarna kastat ned bomber i Tungkuan. Eller hade soldaterna nu börjat plundra, innan de begåvo sig av? Så fingo vi ju sedan höra hur det var och blevo inte litet tröstade. Emellertid var det flera personer, som miste livet vid explosionen.

En kristen kvinna fick vid detta tillfälle riktigt se hur Gud vårdade sig om henne och beskyddade henne. Hon hade en dag tidigare kommit till Pucheng för att hälsa på mig, som hon ej sett på en 12—15 år. Denna dag hade hon gått ut för att köpa något och var just i närheten av den plats, där explosionen skedde. Bitarna flögo omkring henne och föllo ned framför henne. Hon ropade till Gud om hjälp och beskydd, och skyndade in i en affär mitt framför sig. Där krossades fönsterrutorna, men ingen i affären blev skadad. Då hon sedan kom ut på gatan för att gå tillbaka till missionsstationen, såg hon en ung man, som förlorat huvudet och en annan på vilken endast benen voro kvar. Hon blev så upprörd av vad hon såg, men prisade Gud som så underbart bevarat henne. Hon sade sedan då hon omtalade det: »Ja, hade inte Gud så underbart bevarat mig i dag, så hade jag ej varit i livet nu, och inte hade ni vetat var ni skulle söka mig, och hur skulle min man då fått veta, vart jag tagit vägen.» Och det var sant, vi visste inte vart hon gått den där dagen. —

Vi ha trots oroande rykten haft ett mycket välsignat och fridfullt möte dessa fyra dagar vi varit samlade i Tungchow. Mycket folk också, många från landet. Kapellet har varit fullt vid varje möte. Vi äro åtta utlänningar här: Bloms, som kom hit från Hoyangs stormöte och med dem Ida Söderberg och M. Bergling. Så är det vi två och Hanna Wang från Pucheng, och M. Nicholson som är stationerad här.

I söndags sände Gud oss ett skönt och välbehövligt regn, för vilket alla blevo så glada. Elva personer döptes och upptogos i församlingen, sju kvinnor och fyra män. På måndags morgon skulle folket från landet gå hem, men då kunde de ej komma ut ur staden. Portarna höllos stängda, ty alla soldaterna hade givit sig iväg härifrån för att söka sig över till Shansi. Vid middagstiden kommo ett par hundra man rövare och ville bli insläppta i staden, men myndigheterna här tordes naturligtvis inte släppa in dem. Då blev det ett skjutande, som varade i flera timmar. Sen togo de sig in i alla fall. Hade vänner härinne, som hjälpte sig. De plundrade genast handelskammaren och slogo sig ned där, och i natt ha de plundrat flera affärer. Vi fingo dock vara i fred. Pris vare Gud! Mycken bön uppsändes här i går av oss och de kristna. I natt, under det de plundrade på andra ställen i staden, gav Gud oss här en god natts vila. Natten förut hade vi ej sovit så gott, ty det var litet spänning då.

I dag ha de kristna lyckats komma ut genom portarna och ha givit sig av hem till sina olika byar och städer. I dag vid middagstiden kommo söderns trupper, omkring 2,000 man, säges det, men man vet inte med bestämdhet hur många de äro. En deputation hade sänts dem till mötes och inbjudit dem att komma. Vi trodde nu, att allt skulle avlöpa utan mera strid, men nej. Det skjutes hemskt just nu, och det har pågått en halv timme redan. Maskingevär såväl som vanliga gevär användas, och handgranater kastas på gatorna. Det är riktigt hemskt hur det smäller. Det säges nu, att det är rövarna det gäller. De skulle ha givit sig ut en del av dem, för att taga emot soldaterna, i hopp om att så bli upptagna i deras armé, men det blev annat av. De började att ta gevären från dem och skjuta dem. Och så ha de hållit på nu och gjort undersökning överallt, för att ta ifrån dem vad de plundrat och deras gevär förstås, och livet få de också mista. Ja, den illa gör, han illa far. Det är ju sällan straffet kommer så snart. Man kan ju tycka, att det är underligt, att de skola behöva hålla på så länge och skjuta så mycket för två hundra rövares skull, men de ge sig inte godvilligt förstås, utan skjuta igen så gott de förmå. De ha nu hållit på ungefär tre timmar. Helt nyss funno de en rövare i vår granngård och sköto honom, och nu äro en fyra stycken soldater här inne hos oss och leta efter dem. Här finns då ingen, som väl är! Vi hoppas att det skall bli lugnt här snart. I dag skulle vi Puchengbor ha återvänt för att ordna för stormötet där, som skulle börja på fredag, men det går ej nu. Vi ha samma elände att vänta i Pucheng. Det är möjligt, att rövartrupper redan intagit den staden. Vi veta ju ej. Vi ha i dag sänt en man härifrån, som skulle försöka få reda på förhållandena där, och se om vi kunna resa dit. Vi ha ju duktiga ledare, som nu hålla på med dopklasserna medan vi äro här, och de kunna ju ha stormöte, även om vi ej äro där. Om de nu alls kunna ha det denna vecka.

I går kväll, efter all oro som rådde på e. m., kunde vi i fred ha en skioptikonförevisning i kapellet för mötesbesökarna, som voro kvar. Bloms gåvo den. Det var ur »Kristens resa» och var mycket gripande och givande. En del gräto, så rörda voro de. En kväll förut, lördagskvällen, hade det givits en förevisning med bilder ur Kristi liv, och det var välsignat. På söndagseftermiddagen höll vår lärare Wen här en gripande predikan över Kristi lidande och död. O, det var ett härligt korsets evangelium, då Kristi lidande för oss blev mycket levande målat.

På kvällen vid nattvardsmötet var det ju åter Kristi blod, lidande och död, som

särskilt betonades. Tre frågor utgjorde ämnet för predikan vid det tillfället. Först: *Vem* är han som hänger där på korset? *Varför* hänger han där? Vad har det med *mig* att göra? Om du som läser detta ej förr gjort dig dessa tre frågor, så gör det i dag!

Korsets predikan är det enda, som kan verka till frälsning. Må vi alltid komma ihåg det i vår förkunnelse.

Den 31.

Vi ha haft det rätt lugnt sen i tisdags kväll. I onsdags natt regnade det åter mycket, och jag tänkte på hur glada de troende skulle vara, att de kunnat få komma ut ur staden i tisdags morgon, innan kriget med rövarne började och medan det ännu var vackert väder, ty som sagt, sedan blev det regn igen. I går förmiddag startade vi trots dåliga vägar, för att söka komma till Pucheng. Endast något mer än en halv mil kommo vi. Då mötte vi en man med bud från Pucheng. De ville veta hur vi hade det, och rådde oss att om det var lugnt här stanna kvar några dagar, tills det hunnit bli ordnat i Pucheng. De forna soldaterna hade gått, och de södra hade ännu ej hunnit komma. De visste därföre ej hur det kunde bli. F. ö. var det vid tillfället lugnt. Som vägen var ganska svår, och vi förstodo, att det skulle bli så gott som omöjligt att komma fram med »Forden», så vände vi om. Komna utanför staden mötte vi hela truppstyrkan, cirka 2,000 man med tross och allt. De skulle iväg västerut. Vi kunde inte komma förbi dem in i staden, utan fingo sitta där omkring tre timmar och vänta. Flera av rövarna, som de tagit inne i staden de sista dagarna, hade de med sig ut och komna ett stycke förbi oss skötos de. Arma människor! De sågo så rysliga ut, bleka och förskräckta också. De visste väl vad som väntade dem. Tre stycken lyckades fly, och vi sågo dem springa utåt fälten till. Åtminstone två lyckades undkomma. Månne de skola ta varning nu och bli bättre människor, om de få leva? Efter lång väntan och då vi började hoppas, att snart alla vagnar och soldater skulle ha kommit ut ur staden, så att vi kunde få åka in, så började de att helt oförmodat återvända in i staden igen. Nya order. De behövde ej gå västerut, sades det, ty allt var klarerat där. Endast några hundra man fortsatte åt Pucheng till, dit de väl nu ha anlänt. Tillfälle gavs för de manliga missionärerna att tala med många, både officerare och soldater, ty de kommo och stodo omkring oss och gjorde många frågor, först och främst den, vart vi skulle och var vi kommo ifrån. De kunde inte riktigt förstå, hur vi på samma gång hade kommit från Tungchow och skulle till Tungchow, men så fingo de förklaring på det. Sen blev det ju samma förhållande med dem själva. De voro riktigt hyggliga, för att vara soldater, och vi hoppas, att de sanningens ord som under samtalen uttalades icke må bliva utan frukt. Till sist lyckades vi komma in i staden.

Ja, så äro vi då ännu här. I natt regnade det mycket igen, så det är nu omöjligt att resa med »Forden», men vi hoppas att kunna få tag på ett par vagnar till i morgon, och resa då hem på det sättet. Må Herren leda och hjälpa.

Och nu de hjärtligaste hälsningar från oss båda.

Nils och *Olga Styrelius.*

UNGDOMENS AVDELNING

Från en av de yngsta länkarna.

(Utdrag ur privatbrev.)

Jag har en lekkamrat som heter — — —, och vi båda har haft en liten syförening sedan i somras, och då vi lagt 10 öre var i veckan, har det blivit 4 kr. till sist. Dem vill vi nu sända till S. M. K.

Nu var det längesedan vi var på Gotland i det vackra Sanda. Vi hade så roligt där. På själva julafton fick vi de trevliga korten från Sanda. Vi mår alla bra. Jag har haft påssjukan men ej Märta. Hon och jag äro rysligt goda vänner. Mamma och pappa ber om sina hjärtliga hälsningar till er alla däruppe.

— — — — — — — — — — — — — —

Vad det kostar.

Vad kostar det ett ljus att lysa? Jo, det kostar jämnt ljuset självt. Du kan icke behålla ljusskenet och ljuset självt — ettdera måste försvinna. Antingen måste du släcka lågan, om du vill behålla ljuset, eller låta lågan brinna och ljuset förtäras.

Det gäller att välja mellan dig själv och Kristus. »Han måste tillväxa, men jag avtaga.» Om Kristus skall bli förhärligad, måste jag korsfästas — den egna viljan, självbehagsamheten, ja, självviskheten i alla dess former måste dödas. »Det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig», sade Paulus, och detta är det svåraste av allt att lära. De flesta av oss ha nog något, som vi eftersträva för egen räkning, vare sig det är pengar, bekvämlighet, makt, anseende eller ett långt liv. Ja, vad det än må vara, om det icke är av Jesus Kristus, så står det oss hindrande i vägen, när det gäller för oss att vara världens ljus.

»Så låten edert ljus lysa för människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen.»

(Medd. för Kalmar län.)

»Ett mycket högre beskydd än Kurfurstens.»

När bibelstormarna i februari 1522 drevo sitt ofog i Wittenberg, kunde Luther, trots Fredrik den Vises stränga förbud, icke hålla ut att stanna inom Wartburgs säkra murar. Då kurfursten såg, att ingenting kunde hålla den bannlyste och misstänkte Luther tillbaka, befallde han, att åtminstone en stark livvakt skulle beskydda Luther såväl dag som natt. Då skrev Luther till honom: »Detta vare Eders Kurfursterliga Nåde sagt, på det att Eders Kurfursterliga Nåde må veta, att jag kommer till Wittenberg under ett mycket högre beskydd än Kurfurstens. Jag har icke alls i sinnet att begära Eders Kurfursterliga Nådes beskydd. Ja, jag skulle vilja beskydda Eders Kurfursterliga Nåde bättre, än Ni skulle kunna skydda mig. I denna sak kan intet svärd hjälpa; Gud själv måste här handla utan all inblandning av människor. Ty den, som tror mest, han blir bäst skyddad. När jag därför märker, att Eders Kurfursterliga Nåde ännu är svag i tron, kan jag på intet vis anse Eders Kurfursterliga Nåde vara den man, som skulle kunna skydda eller rädda mig» —

Och för jämnt 400 år sedan skrev Luther från Koburg till Melanchton i Augsburg, som tillskrivit honom i stor ångest: »Jag hatar hjärtligen de stora bekymmer, av vilka du enligt din skrivelse förtäres. Att de så tynga ditt hjärta därtill är icke den stora faran skuld, utan vår stora otro. Ty samma fara var mycket större för Joh. Huss och många andra än för oss. Må den vara stor, han är dock större, som begynt verket, hans är det och icke vårt!»

(Ur »För varje dag» 1930.)

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo.

Oktober—December 1930.

In natura.

F. och E. M—n, Mörby, kaffe. J. och B. R—ll, Stockholm, äpplen. H. A—n 1 kopparkastrull, 1 aluminiumkittel, 1 lykta. Vänner i Värnamo 1 fårkropp. Från Stockholmsförsäljningen: kaffe, socker, sardiner. S. S. och L. S. tårtor. Apoteket »Maseu», Göteborg, medicin. A. K—n, Björkeryd, julost. Chr. H—st, Skärsbrodu, julost. M. K—n, Kristdala, julost. E. S—m, Kolsuäs, julost. Nyo K. U. F. gm H. A—n julost. H. och N. H—tz, Djursholm: äpplen, apelsiner, kaffe, te, marmelad, cacao, blandade nötter, russin, karameller, choklad. Fru M. Ö—nd äpp'en och sydfrukter. Fröken E. K—é, Eugeniahemmet, julgotter. Fru K. W—n marzipantårta. Lilltomtavännerna: charkuterivaror varje vecka.

- Kontant.

A. B—n, Källunge, till julklappar 15 kr.; K. S—t, Huskvarna, 10 kr.; F. P—n, Björklinge, till julgranar 10 kr.; L. S—n, Stockholm, till julbordet 25 kr.; L. L—m, Vetlanda, dito 25 kr.; J. R—ll, Stockholm, 10 kr.; »Sulavän» 10 kr.; E. A—n, Vetlanda, »till extra ju'götter» 25 kr.; A. H—n, Kortebo, 20 kr.; L. B—n, Naglarp, 10 kr.

Med varmt tack till varje givare!

»Du förbliver — du är densamme.» Hebr. 1: 11, 12.

August o. Augusta Berg.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 36:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1931 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet frieexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

»På din högra sida.» — Hälsning. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313057

N:r 3. ÅRG. 36. 10 FEBR. 1931. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

HJÄRTATS LÄNGTAN TILLFREDSSTÄLLES.*

Juldagens evangelium talar till oss om den utlovade Frälsaren, som kommer till sitt folk; Trettondedagens evangelium om sökande och längtande själar, som funnit stjärnan, om de vise männen från österns länder, som kommo till Jerusalem för att söka den utlovade konungen.

Det var astronomer, det var män bland den tidens mest upplysta folk. Var då inte deras visdom dem nog? Kunde den inte tillfredsställa deras hjärtan? Varför skulle de gå en så lång och kostsam väg för att finna något annat? — Det finns två slag av visdom. En visdom är denna världens visdom, som inte kan fatta Gud, och en annan visdom är den, som aposteln Paulus talar om den fördolda visdomen, Guds hemliga visdom, som ligger fördold i Jesus Kristus. Ögon, teleskop och förstånd hade helt säkert under många år begagnats av dessa vise män, men de hade inte funnit, vad deras hjärtan sökte. Hjärtats inre oro hade ej kunnat tillfredsställas. Österns män, de kunna representera världen med dess visdomar, dess skatter och rikedomar. Jerusalem, staden till vilken de ställde sitt mål, representerar Jesus Kristus. Liksom Jerusalem var själva huvudpunkten i Israels folks gudsdyrkan, så är också Jesus Kristus stjärnan och kärnan för de kristna.

Gud gav dem ett tecken och en uppenbarelse. Han tände en stjärna, och den ledde dem hela vägen. Kära vänner! När Gud vill hjälpa en sökande själ, då sätter han både himmel och jord i rörelse. Denna Betlehemsstjärna är inte något under, som människan icke kan omfatta med sin tro. Gud verkar på många sätt. Eldstoden i öknen ledde Israels folk. Ljuskransen, änglaskaran i Betlehem, skenet på Damaskusvägen, där Saulus vandrade fram, var det annat än tec-

* Anteckningar från en predikan, hållen av missionär *Aug. Berg* i Betesdakyrkan, Stockholm, Trettondedag jul 1931.

ken och underbar hjälp för dem, som behövde dem! Men hur skall du och jag finna vägen till Jesus Kristus? — Gud tänder sina stjärnor även i våra dagar, den ena stjärnan efter den andra och leder de forskande och sökande fram till målet. Profetiorna i Bibeln, voro de annat än löftesstjärnor, som lyste fram för forskande, hungrande och trängtande människosjälar. Och Petrus säger i sitt brev, att det blev uppenbart för profeterna, »att det icke var sig själva, utan Eder, som de tjänade därmed.» 1 Petr. 1: 12.

Gud tänder andra stjärnor. Vi kunna kalla dem händelser i livet eller besvikelser, sorger och andras ingripande, allt detta är fingervisning från vår Gud. Men den enklaste och allra vackraste stjärnan i livet är Guds eget ord. Därför sjunger också psalmsångaren: »Ditt ord o Jesu, bliva må den stjärna i vars sken vi gå.»

Gud för sina barn på underliga vägar. Om vi kunde läsa själarnas historia, vilka under skulle icke då uppenbara sig för oss en och var. Käre vän och åhörare, har du sett stjärnan? Har Jesus Kristus blivit uppenbarad för dig? Har du funnit honom?

Så kommo de vise männen till Jerusalem och frågade: Var är den nyfödde judakonungen? Det blev bestörtning. Herodes fruktade: Finns medtävlare med mig om min tron? — Översteprästerna ställde sig likgiltiga men visste likväl var Messias skulle födas. Han skulle inte födas i Jerusalem utan i Betlehem. Så började en strid om Jesusbarnet. Ängeln hade sagt till hans moder: »Han skall vara ett tecken.» Går det inte så även i våra dagar. Om en son säger till sina föräldrar: »Jag har funnit Jesusbarnet, Messias», är det inte alltid det blir glädje i hemmet. Det kan bli oro och bestörtning i stället för att det borde råda den allra största hänförelse och glädje.

Herodes var en klok man. Han var rädd om sin tron och sin makt. Han var en listig man, men han hade fått att göra med en som var starkare. Han kallade till sig de vise männen sägande: »Forsken noga efter detta barnet.» Tänk om alla sökande själar i den tidiga morgongryningen, då stjärnan går upp i deras hjärtan, ville f o r s k a n o g a! Stjärnan gick före dem till Betlehem. Bibeln och den sanna vetenskapen, de stämma alltid överens och peka hän mot Jesus Kristus. Nu var det så här. De kommo fram till Betlehem, de funno Jesusbarnet, och vad ängeln sagt till herdarna det upprepades ännu en gång: »Se jag bådar Eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket.»

Vidare heter det, att de framburo skänker, guld, rökelse och myrra. Herdarna voro de första, som kommo till Jesus. De föllo ned och tillbådo honom med tomma händer men fulla hjärtan. De vise männen följde i deras spår. Kvinnorna tjänade honom, heter det, med sina ägodelar. Josef och Nikodemus gav honom en ny och obegagnad mantel av kostbaraste linne. Och nu i dag äro vi samlade för att frambära våra offergåvor. De små oansenliga pappbössorna kan inte jämföras med de dyrbara skrin, vi påminna oss de vise männen hade sina

skatter bevarade i, men kanske innehållet i de offergåvor, som nu frambäras åtminstone är lika dyrbart som de gåvor, guld, rökelse och myrra, vilka de vise männen offrade. Vi ha dock mottagit så oändligt mycket mer, vi veta så oändligt mycket mer om honom, som för de vise männen var mycket, mycket okänt. De voro emellertid gripna av hjärtats inre maning och stjärnans ljus. Ingen träder fram tomhänt inför Herrens ansikte. Hedningarna, heter det i 72 psalmen skola också framträda inför Herren med sina offergåvor. »Konungarna ifrån Tarsis och öarna frambäre skänker, konungarna av Saba och Seba sände honom gåvor.» Också sjunga vi: »Och all den hednaskara skall glad och frälsad svara.»

När vi nu äro samlade till denna missionens offerdag, då få vi inte glömma, att oändligt många även från Kina frambära för den nyfödde judakonungen trons guld, bönens rökelse och bättringens och ångerns myrra. Trots yttre lidanden och vidrigheter, trots förföljelser och nöd, trots hunger och farsoter går Guds rike fram, och den frågan ljuder från många läppar: Var är den nyfödde judakonungen? De vise männen gingo inte samma väg tillbaka som de kommit. Så börjar i en kristen hednings liv något nytt, han går inte tillbaka till det gamla utan vandrar livets väg, blir Jesu Kristi efterföljare, följer stjärnan. Sista boken i vår bibel talar om Herren Jesus såsom den klara morgonstjärnan. Den stjärnan, som en gång lyste oss härnere skall en gång bliva vår lön däruppe. Då skola vi få se honom även vi, liksom de vise männen såg honom ansikte mot ansikte för många år tillbaka, och då skola vi bliva honom lika.

Stjärnor och drömmar.*

Då jag i dag får tala några ord, kan jag inte låta bli att tala om stjärnor, som ju höra samman med denna dag. Det är ett härligt ämne. Men det är något annat också, som hör samman därmed. På Trettondedagen läsa vi ju även i vår Bibel om drömmar. Den Gud, som talade genom stjärnor och drömmar i gamla tider, är densamme än i dag. Han talar genom stjärnor och genom drömmar därute i Kina även i våra dagar. Vi ha många exempel härpå, men jag vill endast nämna ett exempel på vardera förhållandet.

Jag vill börja med att tala om en man, som hette Li. Han var en mycket god och ädel man. I tidningarna läser man om Kinas rövare och banditer, men man får inte glömma, att även i hednavärlden finns det goda och ädla människor. Han var en god och from man, inte vad hedningarna räkna för fromhet nämligen att den är from som tillber avgudarna och bränner rökelse inför dem. Denne man sökte leva ett liv i sanning. Han tog sig tid, ty därute i Östern har man inte så bråttom, att morgon och kväll sitta på sin gård och blicka upp mot stjärnorna och meditera. Stjärnorna lärde honom se, att vad som tillbads i templen överallt däromkring icke var gudar, utan något gjort av människohänder. Men stjärnorna, vem hade skapat dem? Säkert en Gud, mäktigare än alla gudar, han hört talas om. Där satt han morgon och kväll, och stjärnorna predikade för honom om den sanne, store guden, fast han inte kände hans namn.

---

* Anteckningar från ett föredrag, hållet i Betesdakyrkan, Stockholm, Trettondedag Jul 1931 av fröken *Ingeborg Ackzell.*

När sonen första gången tillträdde ett domareämbete, förmanades han av fadern: Du kan döma till och med till döden, men du skall döma inför den mäktige Gudens ansikte. Kom ihåg, döm inte den, som är fattig, skyldig emedan han är fattig och tag aldrig mutor. Skriv en redogörelse för alla rättegångar och låt mig få se den. — Och sonen gjorde som fadern bad honom.

Vi förstå vilken ädel personlighet han var, som rådde sin son till detta. Åren gingo. Han fick sitta och se på stjärnorna och meditera. Så började han en liten bön, fast det ej var en vanlig bön. Hans bön lät ungefär så här: O, du mäktige Gud, som skapat stjärnorna, om du finns, låt mig lära känna dig! — Åren gingo och till slut var den gamle över 70 år. Då kom för första gången till den byn en av våra medhjälpare. När han hade predikat, kom den gamle fram till honom och sade: Tack, att du kommit. Jag förstår, att detta är läran om den Gud, jag längtat efter många, många år. Stjärnorna hade visat honom, att avgudarna inte voro de rätta gudarna. Stjärnorna hade talat till honom om den mäktige Guden. Men det behövdes en människa, som lärt känna frälsningen i Jesus Kristus för att den gamle skulle få höra evangelium om sin Frälsare. Han fick höra och fröjdades.

Det händer många, många gånger i Kina, att Gud talar genom drömmar till kineserna. Kanske är det därför, att kineserna lägga stor vikt vid sina drömmar. De tala om dem med varandra och funderar på, vad de drömmarna kunna betyda. Gud möter alltid människan på den väg, han bäst kan få leda henne vidare. Därför uppenbarar han sig så ofta genom drömmar för kineserna.

En kvinna bodde utanför en stad i Kina. Det är ett vackert namn på trakten däromkring och en vacker trakt. Ni skulle se den lilla hydda, denna kvinna bodde i, en liten lerhydda, som jag nästan tror våra landstrykare ej skulle vilja använda. Där bodde fru N., utsatt för många sorger och svårigheter. Hennes man var död, och sonen hade förlorat sin hustru, som efterlämnat en liten flicka. Där var mycket svårt, och därtill kom sjukdomsnöd. Så låg hon på sin hårda bädd, så sjuk att hon yrade.

En morgon kom sonen in till sin mor och fick se henne kläda på sig. Hon sade: »Jag måste in till staden.» Han försökte hindra henne. »Hindra mig inte», sade hon, »Gud har sagt mig att jag skall in till staden.» Hon hade fått en befallning att gå in genom högra stadsporten och in på en gård där. Hon var viss, att det säkert var en befallning från Gud, och sonen kunde inte hindra henne från att resa. Han hjälpte henne och följde henne in till staden.

Då de kommo till gården, som kvinnan talat om, stod en port öppen. En äldre man kom fram och hälsade på dem och frågade vänligt om deras namn och ärende samt bad dem sitta. »Jag har kommit hit för att bli frisk», sade kvinnan och undrade om hon kunde få någon medicin. Så berättade hon sin dröm. — Mannen svarade: Jag förstår, att det är den sanne Guden, som förde dig hit. Här är evangeliesalen, där det predikas om Jesus Kristus. Vi ha ingen medicin att lämna dig, men vi kan bedja till levande Gud, och han kan hjälpa dig. — Så fick den lilla kvinnan lära en bön. Den var inte lång, ett enda litet uttryck bara: »Jesus, förbarma dig över mig.» Hon bad den lilla bönen, och det skedde henne, som hon trodde. Gud förbarmade sig över henne. Hennes sjukdom vände till det bättre. Men det som var viktigare, hennes hjärtas längtan blev stillad. Hon tog emot Jesus och sin Frälsare och inte bara hon utan också sonen. När vänner till honom sade: »Hur kan du tro på utlänningarnas Gud?» svarade han: »Skulle jag inte tro på Jesus, jag som sett, vad han gjort med min mor.» I den byn mottogs evangelium med sådan vänlighet f. ö. inte bara av den kvinnan och hennes son utan av många andra. Drömmen blev omtalad. Grannar och släkt fick höra, hur Gud talat genom drömmen, och hur den uppfylldes, hur hjälpen kom när den-

na kvinna lyssnade till den röst, hon hörde. Drömmen blev så en begynnelse till att i den byn flera kvinnor, ja, flera hem, verkligen blevo kristna.

När jag talar om detta, om stjärnor och drömmar, ville jag emellertid också betona, att dessa stjärnor och drömmar, som Gud använde för att leda, inte är nog. Den ädle gode mannen behövde höra evangelium, och det var inte nog för kvinnan att drömma. Hon behövde även höra evangelium av en människa. Det är detta, som är det underbaraste, att Gud giver oss förtroendet att vara hans budbärare, antingen därute eller härhemma. I båda dessa fallen var det kinesiska medhjälpare, underhållna av Svenska Missionen i Kina, som Gud använde såsom budbärare. Det är alltså våra gåvor, våra pengar, som helgas och kunna förvandlas i evighetsvärden. När vi bära fram dem i ett sinne av tillbedjan såsom de vise männen, då bliva våra gåvor helgade, och då skola vi en gång därhemma få se resultatet av gåvorna. Må Herren hjälpa oss att vara förtroendet värda, det förtroendet, att han givit oss vårt arbete i norra Kina. Må Herren hjälpa oss att genom bön, genom kärlekens intresse och genom offer vara med på ett sådant sätt, att längtande, sökande själar må komma ända fram till gemenskap med Herren Jesus Kristus.

Missionärsbarnens fest 1931.

Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté har under många år — i år var det 14:de gången — inbjudit missionärsbarnen från de olika missionssällskapen till en fest på Margareta Hushållsskola. Där är äldre och yngre missionärsbarn, en del äro nu själva missionärer! Den, som var med de första gångerna och såg den stora barnaskaran samlad, märker säkerligen nu en viss förändring. Då voro de flesta yngre, nu är det tvärtom. Utrymmet medgiver nämligen ej, att de små barnen få vara med. Detta gör, att alla kunna njuta av samma underhållningsprogram, och för att det programmet skall vara omväxlande, underhållande och givande sparas ingen möda av värdinnorna. Svenska Missionsrådets Kvinnokommitté har alltid visat, att de älska missionärsbarnen, och att de önska göra något, som skall hjälpa och glädja dem. Dessa fester emotses också med glädje, och man märker, huru glada ungdomarna äro över att få träffas på detta sätt.

I år var festen anordnad den 17 januari. Det var så innerligt roligt att se alla dessa glada ungdomar samlas. Efter kaffedrickningen — det var en mängd godsaker, som bjödos då — hälsades alla välkomna av Kvinnokommitténs ordförande, fröken Leuvgren. Hon påminde om de många föregående festerna och om hur de ljusa minnena äro det bästa vi ha med oss genom livet.

Därefter hölls ett föredrag med skioptikonbilder av greve E. von Rosen. Ämnet för hans föredrag var: »Forskningar och äventyr i tre världsdelar» samt »Björnjakter i finska och ryska Karelen». Det föredraget var väldigt intressant. Vi tyckte oss vara med på färden, så livligt skildrades det hela. Naturscenerier och olika folkslag, växter och djur, allt blev levande. Den tama björnungen togs emot med riktigt jubel.

Efter föredraget fingo vi höra sång och musik. Det är en stor glädje att det bland missionärerna och deras barn finnas sådana förmågor, som de vi fingo höra den kvällen. Och tacksamma voro åhörarna, det var både syn- och hörbart.

Kyrkoherde Valdus Bengtson talade sedan över ordet: »För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa.» Må det löftet få bliva till hjälp och välsignelse för våra kära missionärsbarn, då ensamhetskänslor och många olika frågor, som alla kanske börja med ett »Varför», göra deras liv tungt.

Under kvällen bjöds på frukt och gotter av olika slag och till sist på en riktig kalassupé. Kvällen gick så fort, hela samvaron präglades av en mycket god och glad stämning.

Må de kära inbjudarna till dessa fester få glädjen se, att denna samvaro en gång om året hjälper missionärsbarnen att hålla samman sinsemellan, men, vad som viktigare är, att hålla samman för att Guds rike skall ha framgång i världen.

En som var med.

Oscar Carlén 60 år.

Svenska Missionens i Kina missionär *Oscar Carlén* fyller den 25 dennes 60 år. Han föddes nämligen den 25 febr. 1871 i Götlunda församling, Skaraborgs län.

Vid 20 års ålder reste Carlén till Amerika, blev där funnen av den gode Herden samt började snart offentligt frambära vittnesbörd om sin Frälsare. Under den tiden förnam han också Guds kallelse till missionärsuppgiften i Kina, en kallelse, som blev tydlig i samband med närvaron vid en kinesisk begravning.

År 1894 återkom Oscar Carlén till Sverige samt deltog på hösten detta år i pastor Kihlstedts bibelskola vid Götabro. Efter att ha blivit avskild såsom Helgelseförbundets evangelist, tjänade han såsom sådan åren 1894—1901. År 1900 avskildes han till missionär i Kina, men på grund av boxarupproret kunde ej avresan till missionsfältet ske förrän 1902.

Efter en tids språkstudier fick missionär Carlén sitt arbete förlagt till Hunyüan, där han verkade till år 1909. Herren gav under den tiden mycken uppmuntran i arbetet. Under den tiden erhöll också missionär C. en god hjälp, i det att han 1908 förenades i äktenskap med fröken Gerda Wetterstrand.

I maj månad 1912 utreste missionärsparet Carlén för andra gången till Kina, denna gång för att få sin uppgift på Sv. Missionens i Kina fält, dit Herren då ledde deras väg. I ett brev, skrivet då de närmade sig arbetsfältet, berättar missionär Carlén, att det i öronen åter och åter ljöd: »Nu komma vi närmare, närmare», och att det kändes så lätt därinne i hjärtat.

Känslorna hava väl sedan dess skiftat många gånger, ty det har för våra vänner varit tider av svår sjukdomsnöd samt annan nöd, men under allt ha de fått erfara Guds trofasthet och ha själva, först i Chiehchow-distriktet en kortare tid och sedan i Juicheng samt under tiden aug. 1922—jan. 1924 i hemlandet, troget deltagit i verksamheten för Gud inom S. M. K. Vi tacka Gud för vad han givit oss genom denne sin tjänare och frambära vår varmaste lyckönskan på högtidsdagen.

M. L.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Missionsmöte med samkväm.

Sv. Missionen i Kina anordnar v. G. *möte på K. F. U. M:s hörsal*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, *tisdagen den 10 nästkommande februari kl. 7 e. m.* Detta möte anordnas dels såsom välkomstmöte för de till Sverige nyligen hemkomna missionärerna och dels såsom avskedsmöte för missionärsparet *Morris* och *Carola Bergling*, som i slutet av februari hoppas få avresa från Sverige för att utresa till Kina.

Efter mötet i hörsalen anordnas servering av té eller kaffe och böra de, som ämna deltaga i detta samkväm, i förväg

göra anmälan därom till Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, 3 tr. Tel. 4459 eller 5473.

Missionstidningen Sinims Land.

För några dagar sedan utsändes provexemplar av Missionstidningen Sinims Land till personer, vilkas adresser vi ha på vår expedition. Vi äro så tacksamma, om de, som mottagit en sådan försändelse, godhetsfullt ville dela ut provexemplaren till vänner och bekanta.

Vidare bedja vi att få påminna om, att vi med glädje gratis sända provexemplar av tidningen till dem, som tillkännagiva en önskan därom. Skulle alltså någon, som ej nu erhållit provexemplar, kunna och önska utdela sådana, motse vi med tacksamhet ett meddelande därom. Naturligtvis gäller detta även sådana, som fått provexemplar, men ha användning för flera.

Till sist ville vi ock uttala ett varmt tack för förbön och hjälp med tidningens spridning samt uttala vår förhoppning om, att tidningen alltfort må få vara innesluten i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönemötena för S. M. K., vilka hållas tisdagarna mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, *Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.* Välkomna!

Hemförlovad missionsvän.

Fru Livy Berzelius, Vadstena, ingick i vilan den 28 jan. efter endast några dagars sjukdom. Hon var moder till fru Inez Bölling, som vid underrättelsen om sjukdomsfallet genast reste ned till henne. Hennes ålder — hon var i sitt 80:de år — kunde ju ingiva farhågor. En tydlig förbättring syntes först inträda, men så tillstötte lunginflammation, och slutet kom hastigt.

Fru Berzelius blev för flera år sedan änka efter domänintendenten J. Berzelius, Börstad. Hon flyttade då till grannstaden Vadstena. Här fick hon nu mera tid att ägna sig åt det, som direkt hör Guds rike till. Särskilt i syföreningsverksamheten deltog hon livligt.

Vid Sv. Missionen i Kina var hon ju även genom naturliga släktskapsband bunden. En och annan gång hade vi glädjen att på Missionshemmet se hennes ungdomligt spänstiga gestalt med det ljusa, blida ansiktet, det fint försynta sättet — ett återsken från en gången tid.

Tack för vad Du gav. Frid över det ljusa minnet. Må vi bedja, att Herren styrker och hugsvalar de sörjande och förtager saknadens smärta. *G. Ö.*

På resa till Kina.

Solig och varm var dagen, när vi nådde Colombo. I sällskap med några tyska missionärer gjorde vi en rundresa i staden, där vi först besågo ett beduintempel, där en dyster och vemodig musik utfördes till gudarnas ära; vår första beröring med mörk hedendom.

Egendomligt var det att se dessa manliga singaleser med den numera sällsynta kvinnofrisyren, stora knutar, med granna hårkammar eller utslaget långt hår.

Intressant var besöket i ett vackert Buddhatempel, där vi tillsades att draga av våra skor på grund av rummets helgd. Vi besågo den sittande, liggande och stående Buddha i mångfaldigt förstorade gestalter. I dörren möttes vi av en underbar blomsterdoft från friska kalkblad, vilka täckte ett långt marmorbord framför den liggande Buddha, och vilka läggas in friska 2 gånger om dagen. Vilken vördnad, vilka välluktande offer inför den döda bilden! En längtan grep oss att kunna bli i stånd att draga undan det täckelse, som döljer honom, vilken allena bör tillbedjas och dyrkas.

På Sumatra fingo vi lämna en hyttkamrat, vars lilla flicka insjuknat i difteri. De hade i likhet med oss Kina som mål och längtade tillbaka till uppgifter, som

väntade. Hur tacksamma voro vi ej mot Gud, att han skonade oss, helst som inga desinfektionsåtgärder vidtogos, och vi hade + 33° C. i vår hytt.

Mottagandet i Manila var mycket festligt. Under strålande sol hälsades Trier välkommen av ett 500-tal personer. Hur egendomligt tedde sig ej allt här. Kvinnornas egendomligt vackra dräkter lyste i de grannaste färger med det vackra inslaget av männens vita kostymer. Hela famnar av granna rosor väntade de hemkomna philippinerna, av vilka många uppehållit sig i Europa för studier. En avdelning av amerikanska flottan låg förlagd utanför staden, och sålunda vittnade redan första anblicken om amerikansk regim.

En professor från universitetet i Manila med fru och småttingar, vilka varit med från Genua, inbjödo oss till sitt philippinska hem. Glädjen stod högt i tak. De kära hade ju återvänt efter 15 månaders frånvaro. Där voro systrar, bröder, svågrar, svägerskor och mammor, vilka alla bildade en enda stor familj. Europeiska seder och språk fingo naturligtvis genast vika för det egna landets.

Här i Manila hade vi hoppats att få möta de hemresande missionärerna och sända en kärlekens hälsning till Sverige, men just när Trier lossat förtöjningarna, anlände Fulda.

Resan mellan Manila och Hongkong var mindre angenäm, och komna till Hongkong togo vi itu med packningen, då vi befarade, att återstoden av resan kunde bli än besvärligare. Vi blevo här inbjudna till Baselmissionens hem. Dit hade nyligen underrättelse kommit, att deras tvenne missionärer, som i 16 månader suttit fängslade, blivit frigivna. Hur gripande var det ej att se den enes unga fru, som haft ett sådant eldsprov att gå igenom. Det lyste något av överjordisk lycka i hennes ögon, som jag aldrig förut sett. Gud ger i sanning svar på sina barns böner i sin egen tid och mättar deras hjärtan med glädje.

Till vår stora överraskning låg kinesiska sjön nu spegelblank, och den 19 december kl. 2 stodo vi redo att lämna Trier. Det var inte utan, att en vemodets känsla blandade sig i glädjen över att äntligen stå vid resans mål. Vilka spår lämnade vi månne efter oss? Vi hade ju ändå varit 14 protestantiska missionärer och 70 katolska präster, munkar och nunnor. Synade hade vi blivit i sömmarna och föremål för både kristnas och hedningars reflexioner och diskussioner. Och detta med all rätt. Hade där varit ett varmt och rikt böneliv och en sann efterföljd i Jesu sinne, då skulle väl icke välsignelsen utebliva.

Hur dyster grå och ful var ej anblicken av Kinas jord, helst som Shanghai tog emot oss i dimma och regn; en så gripande symbol av den nödens dimma, som sveper detta arma folk. Vår första beröring med kineserna skedde i tullhuset. Noggrant undersöktes våra lådor, och först efter 4 timmars väntan fingo vi passera — tullfritt. Under tullundersökningen hade en oklädd träjulstake lämnat sitt rum — för att bereda mig stor julglädje. Den var liksom det enda budskapet om den högtid vi gingo att fira. Hur rädd var jag ej att förlora min kära stake, som skulle bereda så mycken glädje. —

Ja, så voro vi då i Kina. Underliga känslor och frågor fyllde våra hjärtan. Underbart hade Gud besvarat vännernas förböner och lett oss över de stora vattnen. Underbart skall han ock i fortsättningen leda våra steg på rätta vägar för sitt namns skull.

Med varmt tack för kärlek, förbön och omtanke under gånget år och med en innerlig önskan om ett gott, välsignat år, ett bönens år för S. M. K., ett nådens år för Kina.

Med innerlig hälsning från de utresande

genom *Maja Lundmark.*

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Från västra Honan-distriktet.

När den unge härskaren i Mandschuriet i slutet av oktober plötsligt grep in i det pågående inbördeskriget och utan strid avgjorde detsamma till centralregeringens fördel, gladdes vi med det lidande folket över allt detta, enligt allas mening, blodigaste krig se'n revolutionens dagar äntligen fått ett slut. Men den omedelbara följden av att striderna i Central-Kina upphörde, var, att orosmolnen samlade sig så mycket tätare över den del av landet, som utgör S. M. K:s fält. Västra Honan och östra Shensi voro efter obetydliga drabbningar i segrarnas händer, och nu skulle södra Shensi, som ända se'n revolutionsåret 1911 skonats från krig och örlig, få sitt eldsdop. Det gällde att tvinga »mönsterguvernören», den nominelle ledaren för den nordliga koalitionen, att avgå och ställa provinsen under centralregeringens domvärjo. Några skräckfyllda veckor med nästan dagliga luftraider följde, och rätt många oskyldiga människor fingo sätta livet till. Av städerna på sö. Shensifältet undgingo endast Ishih och Juicheng dessa ovälkomna besök.

All förbindelse mellan Shansi och grannprovinserna Shensi och Honan avbröts genast, t. o. m. postbåtarna fingo ej gå över Gula floden, som är den naturliga gränsen mellan dessa provinser. Sålunda blev det omöjligt för mig att resa till de redan utsatta stormötena i Shanchow och Lingpao. Då oron utbröt, var jag nämligen i Juicheng, där jag deltog i stormötet och övertog stationsföreståndarskapet efter missionär Carlén, som stod i begrepp att resa hem till Sverige. Efter några veckors väntan på utstationen i Pinglu, min sedan nov. 1929 tillfälliga bostad, kunde jag i början av december komma över floden till Honan. Det var en fröjd att komma till Honan denna gång, jämfört med senaste besöket i början av sept. Nu var tågtrafiken i full gång, centralregeringens soldater voro mycket hövliga och vänliga, och en känsla av trygghet, som man förr endast kände, då man kom *från* Honan *till Shansi,* förnams överallt. Under en resa till Chengchow, c:a 30 sv. mil öster om Shanchow, som jag genast företog, hade jag tillfälle att erfara detta. I Chengchow hade jag och flera av kamraterna vårt Sverigebagage, som vi fått klara oss utan i nära två års tid. På grund av kriget har det hittills ej kunnat forslas till fältet, och efter det flera månader långa luftkriget mot Chengchow var jag angelägen om att ta reda på huruvida något fanns kvar av våra tillhörigheter. Till min stora glädje fann jag alla våra saker välbehållna. En bomb har ramponerat ett av transportfirmans hus, men magasinet var oskadat. Emellertid var det omöjligt att ta med bagaget denna gång. Firman lovade dock, att så fort de kunde få hyra en godsvagn, skulle de fortskaffa våra tillhörigheter till Shanchow.

I Shanchow ha soldaterna under de många inkvarteringarna illa tilltygat hela stationen och i synnerhet missionärsbostaden. Vid höstens stormöte döptes sju personer. Således ha vi nu ett trettiotal församlingsmedlemmar där. Det är särskilt glädjande, att det nu synes bli mera livaktigt i andligt avseende i det annars så hårdarbetade Shanchow. Oron har i flera år absolut förhindrat evangelisationsarbetet på landsbygden, men nu hoppas vi på bättre dagar.

Lingpao station fann jag nu, som så ofta förut, full av inkvarterade soldater. Med möda ha våra medarbetare där kunnat behålla ett par små rum för sig själva. Gudstjänsterna måste hållas ute i det fria. Det är ganska prövande i synnerhet nu under vintern. Stormötet hölls på utstationen i Chüehchow, 2 sv. mil söder om Lingpao. Trettiotvå personer intogos genom dopet i församlingen, och två nya diakoner valdes. Bland de döpta voro flera från den trakt, där den i ett föregående brev omnämnde unge oförskräckte mannen predikat evangelium, ofta med rövare som villiga lyssnare. Till allas vår stora sorg blev den unge mannen mördad

av rövare den 7 maj detta år. Han var känd av alla rövarna i trakten, och man vet ej, varför de till sist dödade honom. Resultatet av hans frivilliga arbete kvarstår dock, och många flera vilja bli döpta till våren. Bland de nydöpta ha vi också en f. d. buddist, en äldre man. Han har varit lam och oförmögen att gå i många år, men i och med att han hörde evangelium och kom till tro på Kristus, har han småningom blivit bättre, och nu går han varje söndag den över en sv. mil långa vägen till missionsstationen.

Det är alltfort mycket öppna dörrar för evangelium på Lingpao landsbygd. På nyåret hoppas vi få sätta i gång med en vidsträckt evangelisationsverksamhet i hela distriktet. Landsbygden söder om Chüehchow och staden Wenhsiang med omnejd äro ännu så gott som oberörda av evangelii predikan. På grund av kriget har postverket ej kunnat fortskaffa bibeldelar till v. Ho. under mer än ett års tid, men nu hoppas vi att beställd litteratur för evangelisationsarbetet snart skall komma oss tillhanda.

F. n. är det också lugnare än det varit på länge vad rövarna beträffar. Det säges, att mer än 800 rövare tillfångatagits och avrättats i lingpaodistriktet under sommaren och hösten. Detta tack vare att den s. k. lantpolisen fått en chef, som ej låt sig köpas till neutralitet av rövarhövdingarna. Polischefen i fråga är en 30-års man, den ende kvarlevande av en stor, rik bondfamilj, som i fjol blev plundrad på allt vad de ägde och alla dödade så när som på denne. Han kände många av rövarna personligen, och sen han lyckats bli polischef har han tagit denna gruvliga hämnd på dem som skövlat hans hem och familj. F. n. är hans eget liv i stor fara, emedan några inflytelserika rövarhövdingar med sina följen upptagits i armén, och som överstar och generaler i nationalarmén fruktar man att dessa f. d. rövarhövdingar skola hämnas på den av befolkningen högaktade polischefen.

Nu hoppas vi kunna hålla flera bibelkurser under vintern, och se'n kommer våren med dopklasser och stormöten. Det är detta inre uppbyggande av församlingarna, som måst ligga nere i så stor utsträckning de sista åren på hela Honanfältet. Både oron och brist på missionärer ha medverkat därtill. Vi hoppas nu och bedja, att en lugnare och mera ostörd arbetsperiod må komma. Dock torde det ej vara slut med inbördeskriget ännu. I en tidningsledare sades öppet häromdagen, att den nuvarande regeringen sannolikt skulle möta sin svåraste kris under det kommande året. Och trots att alla glädjas över det lugn, som nu råder, tyder mycket på att den glädjen ej kommer att bli så lång. Och dock, ju mer vi uppleva av oro och hinder för *vårt* verkande, dess mer få vi erfara sanningen av att Guds ord icke bär några bojor, det går tvärtom ofta segrande fram på ofridens strida böljor. Vänner i hemlandet, bedjen med oss och för oss, att Guds ord må alltmer »hava framgång och komma till ära» bland oss i västra Honan!

Johannes Aspberg.

En jul under spänning och fruktan.

Pucheng den 26 dec. 1930.

Älskade Vänner! Frid!

Julaftonen här var för oss en svår dag. Vi hade ju gjort julfint, och som det varit rätt lugnt de sista dagarna, så hoppades vi att få fira jul i fred. Tidigt på förmiddagen fingo vi dock höra, att skolpojkarna i staden sagt, att de skulle till missionsstationen och bränna biblar. Vi förstodo då, att de ämnade störa oss, men att det skulle bli så våldsamt, som det blev, och så snart, det kunde vi ej tänka oss.

»Det var en syn att skåda, såsom då man höjer yxor mot en tjock skog.» Ps. 74: 5. Dessa ord komma ofrivilligt i mina tankar, då jag skådar den förödelse, som åstadkommits av de kommunistiska skolungdomarna på vårt hus och egendom: Sönderslagna fönster och dörrar, överallt sönderrivna och delvis brända böcker glasskärvor efter fönster, tavlor, lampor vaser m. m., var man stiger i rummen

Det är omöjligt att beskriva, hur det ser ut i en del rum, t. ex. i Hanna Wangs rum, som äro små, är det en enda röra, en enda hög över hela golvet av sönderrivna böcker, glasbitar m. m. Likaså i Nils arbetsrum, där de flesta böckerna funnos, ser det rysligt ut, med trasiga fönster och högar av sönderrivna böcker.

På gården utanför dörren ligger två stora högar av förkolnade samt mer eller mindre brända böcker. För övrigt är det sönderslagna fönster i alla rummen, kullslagna bokhyllor, saker kastade huller om buller. Endast såsom genom ett under räddades Nils' skrivbordslådor, där en del värdepapper förvarades, såsom kontrakt, växlar m. m., så att de ej fingo tag i dem. Den stora, tunga bokhyllan, full med böcker, hade de knuffat omkull, och den föll rätt fram över skrivbordet och hindrade dem att få tag på lådorna. Så bevarade Gud dem. Alla räkenskapsböcker hade de tagit av bordet, burit ut och bränt upp. Ängsligt grävde vi sedan ibland de förkolnade böckerna efter någon del av dem men det såg hopplöst ut. Till sist, efter mycket sökande, fick Nils tag i huvudboken, illa bränd, men ändå med så mycket kvar av den, att de flesta konton kunde klareras. T. o. m. boken för nödhjälpsmedlen fingo vi tag uti. Herren vare pris! Men o, så många värdefulla böcker av olika slag, som blivit lågornas rov eller på annat sätt fördärvade, för att ej tala om kinesiska biblar och sångböcker, vilka ju var det, som de sade sig vilja förstöra. De flesta böcker, som gingo åt, voro dock utländska böcker, samt kinesiska småböcker och traktater. Det större lagret av kinesiska biblar hade vi ju ej i våra rum utan i ett annat rum på gården, och detta rum visste de tydligen inte om.

Huru tacksamma till Gud voro vi icke, att de ej funno på att tända eld på böckerna inne i Nils rum. Hade så skett, så hade ej huset kunnat räddas.

Hur tillgick allt, och var voro vi under tiden? Jag vill nu försöka berätta det: Som jag i brev förut nämnt, hade vi fruktat, att skolungdomen under julen skulle ställa till med något bråk, men då vi de sista dagarna före jul frågade våra bröder därom sade de, att det blir nog intet av, de våga nog inte. Emellertid fingo vi som nämnt reda på, att de hade ont i sinnet. Hur Gud ledde oss och gömde oss undan deras raseri är underbart! Nils gav sig av till rådhuset, strax han fick höra om det (kl. var då 11 f. m.), inte för att anmäla det, ty det var ju svårt att göra bara på ett rykte, men för att önska God Jul, och då frågade Nils mandarinen, om det i år kunde vara någon fara för att skolungdomen skulle ställa till med något bråk under högtiden. »Nej, visst inte», svarade han. Medan Nils ännu var där kommo skolpojkarna, först till kapellet, där de revo ned tavlor, slogo sönder lampor, slogo omkull och delvis ramponerade predikstolen samt revo sönder en del kristlig litteratur och böcker. Samtidigt som detta pågick i kapellet, kommo några stora pojkar över till våra gårdar och låtsades se sig omkring, men de voro ute och spejade, och öppnade sedan dörren för den stora skara, som var till reds utanför. Klockan var då 11.30.

Just innan dessa, en 300 skolungdomar, många av dem beväpnade med tegelstenar och andra tillhyggen, kommo inrusande på våra gårdar, hade jag kommit ut ur huset och låst dörrarna. Då jag hörde stampandet av många fötter och förstod vad det var, skyndade jag in i köket, och just då jag hunnit innanför dörren, voro de utanför köksdörren. Utan ett ord stängde kocken dörren och tillbommade den; så pekade han på en liten dörr i köket, som ledde till kolrummet, öppnade den, och sedan jag stigit in där, sköt han för regeln, sedan ställde han sig själv mot den redan tillbommade köksdörren, för att ytterligare förstärka den.

Allt detta gick fortare, än jag här kan berätta det. En del av pojkarna kommo och slogo in glasrutorna i köket och försökte även att sparka upp dörren, men då de ej lyckades, och eftersom de ej heller sågo någon i köket, slutade de snart upp med det, sedan de dock först hade sträckt

in sina händer genom fönstret och från bordet fått tag i skålar och fat och slängt dem i golvet.

Från mitt gömställe kunde jag se ut till kvinnornas gård och utanför Hannas rum, där det nu levdes vilt. Jag visste, att Hanna var med kvinnorna och flickorna i skolan, dit hon just hade gått för att ha bönemöte, innan pojkarna kommo. Jag var därför glad att veta, att hon inte var inne i sitt rum, då dessa vildar kommo. En del gingo ju till skolgården och in i de kvinnliga gästrummen samt förstörde biblar och sångböcker där. Jag kunde också se åt vårt hus på ena sidan men visste ej mycket, vad som där pågick, hörde endast hur glasrutor klingade och huru de slogo på dörrar och fönster. Jag hörde också, hur de frågade efter utlänningarna, särskilt pastorn ville de ha tag i, tydligen i avsikt att skada. Någon sade: »Om vi fick tag i någon av dem, skulle vi döda dem, de ha intet här att göra.» De trodde tydligen, att vi voro inne i huset, och därför skreko de, under det att de sparkade på dörrarna: »Öppna dörren!» men ingen öppnade. Herren hade skaffat oss undan. Det skulle inte varit gott att ha varit inne i huset, då tegelstenarna flögo genom fönstren, ej heller hade det varit roligt att öppna för dem och så möta dem. Det hade kanske gällt våra liv. Jag hörde, hur en del av ledarna ropade till de andra: »Vakta alla dörrarna! Där är en dörr och där är en till!»

Då ingen öppnde för dem, blev det ett drygt arbete för dem, innan de kunde taga sig in i huset. Hade dörrarna varit öppna och alla obehindrat kunnat rusa in i huset, så hade vi nog inte haft mycket kvar där; nu hunno de inte med alla rummen. De hade sparkat och slagit på alla dörrar, men dessa gåvo ej vika. Fönsterrutorna voro små, så de kunde ej krypa in genom dem, men på verandan utåt trädgården till, lyckades de till sist slå in fönsterramen och fick ett hål nog stort att krypa in genom, och inifrån hjälpte de nu till att öppna dörren till Nils arbetsrum, den enda dörr som ej var låst, endast reglad, inifrån. Det var den enda dörr de fingo öppen, och de ramponerade den ju åtskilligt.

Flera gånger frågade de efter pastorn, och de togo fatt en av våra tältpredikanter och befallde honom att tala om var pastorn var. Då han inte kunde eller ville det, så hotade de med att binda och slå honom. Hela gården var full av skränande skolungdom, t. o. m. en hel del skolflickor från stadens skolor voro med där och sågo på. En del småpojkar ville springa sin väg, men blevo ej tillåtna. De måste vara med och se på åtminstone, om de också inte vågade deltaga i våldsdådet. Ledarna gingo fram och tillbaka bland dem och utdelade sina order. Då de till sist skulle ge sig av, ringde de i vår kyrkklocka.

Då Nils kom tillbaka från rådhuset, visste han intet om vad som pågick, men kommen utanför muren mitt emot vårt hus, tyckte han, att det var ett ovanligt oväsen därinne. Dock tänkte han, att det kanske var skolflickorna, som lekte. Kommen utanför yttre porten såg han en hel del folk, som stod och tittade in. Han började då undra, vad som stod på, och gav sig av över gatan till kapellet för att höra efter. Där fick han ju besked och blev nu orolig för vår skull och efter att ha bett en av evangelisterna springa till militärchefen och be honom sända några män till vårt beskydd, ville han sedan gå över till oss, men i porten mötte han den där tältpredikanten, som de hade hotat att slå, om han ej talade om var pastorn var, och han var så uppskrämd, att han ej kunde tala. Han bara sköt Nils tillbaka in på gården.

I kapellet och på många andra ställen hade de klistrat upp plakat med: »Ned med kristendomen! Ned med pastorn!» Dessutom hade de den där dagen överallt i staden klistrat upp en massa röda och gröna plakat med kommunistiska kungörelser, såsom att de hyllade Sovjetregeringen m. m., m. m. Allt detta tyckte mandarinen vara okunnig om, men det är svårt att veta, var han står. Att han inte är intresserad av oss och vårt arbete, d

förstår man, men då nu en del folk visade honom dessa kommunistiska plakat, måste han ju visa sig intresserad och göra litet affär av det åtminstone. Så kom då han och en del andra män, poliser och soldater samt majoren med Nils till stationen, men de hade ju inte gjort sig någon brådska, så skolpojkar och »studenter» hade redan hunnit ge sig av och voro nu utanför stationens område på en stor plan och höllo där sina agitationstal. Ingen hindrade dem. De fingo god tid på sig sedan också, så de hunno försvinna. Nu kommo dessa ämbetsmän som sagt, för att se hur det såg ut hos oss. Nils hade nämligen, då ingen hjälp kom, åter begivit sig till rådhuset för att påskynda dem. Ingen sade just något, och vad de tänkte, vet man ej. På gatan däremot hördes folket högt klandra »dessa rysliga skolpojkar». »Vad nytta är det med att barnen gå i skola», sades det, »då de bli sådana».

Vi hade ju var och en på sitt håll varit oroliga för varandra, ty den ene visste inte var den andra var, under det pojkarna huserade. De höllo väl på i minst två timmar. Först vid fyratiden fingo vi tid att tänka på litet att äta, men det gick dåligt att förtära något, efter allt vi gått igenom av spänning och fruktan. Det var kärt att se de kristnas glädje och tacksamhet, då de funno oss oskadda.

På kvällen kl. 6 samlades vi alla till gudstjänst i kapellet, och det var underbart vilket gott och lyckligt möte vi hade, och kapellet var fullt av folk. Nog såg det litet olika ut i kapellet mot vad det brukar vid jul, ty julgranen var plundrad på all prydnad, och lampor voro sönderslagna och tavlor nedrivna, men det gjorde intet, ty Guds ord i hjärtat kunde de ej riva ut. Prisat vare Herrens namn! Herren dukade i sanning ett bord för oss i våra ovänners åsyn.

Sedan efter mötet skulle vi ha vår privata julafton, men det blev inte mycket med det. Maten smakade ej, och något julfint var det inte. De julklappar vi gåvo varandra, hade vi heller ingen förmåga att glädjas åt. Vi skildes snart åt för att gå till vila, men hur kunna sova efter en sådan dag! Det var omöjligt att få en blund i sina ögon. Det blev en vaknatt med rop och bön till Gud, men också tack och lov till honom, som så underbart bevarat oss alla från kroppslig skada. Tankarna gingo i kretsgång tillbaka till dagens händelser. Då man kom till slutet, började man på nytt igen. Vilken dag! Och vad skulle morgondagen bära i sitt sköte? Vi hade ju hört, att orosmakarna sagt, att de ej hade gjort färdigt, och att de ämnade komma igen nästa dag, samt att de ej voro nöjda med mindre, än att de fingo utgjuta blod också.

Julotta hade vi i alla fall som vanligt nästa morgon, ävensom förmiddagsmöte utan att bli störda mera, men det var ju en förstämning och beklämning, som högtidsstämningen inte kunde förta.

Att detta riktigt var den ondes anfall på oss, det förstå vi så väl. Vi ha haft det så gott och välsignat bland barnen och kvinnorna denna höst, och i tältet har Herren givit rik skörd. Tjugo kvinnor och nio män ha kommit till tro på Gud under de två månader, som tältet varit uppslaget i en by omkring två mil från Pucheng. Där försökte skolungdomen hindra tältets uppsättande, men lyckades ej. Tre av männen från den byn voro nu med i Pucheng och firade jul med oss. Så fingo de nu från början se, vad det kan gälla att bli kristen.

Kära hälsningar!

Nils och Olga Styrelius.

Den 30 dec. Vi äro nu i Tungchow.

UNGDOMENS AVDELNING

I händerna på en tyrann.

Jag har lust att utbrista med psalmisten: Halleluja. Jag har varit bunden till händer och fötter och huvud. Ja, banden kring huvudet var det värsta av allt. Och nu — jag är ännu fången, men jag kan röra mig litet i det rum, där jag är.

Rummet är inte stort. Jag kan inte ta två steg åt något håll utan att slå huvudet i väggen. Men vad gör det. Jag var helt bunden förut, och nu kan jag röra mig något, och bindeln är borta från ögonen. Och det bästa är, det finns ett litet fönster, som ger mig ljus och utsikt — och jag har hopp om mera frihet.

Vem är det som håller mig fången? Ja, det är ingen av det moderna Kinas otaliga rövare, som lika ofta kallas soldater. Nej, min tyrann är en konservativ herre av gamla sorten med anor som sträcka sig så långt tillbaka som folkets i Mittens rike. — En tyrann är han i alla fall och han har behandlat mig som så många andra — grymt. Han band mig så hårt, att jag led förfärliga kval. Men nu har jag det något bättre. Jag har märkt, att det finns något av reson hos honom. Han är alltså inte en fulltjädrad tyrann, ty sådana karaktäriseras av oresonlighet eller åtminstone av, att de aldrig tala om skälen för sina handlingar.

Det är inte mycket som plågar mig så som oresonlighet. Folk må ha olika åsikter, uppfattning, temperament, ja även olika karaktär, men bara det är reson hos dem, då tycker jag om dem.

Och nu har jag märkt, att det finns reson också i min härskare. Jag har väl aldrig haft att göra med en person, som är så svår att lära känna. Det fordras ett intensivt studium för att komma underfund med hans tankesätt och karaktär. Men ju mer man lär känna honom, söker förstå och rätta sig efter honom, desto mer reson skall man finna hos honom, och han ger en då allt större frihet. Jag ser en del av hans fångar, som rör sig ganska fritt, och jag har hopp om att komma därhän också.

Tyrannen är det kinesiska språket.

Vad har nu hänt med mig? Jo, jag har talat för första gången på kinesiska inför kinesisk publik. Starten är gjord och jag jublar.

Under sommaren gjorde jag till böneämne, att Gud skulle ge mig en god lärare till vintern. Hoyang var i gamla tiden en stad som brukade ha ett dussin »filosofie kandidater» i språket. Nu finns det visst bara kvar en gammal vithårig gubbe. Honom mötte far och jag på en gata i vår. Han kom stapplande, stödjande sig på en utsirad stav. Far hälsade på honom och berättade sedan för mig, att denne man till och med fått fil. doktors-graden i språket, och att han sedan börjat filosofera själv.

Mitt hopp var, att jag skulle få till lärare en barndomskamrat, som studerat till läkare vid ett av Kina Inlandsmissionens sjukhus. Under sommaren fick jag höra, att han flyttat till en annan stad. Men Gud svarade på mina böner utöver vad jag tänkt, såsom han så ofta gör. Carl och Ethel Blom kommo hit för nära en månad sedan och ha icke kunnat resa vidare för krigets skull. Hur tacksam var jag icke över att få Carl Blom till lärare denna tid. Efter tre veckor började jag med morgonböner i pojkskolan och sade första gången några meningar om den breda och den smala vägen. Och pojkarna förstodo mig, ty de svarade på mina frågor.

Det var med spänning jag emotsåg den fruktade första gången. Och glädjen var stor, då den var över. Nu skall jag leda morgonbönen där ett par gånger i veckan. Må Gud icke blott hjälpa mig i språket utan också leda pojkarna in på den smala vägen.

För studierna behöver jag liksom varje ny missionär all Eder förbön. Och jag tackar innerligt varje vän hemma, som bär oss fram inför nådens tron. Men ännu mer ber jag Eder, som delar min tro, att också ungdom behöver vandra den gamla vägen genom syndanöd till korset, bedjen, att dessa mina pojkar må komma i syndanöd, ty då skola de hungra efter Guds nåd och sätta pris på den och icke i största missförståelse av hela frälsningen mena, att Guds nåd i Jesus Kristus är något självklart.

Varmaste hälsningar till alla vänner i Sverige och Norge.

Eder tillgivne
Wilhelm Bergling.

Hoyang den 8 dec. 1930.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under jan. 1931.

Allmänna missionsmedel.

1.	T. H.	100: —
2.	Husaby & Skjelfvums mfg	40: —
3.	E. F., Kneippbaden	15: —
4.	Missionsinkomst fr. F—s gm A. J., Köping	66: 50
5.	Sv. lärares mfg till Morris Berglings underh.	325: —
6.	Sparb.-medel fr. Ingelstorp o. Glemmingebro	5: 68
15.	Björkö mfg, sparb.-medel	62: 26
16.	B. & A. I:n, Värnamo, Sparb.	47: —
17.	Es. 9: 6.	15: —
18.	Onämnd, missionsvän, Kristdala, gm M. K.	20: —
21.	Annie o. Rut »en liten julgåva»	20: —
22.	Onämnd, Sjötorp, gm A. S.	50: —
23.	H. A., Leksberg gm E. I., Mariestad	12: —
24.	Karl Erik & Sten, Mariestad, gm d:o	50: —
25.	»Annie»	10: —
26.	»En vän i Duvbo» gm A. B.	10: —
27.	Sparb.-medel o. Offergåvor i Betesdakyrkan, Sthlm, Trettondedagen	810: —
28.	En blomma vid fru A. Lundins bår, Duvbo	5: —
29.	S. Ö., Katrineholm, skolklass	3: 70
32.	M. S., Mora	21: —
33.	S. B., »tackoffer» gm G. W., Rögle	5: —
34.	S. G., Nässjö	50: —
37.	S. & U. K., Sthlm, sparb.-medel	16: 42
38.	A. & K. L.	30: —
39.	J. & K. B., Tranås, resebidr.	30: —
40.	J. A., Eksjö	5: —
41.	B. W. & M. S., Skillingaryd, »tio öre i veckan»	4: —
42.	Sparb.-medel från Tranås med omnejd 6 jan. gm K. B.	730: 70
43.	Onämnd	250: —
44.	Uppsvenska Distr. inom K. F. U. M., till Morris Berglings underh.	150: —
45.	Onämnd	100: —
46.	A. M., Skellefteå, »ett tackoffer»	30: —
47.	E. A., Duvbo, i st. för blommor på fröken Frida Bruttströms bår	5: —
48.	Från avl. A. Dahlén, Sala	2,000: —
49.	E. S. H.	100: —
50.	E. & F. M.	20: —
51.	Skede mfg	50: —
52.	Vänner i Grebo gm M. J.	10: —
53.	»Filip. 4: 19 —n.»	30: —
54.	A. B., Källunge	35: —
55.	Koll. i Duvbo kyrka 11/1	50: 13
56.	Mor Karin i Månsåsens begravningsdag gm O. M., Oviken	25: —
57.	Klockarbergets sy-mfg	100: —
58.	G. M., Visby	45: 37
59.	S. B., Hjoggböle, gm A. B., Skellefteå	2: 45
60.	E. P. A., gm A. Å., Hälsingborg	30: —
61.	Solberga & Vij arbetsföreп.	50: —
64.	H. J., Gbg	20: —
65.	Sparb.-medel gm E. G., Grönskåra	25: —
66.	Koll. Trettondagen i Nylands missionshus, Undersåker	33: —
67.	O. F., ur sparb. gm E. F., Herrljunga	5: —
68.	C. F., »ett tackoffer» gm d:o	10: —
74.	E. B., Sthlm, ur sparb.	4: 22
75.	E. A., Visby	25: —
78.	L. M. F., Gbg till Frida Prytz & Maria Nylins underh.	900: —
79.	G., till Ester Bergs minne gm O. G., Grycksbo	4: 50
80.	L. H., Saltsjöbaden, »sparpengar»	20: 75
81.	A. L. Sthlm, sparb.-medel	7: —
82.	A. S., Munkflohögen, d:o	5: —
83.	F. & R. B., Hemse, d:o	10: —
86.	O. H., Karlskrona	2: 75
87.	A. M., Almby, i st. för blommor på fru Charlott Hanssons bår, Växjö	10: —
88.	Onämnd	10: —
89.	H. A., Sthlm	5: —
90.	»Fyllnadsgåva»	15: 74
91.	A. R., Lomma	10: —
92.	Elins sparb. gm A. L., Hemse	5: —
93.	V. B., gm d:o	5: —
99.	»Till Fars och Mors minne»	50: —
100.	J. S., Sthlm, sparb.-medel	15: —
101.	Snarås mfg	50: —
102.	»Ljusglimten», Duvbo, i st. för blommor på fru A. Lundins, Duvbo, bår	6: —
106.	N. E., Sthlm, sparb.-medel	21: 85
107.	»Herrens del»	20: —
108.	W. S. Hjoggböle, sparb.-medel	3: 25
109.	»Kinavänner» gm 1. P., Gisselås	10: —
110.	»Ur Offerkuvert» gm A. J., Köping	20: —
111.	M. J., till Estrid Sjöströms underh. gm d:o	10: —
112.	»Fruarnas sparb.» gm d:o	10: —
113.	Sparb.-medel i Köping gm d:o	80: —
114.	M. B., Hejde	11: 52
116.	Tillägg till försäljning	15: —
117.	Ekerts Ungd.-före. till H. Linders underh.	50: —
118.	»Solglimtarna», Eket, till d:o	50: —
119.	A. B., Källunge, i st. för blommor vid Aug. Lindströms bår	5: —
120.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
121.	Tackoffer fr. E. & S., Hovmantorp, gm J. S., Karlskrona	100: —
122.	»I. Z.» d:o gm d:o	5: —
123.	Hakebo mfg	50: —
124.	Solglimtens auktion i Kusmark	100: —
125.	Spar.-medel från Nora, gm I. D.	161: —
126.	B., Vetlanda, gm E. A.	50: —
127.	R. E. S., Åstorp, »min kinasparbössa»	12: —
128.	»Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn» av H. K., Lund	10: —
130.	G., Romanäs	10: —
131.	Koll. i Åndebol	10: 86
132.	D:o i Valla	19: 45
133.	B. D., Oviken, sparb.-medel	21: 22
134.	Sparb.-tömning hos A. S., Lund	20: —
135.	Bankeryds Kr. Friförsaml.	50: —
136.	Häfryds mfg	20: —
137.	Veddige syföreп.	30: —
138.	Visby Femöresföreп.	33: 50
139.	»Tionde»	35: —
140.	Vid Morris Berglings högmässa i Masthuggskyrkan gm G. K.	120: —
141.	A. G. N., Örebro	15: —
142.	N. A., Brunflo	6: —
143.	C. L., Lund	10: —
144.	Sparb. gm E. A., Vadstena	12: —
145.	A. P., Gbg	100: —
146.	M. Ö., Stocksund	200: —
147.	M. S., Örebro, gm S. J.	10: —
148.	H. P., H—a, »Tackoffer på födelsedagen»	25: —
149.	H. B., Hova, sparb.	19: 50
150.	Vännerna A. Th., Grimstorp, d:o gm d:o	12: 50
151.	G. L., Offerkuvert gm d:o	13: —
152.	Missionsstund 20/1, Norrköpings K. F. U. K.	23: —
153.	Kinavänner i Åsaka, sparb.medel gm K. A. G.	15: 37
161.	M. & E. J—n, Ödeshög	55: —
163.	Hörsta Friförsaml., Kumla, till A. Hahnes underh.	20: —
164.	E. L., Burträsk, »ett litet missionsoffer»	25: —
166.	Testamentsmedel efter avl. fröken Hilma Janzon, Mariestad, gm L. O., d:o	200: —
167.	Kollekter i Vads missionshus, Vingåker, 25/1	25: —
168.	M. L., Jämtlands-Sikås, sparb.-medel	7: 50

169. »Gunnar» 20: —
170. H. E., Sävsjö. 100: —
171. Ljungsbergs miss.-församl. 30: —
172. Erstorps Ungd.-fören. 100: —
173. A. K., Figeholm, överbet. på S. L. gm B. W. 2: 75
174. »En Jesu vän» 38: 75
175. »Onämnd» 10: —
176. S. J., Sjömarken 25: —
177. G. K., Björköby 20: —
178. J. A. J., Medalby 114: —
179. »Ett löfte åt Herren» Medle gm A. B., Skellefteå 15: —
180. R. L., d:o sparb.-medel gm d:o 6: 50
181. Koll. Immanuelskyrkan, Katrineholm 27/1 53: 20
182. D:o d:o 28/1 9: 91
183. Ps. 23: 3, till C. Bloms underh. 100: —
184. Ebr. 10: 23, till R. Andersons d:o 100: —
187. Uppsvenska Distr. inom K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 750: —
188. M. R., Mariannelund 15: —
189. N. L., Arboga 17: 75
190. »Tionde, Rut» 50: —
191. Sparb.-medel gm J. U., Värnamo 50: 73
192. »Dalecarlian» 50: —
193. F. S., Hedvigsdal 50: —
194. Walleberga syfören. gm d:o 60: —
195. 1/3 av behållning fr. skördefest i Skärvsta gm F. B., Sollefteå 62: 80
196. »Tre missionsvänner» gm d:o 8: —
197. Koll. vid M. Berglings föredrag i Holsby 42: 53
198. Vänner på Missionshemmet, Duvbo, i st. för blommor på fru Livy Berzelius, Vadstena, bår 20: —

Kr. 10,877: 21

S. M. K:s pensionsfond.

185. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

7. N. P., Storhögen till Hanna Wang att anv. efter gottf. 30: —
8. Ida & Anna, söndagsskoöringar till Minnie Nicholssons att anv. till traktaters spridning gm A. D., Kristdala 10: 40
9. N. L., Norrtälje, till Malte Ringberg att anv. efter gottf. 200: —
10. A. G., Saltsjöbaden till d:o 70: —
11. Ingelstorp & Glemmingebro till de hungr. i Kina 26: 91
12. H. J., Sthlm, till Malte & Ida Ringberg att anv. efter gottf. 50: —
13. Tioöres insaml. till Martin Bergling att anv. efter gottf. gm A. G. 35: —
14. Böneringens sparb., Duvbo till Hanna Wang till d:o gm d:o 36: —
19. »Es. 9: 6» till Maria Pettersson att anv. enl. överensk. 20: —
20. Väunerna L., Mariestad till d:o att anv. efter gottf. 35: —
30. O. B., Katrineholm, till Minnie Nicholsson för de hungr. i Tungchow 5: —
31. Sågkvarns Jungfrufören. till d:o att anv. efter eget gottf. 110: —
35. J. L., till de nödl. i Tungchow gm J. R., Östersund 5: —
36. J. R., d:o till d:o 5: —
62. P. E. P., Vikersvik, till de nödl. i Kina 20: —
63. B. A., Alingsås, till M. Petterssons Barnh. 25: —
69. K. S. B., Sthlm, till Martin, Wille o. Dagny Edla Bergling att anv. efter gottf. 30: —
70. 1 Joh. 3: 11, i st. för krans på fru A. Lundins bår till Martin Bergling att anv. efter gottf. 5: —
71. D:o d:o till M. Petterssons Barnh. 6: 50
72. »Ett litet offer» till Nils & Olga Styrelius, att anv. efter gottf. 25: —
73. D:o till Ebba Widén för d:o 25: —
76. »Missionsafton, Trettondagen» till Hanna Wang att anv. efter gottf. gm. B. B., Håberget 30: —
77. Barnens koll. till Fuh-yuens underh. gm L. J. G., Huskvarna 100: —
84. H. J., Katrineholm, t. Martin Bergling att anv. i verks. efter gottf. 40: —
85. O. H., Karlskrona, till kapellbygget i Ishih 50: —
94. S. U., Sthlm till evang. underh. 500: —
95. Gräsgårds miss.-syfören. t. M. Ringberg att anv. efter gottf. 100: —
96. Barnarbetsfören. »Senapskornet» Sävsjö, för underh. av skyddslingar i Sinan 150: —
97. Till »Fars & Mors minne» till Frida Prytz att anv. för de nödl. 50: —
98. J. S., Sthlm, till H. & H. Tjäder att anv. efter gottf. 40: —
103. Vänner i Duvbo, i st. för blommor vid fru A. Lundins, Duvbo, bår till Martin Bergling att anv. i verks. efter gottf. 15: —
104. Ur tant Albertinas sparb. till d:o 3: —
105. N. E., Malmö, rab. å böcker till »hirsgryn» på H. & H. Tjäders station 30: —
115. »Kinavänner» till Hanna Wang att anv. efter eget gottf. 5: —
129. »Mormors minne», til bibelkv. i Puchow 25: —
154. Söndagsskolbarnen i Åsaka, sparb.-medel till Barnh. i Sinan 7: 05
155. Barusyfören. Asaka till »Dyrbar Liljas» underh. 30: —
156. E. K., d:o till Ingeborg Ackzell att anv. efter gottf. 5: —
157. Anna W., A., Nyc till C. & E. Blom att anv. efter gottf. gm C. D. S. 10: —
158. A. L. Örebro, till Maria Nylin att anv. i verks. 50: —
159. E. Ö., Fredsberg, till syskonen Bergling i Hoyang 25: —
160. M. & E. J—n, Ödeshög till Axel Hahne för lampor till kapellet i Ishih 45: —
162. Barnen J., Ödeshög till Barnh. i Sinan 20: —
165. S. P., Örebro, till Judith Hultqvist att anv. efter gottf. 10: —
186. »En vän» till Hanna Wang, bidrag till ersättning för av rövare förstörda saker, gm S. B., Vanås 50: —

Kr. 2,164: 86

Allmänna missionsmedel	**10,877: 21**
S. M. K:s pensionsfond	**50: —**
Särskilda ändamål	**2,164: 86**

Summa under jan. mån. 1931 Kr. 13,092: 07

Med varmt tack till varje givare.

»Han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke.» Ps. 121: 4.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313058

N:r 4 ÅRG. 36. 25 FEBR. 1931. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

VI GÅ MED.

Vi gå med, vi gå upp till Jerusalem
i vår älskade Mästares spår;
vi gå in i hans flock och bli med ibland dem,
vilka välja hans törnestig svår.
Vi ha följt honom förr, vi ha dröjt vid hans fot,
vi ha ätit vårt bröd vid hans bord,
vi ha suttit i båten, då stormarnas hot
lagt sig ned på hans mäktiga ord.

Vi gå med honom än, och vi skåda hans kval
i Getsemane ångstfyllda natt,
där vi känna en fläkt ifrån dödsskuggans dal,
där vår kraft blir förlamad och matt.
Och vi följa ännu, och vi se hur han går
mot en död på förbannelsens trä;
men då stappla vi fram i hans blodiga spår,
och vid korset vi böja vårt knä.

Och se där, från hans kors i hans yttersta nöd
väller frälsningens källåder opp;
vi få kraft av hans kamp, vi få liv i hans död
vid hans grav få vi evighetshopp. —
O, så må vi då gå i hans spår, på hans stig
genom smälek och trångmål — vad mer,
ack, det slutar i ära för dig och för mig,
om vi gå under korsets banér.

ANNITA.
(Ur Förbundets Veckotidning.)

KLIPPMANNEN FALL.

Av prosten Sören Dahl.

Petrus, är du verkligen den klippa, på vilken Guds församling skulle byggas? Hur kan du då svika, såsom du gör och inte bättre hålla stånd i stormen?

Ja, så må vi väl fråga, när vi tänka på Petrus' förnekelse. Denna hörde väl också till det bittraste, som var iskänkt i Jesu lidandeskalk. Petrus hade ju varit en av hans förtroligaste vänner, som varit med honom både på Tabor och i Getsemane, och som en gång så fast och frimodigt hade bekänt: »Du är Messias, den levande Gudens Son.» Vid det tillfället var det som Jesus hade sagt till honom: »Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling.»

Petrus kunde väl aldrig ha tänkt sig den möjligheten, att han skulle komma att förneka sin Frälsare. Han hade ju också helt nyligen bedyrat: »Om än alla taga anstöt av Dig, skall dock icke jag göra det.» Och förvisso menade han i det ögonblicket fullt allvar med vad han sade. Men — men han litade på sig själv. Och denna hans självtillit var anledningen till den första glidningen nedför det sluttande planet. Därnäst kom slöheten: »Simon, sover du?» Petrus hade redan kommit något ifrån sin Mästare. Det är också betecknande, att det heter om honom, när Jesus blev bortförd till översteprästen: »Petrus följde efter på avstånd.» Ja, han följde så på avstånd, att han till sist alldeles förlorade Jesus ur sikte.

Men ute i den kalla nattvinden började Petrus frysa. Det blir alltid kallt för den som följer Jesus på avstånd. Men inne på gården fanns en koleld, som Jesu fiender hade upptänt. Dit gick Petrus för att värma sig. Men Jesu fienders koleld är alltid en farlig plats för en Jesu lärjunge.

Han som hade varit så stark i bekännelsen — han förlorade nu allt sitt bekännaremod blott inför en tjänsteflickas fråga.

Först förnekar han, att han har varit med Jesus. Sedan svär han på att han icke känner honom, och så förbannar han sig på att han aldrig har sett »den människan». Det går allt djupare nedåt. Och så går det ofta med den som förlitar sig på sin egen kraft.

Du Jesu lärjunge, som har smakat frälsningen och friden hos Jesus, låt världen få behålla sin koleld! Den är icke för dig. Du som har varit framme vid den och förlorat din frimodighet att bekänna och din samvetsfrid, o, att du läte Jesu blick träffa dig!

Det var Jesu blick, som räddade Petrus, så att han åter blev klippmannen. Nu hade fiendernas koleld och världens värme icke längre någon dragning för honom. Han skyndar sig ut och gråter bittert. Hans självsäkerhet hade förvandlats till ödmjuk självkännedom.

Om du skulle ha förnekat din Frälsare och förlorat din frid — hör, nu under denna fastlagstid sänder Jesus dig en sådan kärlekens blick, som sä-

ger: »Kom tillbaka!» Du är för dyrt köpt, för att Herren skulle ha råd att mista dig. Om du har varit otrogen, så är han trofast.

En blick från Jesus framkallade hos Petrus ångerns tårar. En blick från Jesus var också det enda, som kunde upprätta honom. Detta skedde på uppståndelsedagen. Men om det mötet mellan Jesus och hans lärjunge meddelar evangelium intet. Det säges blott, att det ägde rum. Denna tystnad är mycket talande. Envar som haft en grundlig uppgörelse med Herren, förstår också orsaken till denna tystnad. Ty vid ett sådant möte får en människa uppleva det djupaste som kan upplevas.

På uppståndelsedagen fick Petrus också en särskild hälsning från Herren. Och sedan, vid Gennesarets sjö, fick han efter den trefaldiga förnekelsen en trefaldig upprättelse, därigenom att han fick i uppdrag att vara en herde för Jesu får och att föda och vårda hans lamm. Härigenom blev han återinsatt såsom klippmannen i lärjungakretsen.

Kanske Gud väntar att få ett uppgörelsemöte med dig, min vän, för att få säga dig, att dina synder äro dig förlåtna. Så skynda då att inställa dig inför Herrens ansikte!

Ur For Fattig og Rik.

»Likt Petrus jag på villans stig
förnekade och glömde dig;
men du ej glömde mig.
Din blick mig fann,
din kärleksblick
till djupet av mitt hjärta gick.»

Sv. Ps. 153: 4.

Välkommen — Farväl!

En synnerligen gripande och väl besökt missionshögtid hölls i Stockholm den 10 dennes. Det var fyra av Sv. Missionens i Kina missionärer, som då hälsades välkomna till hemlandet, och dessutom sade man farväl till två, som stodo redo att resa ut till Kina. De hemkomna voro missionärsparet *Oscar* och *Gerda Carlén* samt fröknarna *Estrid Sjöström* och *Lisa Gustafsson;* de som stodo färdiga att resa voro missionärsparet *Morris* och *Carola Bergling.*

Högtidsstunden leddes av missionsföreståndare *Erik Folke,* som först hälsade samtliga deltagare välkomna till mötet. Han erinrade därvid om Jes. 62: 6 och betonade med anledning av detta bibelord maningen: Upphör aldrig att bedjande ropa inför Herren! Vi närma oss tiden för löftenas fullbordan. Bedjen att den snart må vara inne!

Efter en solosång av fru *Inga Lindholm* talade sedan missionär *Oscar Carlén.* Han berättade, att de kristna kineserna ofta säga: Detta är Guds stora nåd. — De orden ville han nu göra till sina. Vid tiden för avresan från Kina hade oro varit rådande på S. M. K:s fält. Tiden därute hade ju ock varit en nödtid. Man hade ofta fått erfarenheter av hungersnöd, krig och rövare. Det var Guds stora nåd, att resan hem gått lyckligt, och det var Guds stora nåd, som burit genom nöden därute. Därför hade man haft så rik anledning att tacka Gud. Ofta hade man t. ex. tackat för vännerna i hemlandet, som så kärleksfullt bistått under hungersnödstiden och f. ö. genom förbön och offer troget understött missionärerna i deras arbete. Ofta hade man också haft anledning att tacka för Guds nådefulla beskydd.

Guds nåd hade också varit verksam. Nöden har fått bana väg för Kristus. Många ha lyssnat till och mottagit evangelium. Ja, allt är Guds stora nåd. Därför hava vi anledning säga: Gud vare tack, som giver oss segern. *Alltså* varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten, att edert ar-

bete icke är fåfängt i Herren. — Vi vänta efter nya missionärer, män och kvinnor, *särskilt män.*

Fru *Gerda Carlén,* som sedan fick ordet, talade om underbara tider i Kina trots svår nöd. Nöden är välsignelsens bärare för många. Själar hungra efter frälsning. Vi ha fått se syndanöd och ha sedan fått vara med och dela frälsningsfröjd. Mörkrets härar rusta, men på bönens väg vinnes seger, och Kinas kvinnor äro med i bönekampen. De bedja och få underbara bönesvar, ty de äro fulla av barnslig tillit. De behöva emellertid vår hjälp genom förbön och genom kvinnliga missionärer. *Vem vill gå åstad för att hjälpa dem?*

Efter fru Carléns anförande meddelade missionsföreståndare Folke, att fröken *Estrid Sjöström* på grund av klenhet av läkare förbjudits att tala offentligt. I samband härmed uttalades några gripande ord om huru missionärerna ofta få giva ut sig i kampen, så att de bliva överansträngda och klena, och då fröken Sjöström uppmanades att resa sig upp, så att man skulle kunna få se henne och välkomna henne, blev hon en tyst predikan om striden därute och om missionärernas självutgivande tjänst.

Fröken *Lisa Gustafsson* hade ej heller läkarens obegränsade tillåtelse att tala, men hon hade fått löfte att säga »några ord». Och de orden gällde under, som man fått se i missionsarbetet, särskilt i arbetet i Daggryningens flickskolor. En skolflicka i Ishih berättade en dag, att många frågat henne, vad det betydde att »vara frälst», samt att hon förklarat det så: Det är att lära känna sin synd, bära den till Herren Jesus och få förlåtelse för allt. — Då skolflickorna hört, att Daggryningens missionär, fröken Ester Berg, fått hembud, hade de tagit såsom ett allvarligt böneämne, att Daggryningarna i Sverige ej skulle förlora frimodigheten utan få nåd och kraft att fortsätta sitt verk.

*

Efter en solosång av fru *Inga Lindholm* överlämnades ordet till de utresande, först till fru *Carola Bergling,* som läste Rom. 8: 35. Känslorna kunna oroa, men förmå intet mot Guds kärlek. Gud älskar även kineserna, men många av dem hava ej ännu hört om Guds kärlek. *Därför kunna vi ej nu stanna hemma längre.* Vi känna oss kraftlösa. Vi veta, att missionärerna därute äro få. Vi förstå att det blir påkostande för våra små krafter, men vi kunna ej dröja kvar hemma längre. Kristi kärlek tvingar oss. *Vem vill komma till vår hjälp?* Bedjen om kraft över oss och tack för förbön, förståelse, omvårdnad och kärlek!

Pastor *Morris Bergling* lämnade såsom minnesord Kol. 4: 2: »Varen ihärdiga i bönen, vaksamma däri med tacksägelse.» Särskilt ville han nu betona ordet *»tacksägelse»,* men tacksamma till Gud vilja vi tjäna honom. Vi här i Sverige få så oändligt mycket av Gud, men var äro, särskilt bland de unge männen, de som tacksamma vilja tjäna, ej kunna stanna hemma? Den frågan hade ofta framställts, men först nu syntes frågan börja besvaras. De unge männen börja komma, men *vi behöva fler.* Just nu pågår den stora, svåra krisen. Må vi komma i tid. Må vi förskonas från att komma försent. En karta över S. M. K:s fält visades, på vilken missionsstationerna, där nu hemförlovade missionärer arbetat, utmärkts med kors. De korsen talade ock om behovet av förstärkning. Hjärtat bävar, då man står inför den bilden. Gud hjälper dock genom få likaväl som genom många, men må vi stå till Guds förfogande och bedja om nya arbetare.

*

Flera begagnade sedan tillfället till att giva missionärsparet Bergling minnesord. Särskilt märktes flera representanter för K. F. U. M., vars uppsvenska distrikt underhåller pastor Bergling som sin missionär. Kinalänkarna voro ock representerade: Fru Berglings lägerbarn vid Skellefteåmötet 1929 hade sänt telegram, och en grupp av de närvarande »länkarna» sjöngo: »Emedan blodet räcker till», som Kinalänkarna räkna såsom

sin sång, till avskedshälsning. Fröken *Lisa Blom* uttalade ock Kinalänkarnas tack för pastor och fru Berglings insats vid S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Efter en duett av missionärsparet Bergling och samkväm för så många lokalerna kunde rymma avslöts den välsignelserika samvaron med läsning av Ps. 121 och bön. *M. L.*

Från Kommitténs sammanträde.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina hade den 10 dennes sitt konstituerande sammanträde, det första sammanträdet på det nya året.

De ledamöter, som voro i tur att avgå, omvaldes, varför Kommittén för Svenska Missionen i Kina innevarande år består av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, Soltäppan, *Saltsjö-Storängen,* ordf., missionsföreståndare E. Folke, Klippan, *Drottningholm,* v. ordf.; rektor Joh. Rinman, Karlavägen 27, *Stockholm;* direktör H. Hallencreutz, Saltmätaregatan 8, *Stockholm;* kassaförvaltare; grosshandlare Sven Johnson, *Örebro;* apotekare K. Nilenius, Apoteket Måsen, *Göteborg;* fröken Anna Gauffin, K. F. U. K., *Kristianstad;* kyrkoherde G. Arbman, *Järpen;* disponent Gust. Törnqvist, *Norrköping;* tandläkare J. von Malmborg, Engelbrektsgatan 13, *Stockholm;* fröken Selma Nyblad, *Skellefteå,* samt missionär August Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg.*

Suppleanter äro: Doktor Knut Bergh, *Tranås;* musikdirektör H. Gillgren, S:t Eriksgatan 63, *Stockholm;* komminister Joh. Lindberg, Arbetareg. 21, *Stockholm;* disponent V. Wisborg, *Malmö;* fru Ester Fredberg, *Alingsås,* och marinintendenten O. von Malmborg, Saltmätaregatan 8, *Stockholm.*

*

Kommitténs arbetsutskott, som i mån av behov samlas till sammanträden mellan Kommitténs sammanträden, består av följande ledamöter: Doktor *Karl Fries,* missionsföreståndare *E. Folke,* rektor *Joh. Rinman,* direktör *H. Hallencreutz* samt missionär *August Berg.* Suppleanter i arbetsutskottet äro: Musikdirektör *H. Gillgren* samt komminister *Joh. Lindberg.*

Nyantagna missionsarbetare.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina beviljade vid sitt sammanträde den 10 dennes tre inkomna ansökningar om att få utgå såsom Svenska Missionens i Kina missionärer. Det var fröknarna *Thyra Lindgren, Gerda Gustavsson* och *Margaret Linder,* som denna gång fingo sina ansökningar beviljade.

Vi hoppas att i samband med meddelanden om deras avskiljning och utresa i sinom tid få närmare presentera dem för vår läsekrets, men redan nu ville vi anbefalla dem åt missionsvännernas hågkomst i förbön. Glömmen ej heller bedja för andra ungdomar, som av Herren kallats att utgå till missionsfältet! Vi äro glada att kunna meddela, att bland dem, som satt sig i förbindelse med oss i avsikt att inlämna ansökan, även finnas unge män. Vi behöva emellertid ännu flera nya missionärer och hava alltså anledning att alltfort bedja om unge män och unga kvinnor, vilka Gud kan kalla och utsända till arbetet på S. M. K:s fält.

Den 14 mars.

Missionens årliga böne- och offerdag den 14 mars är snart inne. I nästa nummer av vår tidning införa vi ett upprop om gemensam bön den dagen. Även nu vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst.

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas v. G. torsdagen den 19 mars kl. 7 e. m. hos fröknarna Bauer och Florman, Hornsgatan 55, Stockholm. Välkomna!

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och

Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i *Åhus*, där samling v. G. sker *tisdagen den 23 juni* och mötena sedan pågå *till och med söndagen den 28 juni.*

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 21 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 26 juli.*

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

En söndag i Tungchowfu.

Det är söndag efter en vecka, full av arbetsglädje för min kamrat Minnie Nicholson och mig — en vecka, då vi fått se Guds Andes verk i hjärtana, då vi fått se frälsningsfröjd och jubel i hjärtan, som förut känt den tunga syndabördan.

Kl. 8 på morgonen ringer det till bönemöte, då alla på missionsstationen, omkring ett hundratal, samlas till bön för dagens gudstjänster. För att barnen skall få tillfälle och mer frimodighet att bedja högt, samlas flickskolans elever för sig och gosskolans för sig och kvinnoskolans clever samt de äldre i kapellet. Barnens bönemöten turas Minnie och jag om att leda. Det tar i hjärtat att höra dem. Det finns inga långa pauser. Vi kunde nog hålla på i timmar varje gång. Men så har också Guds Ande fått utföra sitt verk i de flestas hjärtan.

Kl. 11 börjar så söndagsskolan, som är uppdelad i sex klasser. Jag hade denna söndag flickorna i en förberedande kurs, som just nu hålles här på stationen. De ha varit här en månad och skola återvända till sina hem nästa vecka. Det har varit bönekamp för dem, men så ha vi också fått se uppfyllelsen av Guds löfte: »Bedjen och I skolen få.»

Jag talade till dem om Jesu kärlek och om vad vår frälsning kostade honom och visade dem tavlan över Jesus på korset. En liten yrhätta, på vilken ingenting förut tycktes göra intryck, och som mest brukade sitta och fnittra och försöka få de andra till att skratta, blev gripen den stunden, och hela timmen satt hon och kämpade med tårarna.

Minnie ledde denna söndag mötet för sökarna. Annars brukar hon ha de kristna, för att leda dem djupare in i Guds ords rikedomar. I lördags kväll fick hon en härlig bekräftelse på, att Gud välsignat de stunderna. Men denna söndag talade hon till sökarna. Jag kom från min klass glädjestrålande och undrade, huru hon haft det. Om en stund kom hon in på mitt rum kastade sig i en stol och bara skrattade. Hon hade talat till dem om den breda och smala vägen och riktigt känt, att det gick till hjärtana. Men när mötet var slut, kliver en gammal gumma fram, fru Uin hette hon. Hon har i över tjugu år varit ivrig buddist. Nu först vid 75 års ålder har hon fått höra evangelium, och fast hon förstår mycket lite är hon så glad över att få vara här och lära. Hon klev fram och satte sig främst på sovplatsen mitt emot Minnie och sade med strålande ansikte och ljudelig stämma: »Ja, tänk, den breda vägen, vad den är bra att gå!» Termerna är det ju ej så noga med, bara hjärtat är rätt! Hon älskar Jesus, och det är huvudsaken. Det är nog ej lätt att vid 75 års ålder börja studera en ny lära.

En liten stund efter söndagsskolans slut ringer det till stora gudstjänsten i kapellet, då kvinnoskolans lärare Wen talar om faran av att skaffa sig skatter på jorden. På e. m. var det sångmöte, och sedan på kvällen hade vi adventsfest. Vi skulle haft denna fest första Adventssöndagen men det kom något hinder i vägen. Vi hade klätt med jullöpare och ljus och gjort allt så trevligt, vi kunde med de små tillgångar vi ha. Det var en rolig stund med tal över adventstexten och mycken sång. Ögonen strålade, och jag tror, det blev en högtidsstund för dem alla. En kineskvinna har ju så lite glädje i livet. Vi ha särskilt de sista veckorna fått

blicka in i dessa kvinnors sorgliga liv och de bittra lidanden en del av dem få gå tillbaka till, när de lämna denna plats. Tiden här på missionsstationen är nog för dem en solglimt på deras stig. Ack att Ni därhemma, som gjort det möjligt för dessa kvinnor att vara här, kunde se deras glädje och tacksamhet! Och för oss -- vilken glädje är det ej att få gå ibland dem och strö ut lite solljus på deras mörka väg!

Giv mig mjuka händer, Herre,
Till att tjäna Dig
I de ringa, som på jorden
Vandra smärtans stig.
Lär mig torka tårar, Herre,
Lär mig alltid se
Att din kärlek kan förvandla
Själva jordens ve!

Ida Söderberg.

Tungchowfu, Shensi, 8 dec. 1930.

UNGDOMENS AVDELNING

En skolflicka i Kina.

Lilla Y-feng var en helt liten, liten flicka, när hon skickades långt bort från sitt hem att gå i skolan. Hon hade hört far och mor berätta om missionsstationen och flickskolan. Ack, hur hon längtade att få gå i skola och lära sig läsa! Men hur skulle hon, som var så fattig, kunna få komma till missionens skola?

Far och mor hade berättat om missionärerna, som kommit så långt, långt ifrån ett annat land för att tala om Jesus för Kina-barnen. Och fast lilla Y-feng aldrig sett dem, kände hon dock att hon älskade dem så innerligt, just därför att de kommit för att lära henne om Jesus. Lilla Y-feng tyckte det var synd om dem, att de måst lämna alla sina kära i landet långt borta. Hon hade ju också kommit till denna plats långt ifrån en annan provins, men hon hade sina kära med sig.

Far hade burit sin lilla flicka och hennes lilla syster i var sin korg, som hängde och gungade så lustigt från ändarna av en stör, lagd över faderns axel. Mor hade trippat efter på sina små, bundna fötter och brodern, som var några år äldre, hade fått traska bredvid hela den långa vägen. Hur fattigt det än varit, hade hon dock haft far och mor, och det var ju en stor skatt.

Underbart var det, att hennes länge närda önskan att få komma till skolan, nu skulle uppfyllas.

Far tog sin lilla flicka vid handen och så fick hon gå den långa vägen, flera mil, till skolan. Under armen hade hon en ny, blå tröja väl inlindad i ett stycke vitt tyg. Över faderns axel hängde hennes lilla täcke.

I skolan var det många flickor. Tänk om det ändå varit en, som hon känt igen. Men alla voro främmande för henne. Några hade vackra kläder. Troligen voro de mycket rika, tänkte Y-feng.

En dag fick hon se, att en av flickorna hade en vacker, röd ask i sitt knyte, varur hon just höll på att ta fram ett klädesplagg. O, vad den lilla, röda asken var vacker! Aldrig hade Y-feng ägt något så vackert i hela sitt liv! Tänk, om ändå hon kunde bli ägare av den! Hur lycklig skulle hon inte då bli!

När hon på aftonen kröp ned i sitt täcke på sängplatsen, bad hon som vanligt för far och mor och sina kära i hemmet, och så till slut bad hon innerligt att Gud skulle hjälpa henne att ta den lilla, vackra asken. Gud skulle säkert hjälpa henne, det trodde hon. Ginge bara flickorna ut ur sovrummet, skulle det gå så fort, att öppna kamratens knyte, få fatt i asken och så linda in den i den nya blå tröjan och den vita duken. Ingen skulle veta något därom.

Tillfället kom. Den vackra asken hade bytt om ägare i ett obevakat ögonblick. Men så underligt det var. Lilla Y-feng, som hade trott, att hon skulle bli så lycklig, bara hon kunde få den röda asken, kände sig inte alls glad. Och när kamraterna senare började tala om, att den röda asken hade försvunnit ur ägarens knyte, då blev lilla Y-fengs ansikte om

möjligt ännu rödare än asken. Ingen behövde tala om, vem som hade tagit den. Alla kunde se det. Det var hemskt att på detta sätt bli ertappad som tjuv, och detta i skolan, dit hon hade kommit för att lära mera om Jesus! Och vad skulle far och mor säga? Allting blev till ett virrvarr i lilla Y-fengs huvud.

Skolklockorna ringde. Med blossande ansikte smög sig lilla Y-feng in i skolsalen, där alla redan voro samlade. Lärarinnan ropade hennes namn, och fram måste hon för hela klassen. Hon vände sig till lärarinnan med en stammande bön om förlåtelse och så bugade hon så djupt hon kunde. Så på liknande sätt till kamraten och sedan till hela klassen.

»Det var en besk medicin», sade Y-feng till mig, när hon härom dagen berättade denna tilldragelse. »Inte fick jag behålla asken. Gud blev bedrövad och jag fick ont samvete, och så fick jag 'förlora ansiktet inför hela klassen'. Det är nu många år sedan», sade hon, »men varje gång jag kommer ihåg det, blir ännu mitt ansikte lika rött som asken!»

Y-feng är oss nu till mycken glädje, och hon vill av hela sitt hjärta följa Jesus.

Minnie Nicholson.

Han är sargad för våra missgärningars skull.

En ung troende kvinna, som under sin sista sjukdom led av svåra plågor, blev av Herren särskilt tröstad och vederkvickt genom ovanstående ord.

En vän sade till henne: »Jag fruktar, att du lider mycket.»

»Ja», svarade hon, och så tillade hon, i det hon pekade på sin hand: »Men det finns inga spikar där. *Han* hade spikarna — jag har friden.» Därpå lade hon handen på pannan och sade: »Här äro inga törnen. Han hade törnena — jag har friden.» Sedan vidrörde hon sin sida och sade: »Här sitter inget spjut. Han hade spjutet — jag har friden.»

(Ur Sanningsvittnet.)

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1931 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Vi gå med. — Klippmannens fall. — Välkommen. — Farväl. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Han är sargad för våra missgärningars skull. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313059

N:r 5. ÅRG. 36. 10 MARS 1931. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

FULL FÖRTRÖSTAN.

Av Hudson Taylor.

»Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus.» Fil. 4: 6, 7.

I dessa verser möter oss en av vår älskade Faders befallningar åtföljd av ett löfte. Välbekanta, dyrbara ord till varje Guds barn! Vi älska att begrunda dem, vi äro påverkade av dem, vi spana längtansfullt efter den underbara välsignelse, som är beredd »i Kristus Jesus». Utan tvivel hava vi ofta försökt att i livet förverkliga denna maning och hava bedit allvarligt och enträget om att bliva i stånd därtill. Vi hava likaledes haft dyrbara tider av »glädje och frid i tron», då våra omsorger varit kastade på honom, som bär omsorg om oss. Ja, vi hava haft en så salig förnimmelse av frihet och kraft, att vi känt oss som burna på örnavingar. Och vidare, vi hava så ofta prövat Guds trofasthet, att det blivit en vana för oss att bära fram våra svårigheter och omsorger till honom, under allvarlig förnimmelse av, att vi icke ensamma kunna bära dem. Och ändock, gå vi inte ännu och bära dem i viss mån, och äro vi inte i vårt dagliga liv medvetna om, att vi icke äro »utan omsorg» och att Guds frid inte alltid får »bevara våra hjärtan och tankar»? Vi erfara måhända mycken frid, men denna frid är icke ostörd; den liknar snarare vågorna, vilka komma och gå, än floden, vilken väller fram alltjämt fullare och djupare i sitt ostörda lopp.

Och under allt detta, vad är det kraftiga, det outtalade vittnesbördet i våra liv och våra hjärtan om detta lösensord, vilket icke likt andra ljuder för att endast tilldraga sig uppmärksamheten, utan för att mana till full-

ständig och beständig lydnad? Vi hava försökt att lyda, men misslyckats; vi hava bedit om lydnad och ej fått det vi begära. Och nu i våra missräkningar hava vi praktiskt taget svikit Herren, som vi älska. Därigenom säga vi till våra medbröder i tron och till dem, som icke känna Herren, att »detta är ett hårt tal» — i sanning ett vackert ideal, men i det dagliga livet är det outförbart. Vi skulle icke vilja med våra liv ha det sagt, nej, icke ens i ord, ty vi veta, att vår Fader gör inga misstag, att befallningen m å s t e bliva en välsignad möjlighet, och därför kunna vi och böra vi lyda den.

Då tränger sig den frågan på: Varför hava vi misslyckats? Är det icke därför, att ehuru vi bett Gud hjälpa oss, så hava vi jämväl försökt att göra vår del, och »vår del» bringar oss förvisso missräkning. Vi hava hört sägas, att Gud icke befaller annat, än det han ger kraft att utföra, men vi hava icke betänkt, att e n d a s t från den Gud, som givit befallningarna, kommer kraften att lyda. Låt oss således lägga oss själva i Guds händer, så skall han fullborda hela verket i oss »att vilja och göra hans goda behag». Vi kunna vara förvissade om, att då vi frivilligt överlämna oss åt hans ledning, han både kan och vill giva oss kraft att iakttaga hans kärleksfulla maning: »Haven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse». O, hur välsignad är icke den erfarenheten! »Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud»!

Vilken vila och tröst det är att hava den sista atomen av omsorg fullkomligt lyftad från vår ande, det kan ingen förstå utom den, som erfarit det. Vilken förmån att hava Gud att förlita sig på i a l l t — att bevara våra hjärtan och tankar i sin egen frid, att regera oss, att leda oss, att visa oss våra uppgifter och giva oss kraft att fullborda dem, att visa oss våra felsteg, icke för att vi därigenom må fördömas, eller för att vi må kämpa med dem, utan på det att vi må taga dem till honom, att han må avlägsna dem — att han alltid må taga sig an oss och allt det som rör oss, samt hålla oss vakande, stilla vilande och förtröstansfulla. O, vilken skillnad är icke detta emot att f ö r s ö k a att hoppas, då vi ofta icke kunde komma ihåg att göra detta i rätta stunden och så icke stodo beredda för det uppdrag, som han gav, eller ej voro på vakt i frestelsestunder, då vi kunde ha varit segerrika. Huru mycket större anledning ger det oss ej att prisa Herren, då han varje stund bevarar oss och få erfara, vilken fullkomlig Frälsare han är. För allt detta finna vi alltjämt nya orsaker till innerlig tacksamhet! Och huru mycket större ära skulle det icke bringa honom, om våra liv kunde bära vittne om, att »Hans nåd är nog för oss».

Ej heller är detta, om vilket vi skrivit, något av oss förvärvat. Var det en vår förtjänst, då vi första gången kommo till Jesus i vår fullständiga hjälplöshet, och, i det vi kastade oss för hans fötter, i honom funno förlåtelse och frid? Var det icke allt fri nåd? Och nu, vill du icke komma igen till honom, såsom du första gången

kom, på det att hans nåd, som burit dig alltsedan dess, må göra mera för dig än du begärt eller tänkt? Liksom hans nåd då frälste dig från syndens följder, så skall hans nåd nu bevara dig från syndens makt. Du tog honom då på hans ord, och nu, sedan du erfarit, huru trofast han gjort allt det du väntade av honom, så kan du helt säkert även nu taga honom på hans ord. Och då han såsom vingårdsmannen säger: »Jag, Herren, är dess vaktare, åter och åter vattnar jag den; på det att ingen må skada den, vaktar jag den dag och natt», vill du då icke med glädje svara: »Herren är den, som bevarar mig, Herren är mitt beskärm på min högra sida. Herren bevarar mig från allt ont, han bevarar min själ. Herren bevarar min utgång och min ingång ifrån nu och i evighet!» Amen.

(Ur China's Millions.)

S. M. K:s ÅRLIGA BÖNE- OCH OFFERDAG DEN 14 MARS.

Det heter i Ps. 84: 12 »Herren Gud är sol och sköld». Och att Herren är detta för sina barn, är för oss en källa till stor tröst och hugnad. Vi känna helt visst till vad det vill säga att »vandra i mörker utan att se någon ljusning», men under sådana tider ha vi fått göra den saliga erfarenheten, att löftesordet: »Ljus skall bryta fram för dig som en morgonrodnad», är sant. Ljus och mörker skola växla, tills det skall heta: »Herren skall vara ditt eviga ljus och dina sorgedagar skola hava en ända».

Då vi den 14 i denna månad, liksom så många gånger förut, samlas till vår sedvanliga årliga böne- och offerdag är det inför vår Fader, »hos vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus och mörker». Inför hans ansikte skola vi finna vår väg belyst av hans nåd och kärlek. Vi ha haft att kämpa mot övermäktiga fiender, och vid tanken på vår egen svaghet har modet mången gång varit nära att svikta, men då ha vi fått känna tryggheten hos honom, som är »en sköld för alla, som taga sin tillflykt till honom», och vi ha fått bekänna: »Du gav mig din frälsnings sköld». Herren Gud är sol och sköld.

Vi ha rika anledningar att komma inför honom med tacksägelse, och vi ha rik uppmuntran att bära fram vår bön och åkallan inför hans nådetron. Till ledning för våra bedjande vänner angivas här nedan några böne- och tacksägelseämnen.

Tacksägelseämnen:

Låt oss tacka Herren att han hört sitt folks böner för Kina så att hopp nu kan hysas om att ett tillstånd av inre ro och frid nu skall kunna avlösa den långvariga, förhärjande striden,

att folket finnes benäget att lyssna till ordets predikan,

att våra missionärer kunnat återupptaga verksamheten även i de mest oroliga distrikten,

att de infödda kristna varit trogna sin Frälsare, och att de med uppriktig kärlek välkomna missionärerna,

att Herren bevarade våra missionärer Nils och Olga Styrelius samt Hanna Wang under det nyligen timade överfallet i Pucheng,

att det varit oss beskärt att få utsända nya krafter till fältet, samt att andra unga tillkännagivit sin villighet att utgå såsom missionärer, om och när Herren öppnar vägen,

att vi fått vårt dagliga bröd,

att vi fått ett så kraftigt stöd och en sådan stor uppmuntran från missionens vänner landet runt,

att vi fått se hur Herren välsignar »Länkarnas» unga skara.

Böneämnen.

Låt oss ock hålla ut i trägen bön och åkallan:

att Herren ville allt fort sträcka ut sin skyddande och välsignande hand över sina vittnen därute,

att frid må få råda i landet,

att Kinas regering må förstå missionens syfte och mål och ej lägga hinder i vägen för dess verksamhet. Vi tänka då icke minst på missionens skolverksamhet,

att Herren ville giva den sittande regeringen visdom och nåd att styra och leda Kinas folk på den rätta vägen,

att Kinas president må få nåd till att troget tjäna sin Frälsare, som han bekänt genom sitt dop,

att Herren ville i sin nåd uppehålla våra missionärer vid hälsa och låta dem få behålla sin frimodighet,

att de av våra missionärer som vistas i hemlandet på grund av sjukdom eller för behövlig vila må få erfara Herrens hjälp,

att vi må få de nya krafter från hemlandet som vi så trängande behöva,

att våra vänner hemma må få nåd att hålla ut i bön och offer,

att vi även under detta år må få ur Herrens hand taga emot allt vad vi andligen och lekamligen behöva,

att vi må få nåd att leva av tro, att verka i tro och bida efter Herren i tro.

Erik Folke.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Den 14 mars.

Missionens årliga böne- och offerdag den 14 mars är snart inne. I detta nummer av vår tidning införa vi ett upprop om gemensam bön den dagen. Även här vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst. I Stockholm hålles denna dag möte på Stadsmissionens lokal vid Stortorget kl. 7 e. m.

Hemkommen missionär.

Missionär *L. Hugo Linder,* som sedan nov. 1929 vistats i Amerika, anlände den 3 dennes till Göteborg. Vi hälsa honom varmt välkommen till hemlandet.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i *Åhus,* där samling v. G. sker *tisdagen den 23 juni* och mötena sedan pågå *till och med söndagen den 28 juni.*

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 21 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 26 juli.*

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

Lärarmötet i Yuncheng den 5—17 jan. 1931.

Våra lärare hade under flera år icke fått någon hjälp för sin speciella uppgift. Flera av de bästa lärarkrafterna hade tagit mera inkomstbringande befattningar i statens skolor eller på annat håll, och inspektionen av våra skolor ådagalade ett stort behov av pedagogisk hjälp och andlig uppmuntran. 1930 års missionärskonferens beslöt därför anordna en pedagogisk kurs på två veckor för lärare och lärarinnor i av missionen understödda skolor. Som en allmän uppbyggelsekonferens var påtänkt för sommaren 1931, måste lärarnas vinterferier tagas i anspråk för nämnda kurs. På grund av krigsoroligheterna under hösten såg det föga hoppfullt ut med avseende på kursen. Men under bön till Gud fullföljde vi dock förberedelserna.

Den 4 jan. på aftonen öppnades kursen, och den 5 på morgonen började arbetet. Då hade knappt mer än hälften av de väntade anlänt. Flera kommo dock efter hand, så att deltagarna efter ett par dagar utgjorde tjugutvå eller omkring en tredjedel av hela lärarkåren. En grupp lärare och lärarinnor från Hoyang-Hanchengdistriktet hade haft en sex dagars besvärlig resa men hade modigt hållit ut. En lärare och en lärarinna, de enda från Honanfältet, hade vandrat till fots ett par dagar på svåra vägar och för övrigt tagit sig fram medels riddjur. Alla voro dock glada över att vara här.

Programmet upptog enskild andakt kl. 7 f. m., bibelstudium kl. 9, föredrag kl. 10, mönsterlektion kl. 11, övningslektion kl. 12, diskussion 3—5 e. m. och aftonbön kl. 8.

Alla medverkande i programmet voro från vår egen mission. Vi ville visa våra kineser, att ett läraremöte mycket väl kunde hållas, utan att man behövde utomstående föreläsare. Vi ville hjälpa dem att hjälpa sig själva. Missionär Carl Blom och pastor Kao höllo bibelstudierna, en vecka var. Herr Blom gav en exposé över första brevet till Timoteus med ämnet: »Brevet från en Guds tjänare till en Guds tjänare om Guds tjänst i församlingen», och pastor Kao talade om »Den kinesiska kristna kyrkans arbetsuppgift och 5-årsrörelsen. 1. Kyrkans arbete i allmänhet. 2. Målet för dess arbete. 3. Dess arbetsmetod». Allt ställdes i Skriftens ljus.

På grund av det stora behovet att bringa hjälp utefter hela linjen togo vi med de fyra viktigaste läroämnena; kris-

Inhemska medarbetare samlade till bibelkurs.

Foto: Olga Styvelius.

tendom, modersmålet, räkning och naturkunnighet, samt ljudskrift. Dessutom gavs en föreläsning över förslaget till ny skolkurs och två föreläsningar i pedagogisk psykologi. I kristendomsämnet t. ex. höllos fyra föreläsningar, fyra mönsterlektioner och fyra övningslektioner. De flesta föreläsningarna och mönsterlektionerna höllos av våra kinesiska lärare, som gåvo mer än vi vågat hoppas. De hade tagit sin sak på allvar och förberett sig väl och gjorde verkligt värdefulla insatser.

Diskussionerna rörde sig huvudsakligen om förslaget till ny skolkurs. Behovet av för barn avfattade läroböcker pointerades starkt. Man ville, så vitt möjligt, behålla den nuvarande skoltypen, som ansluter sig till det gällande systemet för folkundervisningen. Man hoppades på bättre tider för de kristna skolorna. En ljusning hade under hösten inträtt t. o. m. i Honan. De stränga ukaserna från regeringen, vilka ha föga stöd i folkopinionen, trodde man ej skulle komma att konsekvent genomdrivas. Presidentens offentliga bekännelse till kristendomen torde bl. a. ligga till grund för denna optimism. Pastor Kao och andra menade t. o. m., att, då restriktionerna mot de kristna skolorna voro föreslavade av kommunistiska tendenser, vi som kristna ej borde åtlyda dem. Vidare beslöt man att petitionera hos synoden om att återigen få en skolkommitté för hela fältet, varigenom enhetlighet i kurser och läroböcker kunde åstadkommas. I egenskap av representant för femton missionsorganisationer och kyrkosamfund ingick i fjol en kommitté till regeringen med begäran om frihet att lämna kristendomsundervisning i de kristna skolorna. Denna kommitté hade nu genom organet för Kinas kristna kyrka, »Kina för Kristus», vädjat till församlingarna och kristna organisationer f. ö. att giva uttryck åt sin önskan om religionsfrihet för de kristna skolorna och insända resolution därom till kommittén. Denna skulle därigenom, om lägligt tillfälle yppade sig att vända sig till regeringen med en förnyad vädjan, kunna tala i hela den kristna kyrkans namn. Lärarmötet beslutade göra en hemställan till synoden att å församlingarnas på vårt fält vägnar insända en resolution i frågan.

Aftonbönerna leddes under första veckan av kursdeltagarna själva. En av lärarne, hr Chang från Ishih, talade en afton mycket allvarligt om nödvändigheten för var och en att vara född på nytt och ha en levande umgängelse med Gud i Kristus. Han talade personligt till sina kamrater och vädjade till dem, att de skulle tänka över sin andliga ställning och taga emot all Guds nåd. Andra veckans aftonböner höllos av missionär J. Aspberg, som varit lärare för flera av kursdeltagarna. Med tacksamhet togo de emot hans budskap.

Sånggudstjänsten söndagen den 11 blev en av kursens högtidsstunder. De vackraste sångerna i vår sångbok, både vad text och musik beträffar, valdes. Ute i församlingarna bli dessa oftast för svåra. Kraftig och varm ljöd sången. Minnena från skoltiden och årens erfarenheter gav den färg. När sången »För alla helgon, som i kamp för tron» sjöngs, märktes en djup gripenhet inför minnet av dem bland kamrater och missionärer, som under de senaste åren gått över gränsen och nu »nått himlaron».

Söndag afton den 18 avslutades kursen med en enkel högtidlighet i kapellet.

Carl J. Bergquist.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Lyckligt framme.

(Utdrag ur privatbrev, daterat den 19/1 1931.)

Ja, nu ville jag sända en hälsning från Honanfu, dit vi lyckligt anlänt och redan hunnit bliva lite hemmastadda igen, fastän det ju är så mycket, som behöver göras ännu här, innan vi kommit i ordning riktigt på allvar. Dagarna ha flugit iväg sedan vi kommo fram, och det har ej velat bli någon tid över att skriva förrän nu.

Vår resa upp från kusten var ganska god. Vi kommo ej iväg från Shanghai förrän den 2 jan. Det berodde dels på att expresstågen ej gingo så ofta och förbindelserna i Süchowfu voro lite oregelbundna, efter vad det sades oss. Dels hade vi en del ärenden för syskonens räkning att uträtta, och det gick ej så fort, enär vi kommo fram till Shanghai mitt i julbrådskan. Dessutom tog det lite tid att få passet klarat. När vi äntligen kommo iväg, gick allt emellertid mycket bra. Vi avråddes också i Shanghai från att resa före nyår, emedan de fruktade svårigheter med bärare eller annat. Regeringen har nu förbjudit att fira det kinesiska nyåret, och de ha pålagt stränga straff för dem, som ej lyda. Vi trodde också, att det möjligen skulle bli mindre trångt på tågen, om vi reste de första dagarna av nyåret, men den beräkningen visade sig inte hålla streck.

Genom »China Travel Service», en nyligen startad kinesisk resebyrå, fingo vi våra biljetter från Shanghai direkt till Süchowfu. De togo också hand om allt vårt bagage och polletterade det åt oss till samma plats. C. I. M. använder sig mycket av den resebyrån, och om de sköta affärerna åt alla andra lika bra, som de gjorde åt oss, så äro de allt beröm värda.

När tåget kom till Nanking var en av deras män oss till mötes där och hjälpte oss över färjan samt skaffade oss plats i tåget från Pukow. Allt gick utomordentligt bra. Eljest brukar ju Nanking inte vara den bästa platsen att komma igenom. På tåget hade vi det varmt och gott, och efter en god och bekväm resa kommo vi fram till Süchowfu på lördag morgon den 3 jan.

Där fingo vi veta, att tågen ändrats på Long-Hai banan, så att det ej gick något expresståg förrän på måndag den 5. Vi hade därför intet annat att göra än att vänta ett par dagar. Hos d:r McFadyen blevo vi hjärtligt välkomnade och fingo bo i deras präktiga hus inne i staden. Det var så intressant att få se lite av den presbyterianska missionens arbete där. De hade just en bibelklass i gång med 260 deltagare från de olika utstationerna. De ha ett stort arbete både inom staden och ute i distriktet, och man fick det intrycket att de arbeta mycket energiskt och målmedvetet. Ej mindre än sex in-

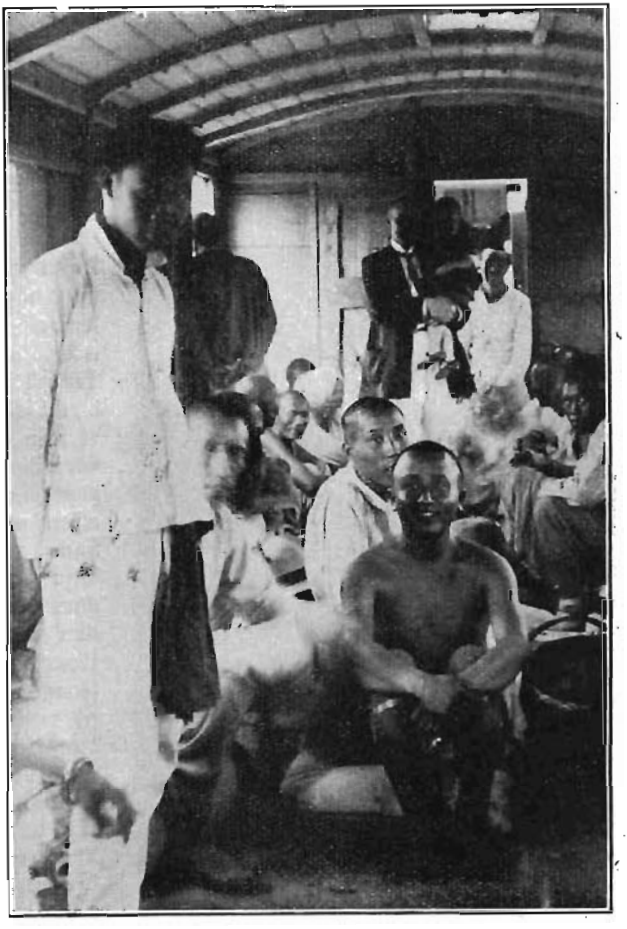

På järnvägsresa sommartid i Kina.

födda pastorer hade de i det distriktet, och de olika ledarna hade var sina bibelklasser att leda. Mr Brown sade mig, att de inte under sista tiden ha kunnat vinna så mycket nytt utåt, men det har i stället skett en andlig fördjupning inom församlingen, vilken de gladde sig mycket åt. Vad man såg där under de dagarna gav

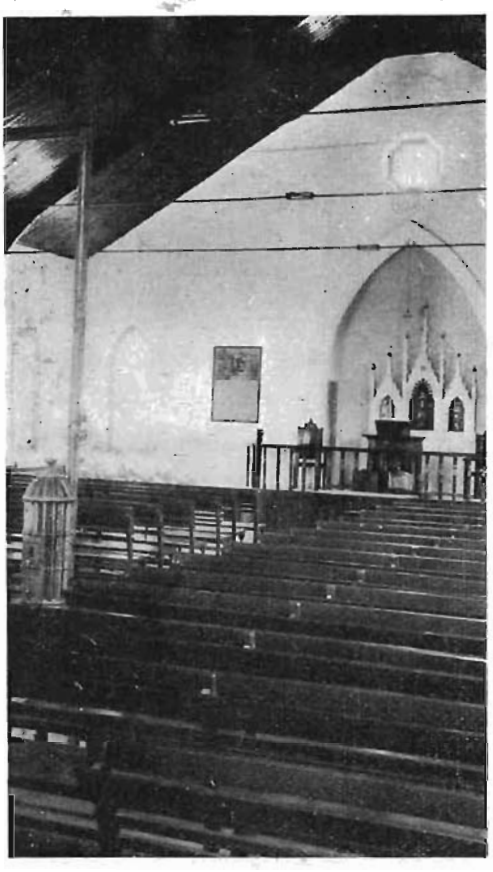

Kapellet i Honanfu.
Foto: R. Andersson.

syn för sägen. Och om detta förhållande kan tillämpas på församlingarna även på andra platser, så har man väl anledning att tacka Gud.

På morgonen den 5 jan. sutto vi åter på tåget med Honanfu som närmaste mål. Även denna gång hade jag fått biljetter genom den kinesiska resebyrån, och jag trodde knappast själv att jag hörde rätt, när de sade, att de polletterat alla våra saker direkt till Honanfu. Det var första tåget på mycket, mycket länge som de polletterade saker med direkt till Honanfu. Vi skulle alltså inte behöva stiga av vare sig i Kaifeng eller Chengchow utan komma direkt igenom. Glada voro vi. En utmärkt god vagn hade vi också fått. Det var bara ett fel med den, att den kändes ganska kall. Vi blevo lugnade med, att det blev varmt bara tåget satts i gång, men det var ett bedrägligt hopp. Det fanns värmeanordning, men den fungerade ej. Efter att ha åkt några timmar i den kalla vagnen kom ett nytt äventyr. Lokomotivet gick sönder och måste ersättas med ett annat. Detta var så litet, att det ej gick att få upp någon fart. Så blevo vi genom allt trassel med lokomotivet cirka sex timmar försenade, innan vi nådde Kaifeng. Till all lycka hade jag en fotogenspis med bland det polletterade godset. Den fingo vi lösa ut, under det tåget gick, och den värmde snart upp vår kupé, så att vi snart hade det tämligen varmt. Det var eljest ovanligt kalla dagar och kort före hade varit en ovanligt svår snöstorm, vars verkningar vi även nu sågo här och där. På tisdag morgon, alltså ett dygn sedan vi lämnade Süchowfu, nalkades vi Honanfu, men komna i närheten av Konghsien mötte oss det sista äventyret på resan. Tåget spårade ur. Det vill säga blott tre vagnar av tågsättet spårade ur, men det var nog för att vi skulle bliva stående där halva dagen. Ingen människa blev skadad och vår vagn stannade kvar på linjen. Rälsen blev emellertid avbruten och folk måste tillkallas från Honanfu, innan vi kunde fortsätta. Där sutto vi då i väntan på att folk skulle komma till hjälp från kl. 7 på morgonen till halv 3 på e. m. Då anlände ett extratåg från Honanfu med arbetare för att klara linjen och samma tåg vände omedelbart för att vidarebefordra passagerarna från det förolyckade tåget. I skymningen anlände vi så till vår bestämmelseort glada och tacksamma till Gud för hans beskydd.

Här i Honanfu funno vi Maria Petters-

son i full verksamhet med att undervisa kvinnorna. Malte Ringberg var också nere för tillfället. Det var så roligt att få träffa dem båda. De skattade oss lyckliga att utan svårigheter ha fått igenom alla våra saker, och vi förstå att det var en Guds särskilda godhet mot oss. Sedan »vårt expresståg» gick, synes det ej ha gått något mera genomgående tåg, och rykten ha förmält, att de ej vidare komma att ha genomgående tåg under den närmaste framtiden, enär linjen ej är i så gott skick efter kriget. Ja, nog äro vi tacksamma att allt gått så bra, och att vi äro här igen.

Våra kära kineser här ha varit så ytterst kärleksfulla och omtänksamma om oss, sedan vi kommo hit. Dagen efter sedan vi kommit fram hade de anordnat särskilt välkomstmöte för oss i kapellet. De höllo tal som andades uppriktig kärlek till oss och glädje över att vi kommit åter. En sång sjöngo de, som särskilt författats för tillfället. Man tyckte nästan de ärade oss för mycket. Så ha de bjudit oss på mat än den ene och än den andre och på alla sätt visat sin vänlighet. På söndagen fick jag en mycket högtidlig, officiell inbjudan att predika vid dagens gudstjänst! Och även då skulle det bli välkomsthyllning utav. Det är dock inte bara våra egna kristna kineser, som visa sig så vänliga och förekommande. Då man träffar folk ute i staden och även under resan upp kände vi, att folket såg oss med mycket blida ögon. Det är en helt annan känsla nu, än det var då vi reste härifrån under den främlingsfientliga tiden. Att det ännu pågår en del propaganda, det är uppenbart, men dess udd synes vara bruten. Detta är åtminstone det yttre intrycket man får. Om dessa iakttagelser skola visa sig hålla streck i fortsättningen, får väl framtiden avgöra.

Nog känner man det, att det fordrar oändligt mycken vishet och takt att åter gå in i arbetsuppgifterna härute. Så mycket nytt ha kommit till i folkets tänkesätt om det ena och det andra. Allting rör sig i så mycket friare former mot bara för en tre, fyra år tillbaka. Ännu behövs emellertid mycket stöd och hjälp, om den infödda församlingen skall kunna växa sig stark och själv axla bördorna. Mitt hopp är att under våren kunna komma igång med en bibelklass. Så ha vi fått ett löfte från pastor Li Jo-han, att han skall besöka oss under våren. Allt detta är ämnen för förbön.

I slutet av månaden vänta vi Carl Blom hit ned. Jag har ju ej velat vidtaga några som helst åtgärder ifråga om arbetet, förrän vi få talas vid om ett och annat. Sedan kommer jag väl v. G. att resa upp till Yuncheng i samband med synod-mötet där.

I Herren förbundne

Nath. Engbäck.

Från en resa i Honan.

Saliga äro de som akta på vad rätt är, de som alltid öva rättfärdighet.
Ps. 106: 3.

Kära Missionsvänner!

Min Honanresa är nu slut. Återkom hit den 29 jan. Syskonen hade en julfest för mig hos Ringbergs, där det också var julklappsutdelning från Sverige. Hjärtligt tack, kära vänner, som tänkt på mig och sänt mig allt detta. Den 30 hade jag ensam en liten julfest med barnen. Vi tände granen, som Henrik och Hilma Tjäder sänt oss och tackade Gud för ett lyckligt återseende.

Julafton återkom jag från Honanfu till Sinan, där vi hade stormöte och en veckas predikan. Tolv döptes och många hörde ordet med glädje. På själva juldagen var det soldatombyte, och en liten skog av gevärspipor talade sitt språk starkt nog. Hur det än var, så stannade efter mycket parlamenterande en officer i männens gästrum, och soldaterna troppade av med sina gevär. Vår glädje var stor, och vi fingo ha möte i frid. — Nog kan det vara bra besvärligt med alla dessa soldater, men säkert har Gud en stor kärlekstanke med det hela, och skaror av unga få på detta sätt en närmare kännedom om missionen och dess syfte. »En öppen dörr som ingen kan tillsluta». Vi få tacka Gud för de synnerligen goda tillfällen, vi haft och ha att för hög och låg

höja korsbaneret. »Hans baner över oss är kärlek.» Arbeta för missionen. Bed för missionen. »Till seger det går, var dag och vart år.» Ebr. 3: 13. Må vi åtlyda utan fruktan och tvekan.

Andestriden är het. Kämparna äro trötta och slitna, men »Guds kraft är där att göra dem helbrägda». Tack för rikt underhåll! Tack för ovärderliga välsignelser och bistånd genom bön och snälla brev. Vi vilja icke giva oss någon ro förr än Gud förbarmar sig över Sion — trons medarvingar bland alla hednafolk.

Vid julfesten i Sinan voro åttiosex av våra egna skolbarn och en del andra små närvarande.

Det var en stor glädje för mig att få närvara där då. Nyårsdagen reste jag åter till Honanfu. Syskonen Engbäck anlände dit den 6. Stor glädje! Kär hälsning till Eder en var och varmt tack från tillgivna *Maria Pettersson.*

Yuncheng den 2 febr. 1931.

Familjen Spik.

De hette Ding på kinesiska. Tecknet skrives ungefär som ett tryckt stort »T», ser ut ungefär som en stor nubb och betyder spik.

De voro buddister alla tre, både far, mor och son. Långt inne bland bergen i staden Goda dalen bodde de. Tillsammans hade de ett bageri, som de skötte själva och som gav dem deras levebröd.

Varje morgon, så fort brödet var färdigångat, gick sonen ut med en stor korg fylld av bullar, som han nu försökte sälja. Fram på förmiddagen brukade han komma hem, och då var korgen tom och börsen ganska fylld.

Till marknadsdagarna nu och då brukade de baka särskilt mycket bröd, ty då var det alltid så många på torget, som ville köpa. — Flera gånger märkte han då bland alla bönderna på torget två stycken, som i sitt tal och beteende skilde sig från de andra. De sålde hö eller ved eller något dylikt. Han märkte, att de männen voro mer stillsamma än de flesta. Kom så någon och ville köpa av dem, svarade de ett lågt, rimligt pris, som de ej ville pruta på. Där hojtades och skreks icke, ty priset var bestämt och rimligt. Alla de andra på torget kunde föra ett väldigt liv, innan de kommo överens om priset på någon vara.

Unge Spik berättade om dessa män för sina föräldrar, och han gick gärna och gav akt på dem. En gång tänkte han: »Jag ska allt gå och fråga de männen hur det kommer sig, att de äro så olika alla andra.» Detta gjorde han även, och då sågo de båda männen först så häpna ut över frågan. Sedan svarade de, att de trodde på Herren Jesus och ville leva honom till ära. Inte förstodo de mycket av läran, men det de fattat ville de praktisera. »Ja, men», säger unge Spik, »hur skall man få veta mer om den läran? Jag vill gärna undersöka den.» — »Gå då till den och den gatan i staden, där har vår församling en lokal. Gå in där och tala med vår ledare i församlingen. Han kommer att bli glad över att få berätta mer för Er om detta. Han har även de böcker, som kunna vara Er till hjälp.»

Unge Spik gick dit, träffade äldste Kung, som gladdes över tillfället att få vara till hjälp. Ofta samtalade de båda om hjärtats ställning till Gud, om frälsningen i Kristus och livet i hans efterföljd. Från den tiden deltog alltid unge Spik i mötena. Snart lämnade han helt och oförbehållsamt sitt hjärta till Jesus. — »Men», sade han en dag, »kan inte också jag nu få bli döpt och intagen i församlingen?» — »Jo då, men vi ha ännu inte förrättat dop här på denna plats, utan ha det endast på vår huvudstation Hancheng, fyra dagsresor genom bergen härifrån. Om Du vill, kan Du följa med till stormötet där om en månad.» — »Ja men, finns det inget tillfälle tidigare?» — »Jo», svarade äldsten, »det finns ett möte, som skall hållas i Hoyang fjorton dagar tidigare. Men det är ju fem dagars resa dit.» — »Jag vill resa dit. Jag vill också

gärna få lära känna de troende där.» Och så reste han till Hoyang.

Tiden i Hoyang blev för honom en oförgätlig sådan, ty då fick han såsom aldrig förr tillfälle till att sitta ned och studera Guds ord i lugn och stillhet hela fjorton dagar. Såsom han själv senare sade, kände han det som att få tillfälle att utan hinder oavlåtligen gräva upp de dyrbaraste skatter, som alla voro hans egna i samma ögonblick, han tog emot dem. — Så en dag var det stormöte, som skulle börja med dop av alla dem, som ville bliva förenade med församlingen. Just före dopet fick även han tillfälle att avlägga ett vittnesbörd om huru han kommit till tro. Då fingo vi höra, vad som just här ovan berättats. Men vittnesbördet slutade med dessa ord: »Nu är jag själv så lycklig över att få tillhöra Herren Jesus. Dock var det en särskild sak, jag ville bedja Er alla om. När I bedjen Gud för mig, så kom även ihåg mina båda gamla föräldrar, som äro ivriga buddister och ej vilja tro på Herren Jesus. Jag vet, att jag kommer att få det svårt att få dem med på vägen, men om I viljen bedja för detta, så skall Gud även kunna förändra deras hjärtan.» — Så reste han hem, åtföljd av de troendes varma förböner.

*

Ett drygt år efter det detta hände fick jag göra en missionsresa upp till staden Goda dalen. Det var i den härligt vackra månaden september 1926. Dag efter dag gick resan från den ena utstationen till den andra uppför berg och ned igenom dalar. Det var den vildaste ödemark, där man många gånger fick resa flera mil utan att möta en människa eller se någon människoboning. En dag gick jag före de andra i ressällskapet. Jag ville vara ensam för att få tillfälle tänka litet på det budskap, jag skulle få bringa till de troende på platsen, dit vi reste. Då hör jag något ilsket grymtande bland buskarna intill vägen. Jag ser upp. Vad kan det vara? Jo, ett vildsvin, som letar efter mat, men helt plötsligt fått syn på mig. »Här gäller det att rädda sig», tänkte jag, och sprang så mycket jag orkade. Flåsande, med en torr gren i handen står jag omsider trygg uppe på en mycket stor sten, där jag ej kunde nås av vildsvinet. Förtretat gav det sig iväg igen.

Sista natten av resan lågo vi förskräckligt illa och kallt i ett hemskt värdshus, där vi kunde se alla himmelens stjärnor genom hustaket. Vi voro därför så innerligt glada, då det äntligen dagades, och vi kunde få fortsätta vår resa. Det var blott fem mil kvar. Nog skulle vi finna någon plats, där vi kunde få oss litet frukost. Vi reste och reste, men ingen människoboning syntes till. Vi nådde ända fram till »Goda dalen» på eftermiddagen, innan vi fingo någon frukost. Då smakade det att äta.

*

Här mötte jag min vän herr Spik samt hans gamla föräldrar liksom alla de andra troende på platsen. Vi hade tillsammans ett par härliga dagar omkring Guds ord. En dag måste jag äntligen komma och äta ett mål mat hemma hos familjen Spik. Då fick jag höra följande:

»När unge Spik kom hem döpt från Hoyang, var han beredd på att möta svårigheter från föräldrarnas sida. De läto ej heller länge vänta på sig. Att han skulle sätta till hela söndagarna för gudstjänster och vila, kunde de rakt inte finna något gott uti. Det var ju ren lättja. Men då sade sonen, att han gärna arbetade hela nätterna mellan lördagar och söndagar, blott han fick ha söndagen fri. Det fick han. — Sitt arbete skötte han för övrigt helt tillfredsställande, så att föräldrarna snart blevo på det klara med, att han ej ville ha söndagen för att på den dagen lata sig, utan för att bruka tiden till gudstjänst samman med de troende.

Föräldrarna började nu mer och mer att på allvar tänka på både deras egen och sonens lära. Men det var ju självklart, att sonens lära måste vara fel. Han hade ju så litet erfarenhet av livet, och säkert hade han inte ännu nått till fullkomlig kännedom om den nya läran,

han bekände sig till. Men det var märkligt i alla fall, vad den hade förändrat hans sätt, sinne, handlingar och tankar. Inte ens buddismen, så god, som den är, lyckades åstadkomma det. Förargligt skulle det vara att behöva erkänna, att Jesusläran var den rätta.

En morgon, när sonen just gått ut för att sälja brödet, sitta de båda föräldrarna och samtala om denna sak. Efter en stund komma de överens om att dagligen medan sonen är ute läsa i hans Bibel för att själva undersöka saken. Fadern sitter på ena sidan av bordet och läser, och modern sitter och lyssnar på den andra sidan. Så fort sonens fotsteg höras i porten, lämna de läsningen och ila var och en till sina sysslor. Detta skedde dagligen, och sonen kunde snart inte undgå att lägga märke till att de alltid kommo ut ur hans rum med så brådskande steg på väg till någon syssla. En dag fick han lösningen på gåtan. Där han på morgonen hade läst i Bibeln, hade han lagt in ett litet bokmärke. Så fort han hade gått ut, hade föräldrarna just börjat sin läsning på samma sida och fortsatt in på de följande sidorna. Så hade sonen kommit hem och de gamla fått så brått att lägga igen boken, att märket lagts på fel ställe. Den kvällen förstod sonen vad som varit i görningen en längre tid, och han tackade Gud under det han bad allt innerligare om att de måtte bliva frälsta. Dock beslöt han att ingenting säga till dem om saken.

Inte långt efter detta kom bönesvaret. Det var en morgon han kom hem från brödförsäljningen. Inkommen genom porten sågs ej föräldrarna ila ur rummet. Då gick han dit — och blev så häpen då han öppnat dörren, att han stannade helt stum vid dörrposten. Där satt verkligen Far och Mor på var sin sida om bordet och grät. Far hade Bibeln öppen framför sig. — Ett ögonblicks tystnad och Mor skyndar upp emot sin son och säger: »Du har rätt!»

Vad som följde sedan av samtal, tack och bön, det kan jag inte beskriva, ty det minns jag inte nu, — men två gamla hade blivit överbevisade av Guds Helige Ande och frälsta.

*

Så till sist måste jag berätta ett par ord om min avresa från Goda dalen. Jag hade varit där i tre dagar, och morgonen för mitt uppbrott var inne. Sakerna voro redan packade på riddjuren och allt klart för avfärd, då jag beslöt mig för att bara titta in i rummet, där jag bott, för att se efter att ingening blivit glömt. Utkommen från det rummet till kapellet, möter jag gamla fru Spik. Hon tar min hand och stoppar i den en blank 50-centare under det hon säger: »Tack för att Du kom hit och lät oss få höra mer om Gud! Denna slant skall Du ha för Dina extra resekostnader.» — Jag tänkte nästan säga: »Men inte skall Du ge mig det, Du som inte har så gott om det!» Innan jag hann säga något, förstod hon min tanke och sade med bedjande ton till mig att jag måste taga den. — Aldrig i mitt liv har jag fått en slant, vilken som gåva fyllt mig med mera glädje.

Jag hann ej mer än ut på gården, då gamle herr Spik kallade på mig. Han satt inne i manliga gästrummet. I handen höll han en stor smutsig frotterhandduk. Den öppnades och jag skulle få innehållet att knapra på under resan. Det var en stor hög väl rostade jordnötter. Vad han sade hade samma innehåll och hjärtemening, som det hans gamla fru just sagt. Jag tackade och tog emot. Gåvan och kärleken rörde mig.

Ute i portgången mötte jag bland andra deras son, unge herr Spik. Han hade med sig två stora, vackra brödbullar, som jag skulle ha som matsäck för resan. För att riktigt visa sin kärlek hade han stoppat in duktigt med rödpeppar i bägge bröden. Jag kunde ju dessvärre inte äta bröden utan måste ge dem till en kines, som följde mig, men den goda hjärtetanken förstod jag.

Efter gemensam bön ute på gatan skildes vi alla. Jag tackade Gud för att ha fått möta alla de troende där uppe och i synnerhet denna kära familj.

»Vi, som äro Ditt folk och får i Din hjord, vi vilja tacka Dig evinnerligen, vi vilja förtälja Ditt lov från släkte till släkte.» Ps. 79: 13.

Tungchowfu i oktober 1930.

Martin Bergling.

Jag vill förtrösta och icke bäva.

Om Hudson Taylor, den man, som med apostolisk kraft verkade för evangelii spridande i Kina, berättas, att en sång, som han särskilt älskade, var denna:

Vila, Herre, vila fann jag
uti Dig och vad Du är.

En gång sjöng han denna sång helt dämpat, då han befann sig i en mycket svår belägenhet.

»Hur kan du sjunga nu?» frågade en av hans medarbetare.

»Tycker du det vore bättre, att jag klagade?» blev svaret. »Det skulle ju göra mig oduglig för mitt arbete. Det tillkommer oss att *kasta alla våra bekymmer på Herren. Han har lovat att hava omsorg om oss.*»

I dessa få ord låg hemligheten till Hudson Taylors kraft.

När ett fullständigt sammanbrott av hans krafter en gång tvingat honom att återvända till Europa, yttrade han under en period av svåra kroppsliga och själsliga lidanden: »Jag kan inte läsa, inte tänka klart, ofta inte ens bedja. *Men jag kan förtrösta.*»

»Herren är min herde», brukade denne gudsman ofta säga — »inte *var* eller *kan vara* eller *skall vara*. Nej, han *är* min herde, *är* det på söndagen, *är* det på måndagen, *är* det varje dag under veckan, *är* det i januari, *är* det i december och i varenda en av årets månader, *är* det i hemlandet, *är* det i Kina, *är* det under fredstider och *är* det under krig, *är* det när vi ha överflöd och *är* det när vi befinna oss i knappa omständigheter.»

(Ur Sanningsvittnet.)

KORSET.

Stilla inför korset, böj där djupt dig ned,
ord ej kunna tolka vad Guds Son där led,
världens skuld, omätlig, bar han denna stund,
jorden täcks av mörker, bävar på sin grund.

Bävar ock ditt hjärta, för den del du har
i osäglig smärta, som Guds Lamm där bar,
när han till försoning ock för dig där dog
och din syndabörda också på sig tog?

Stilla inför korset, böj där djupt dig ned,
ingen tanke mäktar följa strid han stred,
stilla, sänk din t r o s b l i c k in i: »o, G u d s L a m m»
och Guds Ande föra skall dig stegvis fram.

Fram med helig bävan, fram till korsets fot,
att av frälsarkärlek ta försoning mot,
F a d e r n s k ä r l e k s v i l j a se alltmer i a l l t,
se, hur den i Jesus Kristus tar gestalt.

A n n a T r o i l i.

(Ur Församlingsbl. Evang. Veckoblad.)

Guds alltillräckliga nåd.

En man hade blivit väckt till att se sin synd och stod just i begrepp att taga det avgörande steget för eller emot Gud, då själafienden nalkades honom med den gamla, kända invändningen: »Om du nu börjar en vandring med Gud, hur tror du, att du skall hålla ut? Hur skall det månne gå dig redan i morgon?»

Den Herrens tjänare, som hade förkunnat evangelium för denne man, förstod emellertid, vad som höll på att hindra honom, och frågade, i det han pekade på en vattenkvarn i närheten:

»Vad är det som får hjulet att gå runt i dag?»

»Strömmen», svarade mannen.

»Nå, vad kommer hjulet att gå runt i morgon?» fortsatte pastorn.

»Strömmen», ljöd åter den bedrövade mannens svar.

»Nå, vad kommer att få kvarnhjulet att vända sig under alla de kommande dagarna?» lydde den tredje frågan.

»Strömmen naturligtvis», ljöd den orolige mannens svar.

Men just som han hade avgivit detta svar, blev han genom Guds Ande ledd till att se källan från Golgata och till att förstå, att den nåds ström, som heter »förlossningen i Jesus Kristus», är och förblir alltillräcklig, därför att Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet. Han såg, att vad han hade att göra, var blott att *komma*, men att det var Herrens sak att *bevara*, och i förtröstan på nåden i Kristus överlämnade han sig åt Gud och fick från den stunden erfara, att Herren kan fullkomligt frälsa, att han är mäktig att bevara envar, som anförtrott sig åt honom.

(Ur Sanningsvittnet.)

»DAGGRYNINGEN I KUNGSHOLMEN»

anordnar

Försäljning

tisdagen den 17 mars kl. 10 f. m.—8 e. m.

i samlingssalen Fleminggatan 79 b (nära Mariebergsgatan).

Kl. 4 e. m. Missionsstund med tal av *Fröken Lisa Blom.*

Offerbössa till förmån för »Ester Bergs minne».

Gåvor mottagas med största tacksamhet av

Ingrid Magnusson. Garvar Lundins Gränd 2.

Rut Lundberg. Eugeniahemmet.

Daga Mallon. Banérgatan 39.

Eugeniahemmets Barnsyförening för Missionen i Kina

(Daggryningen)

inbjuder till sin

Försäljning

Fredagen den 27 mars å Eugeniahemmet.

Kl. 11 f. m. talar *Missionär Aug. Berg,*

varefter försäljning vidtager.

Uppmuntra barnens missionsarbete!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under febr. 1931.

Allmänna Missionsmedel.

199. Björkdalska syfören. Mästerby 15: —
200. Skierydskretsens Ungdomsfören. 50: —
201. Koll. vid Morris Berglings miss.-föredrag i Vetlanda kyrka 29 jan. 55: 54
202. Försäljning i Lund 28 nov. 1930, gm H. K. 100: —
203. Libanons söndagsskola, Gbg 25: —
205. Kinalänkar, Fahlmark, sparb.-medel 30: —
206. M. J., Boden 200: —
207. G. S., Ramsberg 10: —
208. G. H., Västervik 5: —
209. M. G. Ö., Skellefteå, sparb.-medel 10: —
210. Kinne Kleva o. Kjestads mfg 105: —
211. Koll. vid L. M. F., möte i Norrköping 31 jan. 20: —
212. Försäljning i Lund 28 nov. 1930, gm H. K. 100: —
213. E. R., Sthlm 30: —
214. Myrhults mfg 20: —
215. Röks kyrkliga syfören. 100: —
216. K. S. 10: —
217. T. L. E., Elfdalen 8: 75
218. Rom. 8: 37 10: —
221. Önämnd, tackoffer, Häggenås, gm D. O. H., Munkflohögen 100: —
222. »Annie» 10: —
223. »Hulda o. Anna» 100: —
224. Syföreningen, Vena 350: —
225. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 350: —
226. A. B., Hjoggböle 5: —
227. »Kina-väuner», Hjoggböle, sparb.-medel gm d:o 20: —
230. I. T. B., Offerkuvert, gm A. J., Alingsås 10: —
231. A. J., Alingsås, sparb. 25: —
232. Koll. på Betania, Ystad 11: 33
233. D:o, Missionssalen, d:o 44: —
234. Tillägg till koll. av fru B. 3: —
235. T. S., Ystad 50: —
236. Från d:o 14 mars, 1931 100: —
239. »Önämnd» 10: —
240. Koll. i Forssjö 2 febr. 7: 50
241. D:o Kyrkskolan 4 febr. 13: 76
242. Kafferförsäljning, Remma 5 febr. 37: 50
243. Koll. St. Djulö 6 febr. 20: 05
244. D:o Sörgölet 7 febr. 7: 20
245. D:o Forssa skola, Ö:a Vingåker 13: 25
248. G. S., Lidköping, resebidr. 25: —
249. Koll. i Hassle missionshus 5 febr. 28: —
250. D:o i Krontorp 6 febr. 12: —
250b. »Tionde» till direkt missionsarbete 50: —
252. Galtås mfg 50: —
253. G. C., Sävsjö 10: —
254. Tillägg t. koll. i Krontorp 6 febr. gm F. A., Mariestad 2: —
255. Söndagsskolan i d:o, sparb.-medel gm d:o 2: —
256. Gåvor vid mötet på K. F. U. M., 10 febr., Sthlm 45: —
257. H. B., Sthlm 10: —
258. Strömsborgs Vilohem, sparb.-medel 42: 79
259. Ch. o. L. T. 300: —
261. Kristl. ungd.-fören., Skillingaryd 100: —
262. Aktionsmedel, Lund, 28 nov. 1930 gm H. K. 100: —
263. F. M. 20: —
264. G. P., Hofra, sparb.-medel gm E. A. R., Delsbo 5: —
265. A. o. I. P. R., Ovanåker, d:o gm d:o 2: —
266. E. P. R., d:o gm d:o 1: —
267. E. G., d:o gm d:o 3: —
268. M. P., Loka, d:o gm d:o 5: —
269. K. o. A. R., d:o 4: —
270. »X.» 50: —
271. Månstorps mfg 75: —
272. K. G. 10: —
273. H. H. 10: —
275. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs ungunderhåll 100: —
277. E. A., Värnamo 25: —
278. »Tackoffer», Skellefteå, gm S. N. 10: —
279. N. N., d:o, till Estrid Sjöströms underhåll gm d:o 10: —
280. N. H., d:o, sparb.-medel gm d:o 15: —
281. Insaml. vid Josefina Petterssons begravning, Olivelund, Ödeshög, gm J. W., Ödeshög 42: —
286. K. D., Växjö, Rab. å H. S. Ö. 13: 12
287. D:o sparb.-medel 24: 05
288. H. J—n, H—lt 50: —
289. Ida C—n, gm d:o 15: 30
290. K. o. B. F. 300: —
291. Önämnd 2,000: —
293. E. H., Ps. 23: 1 50: —
294. E. o. N. E., Gnumark 25: —
295. Mamrelunds mfg 50: —
296. Offerkuvert, gm H. L., Älgarås 4: —
299. Koll. i Yngersnäs skola 10: —
300. Sparb.-medel från S:t Göran, gm J. L. 115: 50
301. »Glädjebössan» 126: —
302. E. B., Sthlm, »tackoffer» 10: —
303. Sparbössor för Kina, gm E. B., Flisby 122: 14
304. Koll. vid missionsafton, gm d:o 65: —
305. Norrhemmets sparbössa, gm d:o 12: 86
306. Mörtcryds mfg 75: —
311. Fru Anna Heinzes sista gåva, Hälsingfors, gm M. L. (Fmk 1,150: —) 108: 16
312. M. d' A., Sthlm 50: —
313. L. J., en liten blommo på Almas grav den 23/2 10: —
315. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
316. Gåva av avl. Charlotta Svensson, Gersebo, Misterhult 400: —
317. V. o. C. E. 200: —
318. M. H., Kumla, gm d:o 8: —
319. »Gunnar» 20: —
320. A. M., Malmö 25: —
322. Sv. Alliansmissionen, Jkpg, till Aug. Berg o. Hugo Linders underh. 2,000: —
323. H. o. A. L—k 1,000: —
324. »Kinabarnen» i Skellefteå, sparb.-medel till Maja Lundmarks underh. 18: 30
327. »Ett löfte åt Herreu» 10: —
328. Jes. 40: 31 1,200: —
330. K. K., Björköby 10: —
331. K. E., G:la Uppsala 20: —
332. »Farmors minne», en gåva till Missionstidningen Sinims Land 5: —
333. »Rest fr. sparb.-insaml. under 1930», gm H. H., Malmö 283: 50
334. »I brev fr. Gbg» 50: —
336. Koll. i Grytgöl 22: 50
337. Mfg i d:o 25: —
338. D:o i Folkström 10: —
339. Koll. i d:o 7: 25
340. O. E., Vånga 5: —
341. Koll. i Ruda 5: 25
342. D:o i Vist 11: 50
343. D:o i Oppeby 5: —
344. D:o i Hultsfred 15: 50
345. D:o i Vena 20: 20
346. D:o i Mörlunda 8: 50
347. D:o i Åtvidaberg 10: —
348. D:o i Nysund 17: —
349. K. F. U. K:s Centralfören., till Ingrid Israelssons underh. 300: —
350. »Tackoffer», M. o. J. M—g 50: —
351. »Missionsvännerna» i Norrköping gm L. H. 100: —
352. M. o. R. S., »tackoffer» gm A. B., Skellefteå 20: —
353. »Missionsvän» 100: —
354. Ps. 86: 10 till C. Bloms underh. 100: —
355. Rom. 8: 28 till R. Andersons d:o 100: —

Kr. 12,789: 30

S. M. K:s Pensionsfond.

292. »Onämnd» 500: —
556. »2 Mos. 35: 5» 50: —

Kr. 550: —

Särskilda ändamål.

204. Bogla kvinnl. arb.-fören., till kvinnl. arbetare i Kina 73: 50
219. Rom. 8: 37, till M. Pettersson att anv. enl. överenskommelse 20: —
220. K. A., Örebro, till bibelkv. Liu-tosaos underh. 200: —
228. Gm L:a Barntidn. Exp., Jkpg, till Maria Petterssons barnh. i Sinan 46: —
229. O. W., Malmö, till evang. underh. 100: —
237. P. D. R., Ystad, till Martin Bergling, att anv. efter gottf. 7: —
238. »Svensk kvinna», till Ida Ringberg för kineskvinna 20: —
246. B., till Minnie Nicholson, för änkan Wang med familj 20: —
247. Ändebols söndagsskola, på missionsdagen 8/2, till mat åt fattiga kinabarn 6: —
260. Barnsyfören., Lillsjöhögen, till Hanna Wang att anv. efter gottf. 75: —
274. Kinakretsen, Boden, sparb.-medel till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. i verks. 204: —
276. A. D., Kristdala, till Minnie Nicholson, att anv. enl. överensk. 200: —
282. Stefanskyrkans Missionskrets, till pastor Kaos underh. 100: —
283. K. D., Växjö, till en skolgosses underh. 150: —
284. E. R., till de hungr. gm d:o 10: —
285. K. D., d:o 10: —
297. »Matildas minne», till Maria Pettersson att anv. efter gottf. gm H. I., Älgarås 10: —
298. Barnsyfören., Åsaka, till Dyrbar Liljas underh. 40: —
307. Söndagsskolbarnen i Kristineberg, till Dagny-Edla Bergling för en skolflicka i Hoyang 21: 50
308. D:o till Martin Bergling, för en skolgosse i d:o 21: 50
309. Söndagsskolan, till Barnh. i Sinan gm B. N., Klintemåla 55: 50
310. L. K., d:o, »Herrens tionde» till d:o 20: —
314. F. d. Kungsholmshyddans barnsyfören., till Li Sui-mang, Li Chincheng, Li Ping-chang, Liu Chang Chii, i Puchowfu 100: —
321. Söndagsskolbarnen i Kestad o. Sätra, sparb.-medel att anv. till Maria Petterssons Barnh. 20: —
325. Norra Edsbyns Kyrkl. missionskrets, till Barnh. i Sinan 200: —
326. E. F. F., Brömsebro, till Malte Ringbergs verks. 40: —
329. S. K., Vaxholm, till de nödl. gm K. M. A. 17: —
335. Fru Ebba Skyttes minne, till bibelkvinnas underh. gm L. H., Saltsjöbaden 100: —

Kr. 1,887: —

Allmänna missionsmedel	12,789: 30
S. M. K:s Pensionsfond	550: —
Särskilda ändamål	1,887: —

Summa under febr. mån. 1931 Kr. 15,226: 30

Med varmt tack till varje givare!

»Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet.» Hebr. 13: 8.

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1931 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Full förtröstan. — 14 mars. — Från Red. och Exp. — Läraremötet i Yuncheng. — Från missionärerna. — Ungdomens avdeln. — Jag vill förtrösta och icke bäva. — Korset. — Guds alltillräckliga nåd. — Redov.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313060

N:r 6 ÅRG. 36. 25 MARS 1931. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

TROHET.*

Det har liksom blivit en tradition att just denna dag ägna en stund åt att tränga in i bibelordet, och i dag skola vi då stanna inför ämnet: Trohet eller trofasthet. Anledningen är ju närmast den, att vi i det förflutna sett så många prov på trohet och trofasthet, men ock att detta är vad vi behöva för framtiden. Särskilt i vår tid, då så mycket frestar till ytlighet och till att söka sitt eget, behöva vi utbedja oss nåd till trohet, nåd till att vara trogna, på samma gång som det ju djupast sett för oss gäller att vila på Guds trofasthet.

I Jer. 5: 3 läste vi enligt förra bibelöversättningen: »Är det icke trohet, Herre, som dina ögon söka?» I senaste översättningen heter det: »Herre är det ej sanning dina ögon söka?» Grundtextens ord kan översättas både med trohet och sanning, men säkert är att Herrens ögon söka trohet, såsom det ju ock heter i 1 Kor. 4: 2: »Vad man nu söker hos förvaltaren är, att en sådan må befinnas vara trogen.»

Vad menas då med trohet? Det är väl först, att man får ett uppdrag och svarar ja samt utför arbetet även då uppdragsgivaren är frånvarande alldeles såsom vore han närvarande. Den icke trogne söker, då uppdragsgivaren är frånvarande, komma ifrån arbetet så lätt och ledigt som möjligt, men så gör ej den trogne.

Det är i detta sammanhang ett vackert betyg Paulus ger sina yngre medarbetare. Han säger t. ex. om Timoteus i Fil. 2: 20—22: »Jag har ingen av samma sinne som han, ingen som av så uppriktigt hjärta kommer att hava omsorg om eder. — — Men hans beprövade trohet känner I.» I 1 Kor. 4: 17 kallar han ju också Timoteus: »Min älskade och trogne son i Herren.» Och Timoteus var ej den

* Anteckningar från ett bibelstudium, hållet av doktor *Karl Fries* vid mötet i Stadsmissionens lokaler, Stockholm, den 14 mars 1931.

ende, som sades vara trogen, även om mängden sökte sitt eget. Jämför Ef. 6: 21; Kol. 1: 7.

Därför manar också Paulus Timoteus i 2 Tim. 2: 2: »Vad du har hört av mig — — — det må du betro åt män, som äro förtroende värda och som kunna bliva skickliga att i sin ordning undervisa andra.» — Här ha vi ju vårt program såsom mission. Det gäller att höra och få betygat samt att såsom Timoteus taga emot i trohet, men ock att betro åt andra, som äro förtroende värda, d. v. s. trogna, att de i sin ordning må undervisa andra.

Till dem som äro trogna skall Herren Jesus, som själv var trogen intill döden, en gång säga: »Väl gjort du gode och trogne tjänare.» — Skall du, skall jag en gång få höra de orden? — Det är en allvarlig hjärterannsakande fråga.

I trohet ingår också uthållighet och ståndaktighet. Uthålligheten gäller kärleken. »Älsken varandra av hjärtat med uthållig kärlek», heter det i 1 Petr. 1: 22 och i samma brevs 4: 8: »Varen framför allt uthålliga i Eder kärlek till varandra.» Det gäller också att vara »uthålliga i bönen» (Rom. 12: 12). Det gäller att hålla ut, att icke tröttna och uppgivas i våra själar (Hebr. 12: 1—3). Motsatsen till trofasthet och uthållighet är att tröttna och uppgivas.

Men jag tycker mig höra någon som säger: »Det du talar om, är bara bud. Vi behöva få veta var vi skola finna kraft till detta.» — Kraften kommer från Gud, som givit oss sin trofasthet såsom en källa med levande vatten. Ett ord som i detta sammanhang är lärorikt är 1 Tess. 5: 16—24. Där finna vi först en rad förmaningar eller bud, vilka äro långt ifrån lätta att efterkomma: »Varen alltid glada!» — »Tacken Gud i alla livets förhållanden!» o. s. v. Men efter buden heter det: »F r i d e n s G u d s j ä l v helge Eder» och »Trofast är han som kallar Eder; h a n s k a l l o c k u t f ö r a s i t t v e r k.» Där menar jag, att vi få svaret på frågan angående var vi skola finna kraft. Svaret kan formuleras: Han är trofast. »Herren är trofast och han skall styrka eder och bevara eder från det onda» (2 Tess. 3: 13). »Låtom oss orygglig hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast» (Hebr. 10: 23). Visst är väl detta löften som hålla?

Ja, säger du. Han är trofast. Men jag är en stackare, och jag begår otrohet emot honom. Då få vi komma ihåg 2 Tim. 2: 13: »Äro vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord. Ty han kan icke förneka sig själv.» Därom talar även 1 Joh. 1: 9: »Om vi bekänna våra synder, s å ä r h a n t r o f a s t, och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet» och 1 Joh. 1: 7: »Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd.» Han förlåter, renar och helgar.

Det är även i Gamla Testamentet många ord om Guds trofasthet, t. ex. 5 Mos. 7: 9; 5 Mos. 32: 4; Neh. 9: 33; Ps. 36: 6 m. fl.

I den sistnämnda psalmen finna vi också ordet: »I ditt ljus se vi ljus.» Man skulle väl ock kunna säga: Av

din trofasthet få vi kraft till trohet. Må vi då få nåd till att troget förkunna Guds trofasthet och alltmer få erfara sanningen av ordet: »Jag skall icke svika i trofasthet» (Ps. 89: 1, 34)!

Den 14 mars 1931.

Svenska Missionens i Kina årliga tacksägelse-, böne- och offerdag 1931 hör nu till det förflutna. I Stockholm firades denna dag, såsom förut tillkännagivits, med möte i Stadsmissionens lokaler vid Stortorget.

Vid detta möte ledde doktor *Karl Fries* ett bibelstudium över ämnet: Trohet. Anteckningar från detta bibelstudium införas på annat ställe i dagens nummer av vår missionstidning. Här må dock nämnas något om det, som doktor Fries inledningsvis framhöll.

Han erinrade då om huru rik anledning vi hava att vara tacksamma. Det var ju 44 år sedan missionär Erik Folke, nuvarande missionsföreståndaren, den 14 mars för första gången landsteg i Kina. Och ännu är han frisk och arbetsför med i det arbete, som han då påbörjade. Ännu är han lika varmt hängiven Missionens sak. Han har varit trogen Gud och Svenska Missionen i Kina. Vid hans sida har också samlat sig en skara trogna medarbetare: missionsvänner, missionärer och kineser. Så har verket kunnat gå framåt, väl ibland genom mörka dalar, men ändå framåt, ty Gud har hulpit igenom. Han har varit trofast och har givit trogna vänner och medhjälpare.

*

Efter bibelstudiet talade missionsföreståndare *Erik Folke*. Han manade oss att vända blicken till Gud. Då Petrus såg på vågorna började han sjunka; då Moses stod och såg på Röda havet blev han förtvivlad, och då vi stanna med blicken på uppgifterna eller förhållandena omkring oss förlora vi lätt frimodigheten. Se därför i stället på Jesus! Låt blicken vila vid vår trofaste Gud!

I bönen vända vi oss till Gud, och därför blir det resultat av bönerna. En gammal kvinna i Kina bad. Hon kunde blott ett bibelord och en sångvers och glömde så småningom vilken dag, som var söndag, men hon rensade sitt hem från avgudar och bad till levande Gud, bad om en missionär.

Hon fick hålla på att bedja två år, innan svaret kom. Det är ej lätt att få Guds folks' hjärtan berörda, att bedja ut en missionär, men hon bad, och *Svenska Missionen i Kina är svaret på hennes bön.*

Även vi få bedja. Låt oss då göra bönen med tacksägelse!

*

Så vidtog under missionsföreståndare Folkes ledning ett bönemöte, då de i förra numret av vår tidning angivna tacksägelse- och böneämnena framburos inför nådens tron.

Efter mötet vidtog gemensamt tésamkväm, vilket avslutades med bibelläsning och bön.

M. L.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas i *Åhus*, där samling v. G. sker *tisdagen den 23 juni* och mötena sedan pågå *till och med söndagen den 28 juni.*

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 21 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 26 juli.*

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas v. G. torsdagen den 16 april kl. 7 e. m. på *Svenska Missionens i Kina Exp.,*

Drottninggatan 55. Även manliga länkar hälsas varmt välkomna!

I allvarstider.

Den skildring, som börjar i detta nummer av vår tidning under rubriken »I allvarstider», är en sammanfattning av boken »Is thy God able?». Denna skildrar de erfarenheter, som två missionärer tillhörande Kina Inlandsmissionen fingo göra under 3 månaders fångenskap hos de röda. Fru Porteous, den ena av missionärerna, är, enligt vad som meddelats oss, född i Sverige, fastän hennes föräldrar emigrerade till Amerika då hon var ett år gammal. Hennes namn som ogift var Forsberg.

I allvarstider.

(Efter »Is thy God able?» av A. B. Lewis.)

Den livsbild från missionsarbetet i Kina, som vi nu skulle försöka teckna, är en bild från provinsen Kiangsi, provinsen där 3 finska kvinnliga missionärer förra året blevo grymt misshandlade och dödade. I denna provins finnes en stad, Yuanchow, i vilken 6 missionärer tillhörande Kina Inlandsmissionen i fjol voro stationerade. Av dessa voro emellertid 3 den 24 mars tillfälligtvis på en utstation, under det att 3, herr och fru Porteous samt fröken Gemmel, voro hemma. Den dagen, den 24 mars 1930, nämnes, emedan staden Yuanchow då intogs av kommunister, tillhörande samma röda armé, som tidigare dödat de finska missionärerna, fröknarna Cajander, Ingman och Hedengren.

De tre engelska missionärerna sökte gömma sig, men blevo upptäckta och tillfångatagna av röda soldater. Missionärsparet Porteous bortfördes bundna, under det att fröken Gemmel slapp ifrån repen. Även herr och fru P. blevo också snart nog fria från sina band. En ung icke kristen kines var frimodig nog att träda fram samt berätta om huru missionär P. vågat livet för staden och i allt sökt dess bästa. Han bad på grund härav soldaterna lossa banden och ej skada missionärerna. Bönen blev ej omedelbart beviljad, men soldaterna blevo berörda av kinesens frimodiga vittnesbörd, och så småningom kommo banden bort.

Missionärernas frimodighet kunde f. ö. ej heller undgå att påverka omgivningen. Då de bortfördes bundna, kommo de ihåg huru Herren Jesus också blev bunden och bortförd. Denna tanke gav kraft och frimodighet, så att, då de, de allra första dagarna, fingo mottaga besök, det berättas, att de besökande kommo sorgsna och modfällda men återvände glada och fridfulla, emedan missionärerna varit så fulla av glädje och frid, att de kunnat glädja och uppmuntra de besökande.

Missionärerna fördes först inför den röda arméns militära myndigheter, där de som sutto till doms i många fall voro i 20-årsåldern. (Missionär P. utreste första gången till Kina 1904 och fru P. 1894.) Anklagelsen gällde, att de i egenskap av utlänningar voro kapitalister, imperialister, förkunnare av utländsk kultur, som förledde kineserna att vara ohörsamma mot sin fosterländska kallelse, samt av vidskepliga läror, vilka kommo folket att tro på utländska gudar. Av dessa unga domare fingo också missionärerna utstå hån och förebråelser för alla orättvisor, som Kina fått lida eller påståtts ha fått lida genom de »utländska djävlarna».

Hur var då stämningen i staden? De kristna vidtogo genast åtgärder för att få missionärerna frigivna. De skrevo en petition, i vilken missionärernas välgärningar omtalades, och där man bönföll om att missionärerna skulle frigivas. Denna skrivelse undertecknades av de kristna samt av ett antal icke kristna framstående affärsmän i staden. Vidare försökte man samla ihop pengar för att kunna erbjuda lösen. Med stor svårighet lyckades man också få samman 460 mex. dollars. En icke kristen kines, som hört om insamlingen, bad att få vara med. Han hade visserligen ej reda pengar, men ville gärna ge några värdefulla smycken, som voro i hans ägo. Då de kristna fingo höra detta berättas, gingo de efter mera smycken, så att till sist en hel hög av för kinesiska kvinnor dyrbara smycken låg på bordet, ett offer

för de älskade missionärernas räddning.

Så gick man upp till huvudkvarteret, talade om, att de kristna voro fattiga, men att de gärna ville ge pengarna och smyckena såsom present, om missionärerna frigåvos. De rödas ledare blevo förvånade, önskade att deras folk var lika offervilligt. De ville emellertid ej taga emot denna gåva från de fattiga. Missionärerna kunde ej heller, sades det, frigivas med mindre Kina Inlandsmissionen betalade 60,000 dollars i lösen. Fröken Gemmel frigavs dock för att underhandla med Kina Inlandsmissionen efter 11 dagars fångenskap och sedan hennes vänner lyckats samla ihop $ 1,200.

Den första kvällen i fångenskapen kom en soldat med ett dragspel, som rövats på missionsstationen. Han bad missionären spela, och så började en sånggudstjänst i de rödas läger. Efter sången framställde soldaterna frågor. Man frågade t. ex. huru missionärerna kunde vara så stilla och fridfulla. Så gåvos osökt tillfällen att avlägga vittnesbörd och predika evangelium. (Forts.)

FRÅN MISSIONÄRERNA

Glädje och uppmuntran i arbetet.

Juicheng den 17 februari 1931.

Kära missionsvänner.

Frid.

Länge har jag känt mig manad, att genom vår tidning sända Eder en hälsning och ett tack. Tack för trofast kärlek, för förbön och offer! Ett särskilt tack till alla dem, som under förra årets nöd på trogna böncarmar bar oss fram till Nådens tron! Under all nöd har alltid nåden varit störst. Gud giver också så mycket av glädje och uppmuntran i arbetet. Ofta önskar jag, att Ni finge vara med härute och erfara vilken underbar glädje det är, att få se Guds frälsnings ljus bryta igenom mörker och synd i många hjärtan. I stunder då man ser hur Guds nåd segrar i förmörkade hjärtan, känner man sig så liten och ringa, så ovärdig den stora nåden att få vara ett Herrens vittne härute. — Jag ska endast nämna om ett par sådana stunder. —

Det var sista dagen på en fjorton dagars bibelkurs för de troende kvinnorna. Mäktigt hade Guds Ande talat till våra hjärtan. Den sista aftonen hade vi samlats till tacksägelse- och vittnesbördsmöte och finge lyssna till ett tjugotal vittnesbörd om Herrens underbara välsignelse och hjälp. Många och olikartade voro de vittnesbörd om bönesvar, som vi fingo lyssna till: en hade blivit botad ifrån en svår sjukdom, en annan hade fått se hur Herren välsignat hennes lilla mjölförråd, och en tredje hade bett Gud för sin sjuka ko och fått bönhörelse. — Till sist steg en gammal fru Chao upp, under det hon med rörelse sade: »Jag måste berätta för er, vad jag fått se. — Ni vet alla hur sjuk jag varit. När jag en dag låg så där sjuk och ej ens orkade läsa Guds ord eller bedja, fick jag se himlens härlighet. O, ni kan aldrig tro hur underbart det var! Något så vackert har jag aldrig ens kunnat tänka mig. Ack, jag kan inte beskriva den härligheten! En stor, stor skara lyckliga människor var samlade där. O, vad de sjöngo, och vad de voro glada! Jag frågade dem vad det var för en underbar plats. 'Jo, det är den levande Gudens hem, det är vårt hem', sade de. Jag förstod då, att det var himlens härlighet jag fått se. — Men jag fick ej gå in då, utan blev så småningom bättre. Så fort jag blev så bra, att jag kunde gå till kapellet, gick jag dit, och kan ni tänka er, att äldste Lo talade över Uppenbarelsebokens tjuguförsta kapitel, och då han läste i Bibeln om himlens härlighet, kände jag igen allt. Men vad jag själv sett var ännu härligare.» — Hela det gamla ansiktet strålade av fröjd. Med liv och värme sjöngs sedan sången: »Himlen är mitt hem».

En vecka senare var en ny skara kvinnor samlade till bibelkurs. Det var sådana som varit med en längre eller kortare tid: Sökare, som med stapplande

steg börjat vandringen mot himlens sköna land. Guds Ande hade fått tala till mångas hjärtan, och flera hade gråtande bekänt sina synder. Då jag en kväll kom ut på gården, fick jag höra ett underligt ljud ifrån portgången. Jag tog min lykta och gick dit för att se vad det var. Till min förvåning fann jag då två kvinnor, som lågo på knä på den kalla stenläggningen och gråtande bådo Gud om förlåtelse och rening från synden. De varken sågo eller hörde mig. — Tyst smög jag mig bort, under det hela mitt hjärta var fullt av tack och lov till Herren för hans underbara gärningar. — Och medan två själar kämpade sin bönekamp därute, var det två lyckliga Herrens sändebud, som tackade Gud för seger. — Ljuset *skall* segra. Det kan inte annat.

Min kamrat, Ingrid Israelsson, förenar sig med mig i en varm fridshälsning.

I Herren tillgivna

Judith Hultqvist.

Från arbetet i Shensi.

(Utdrag ur privatbrev.)

Hoyang den 9 febr. 31.

I lördags återkom jag hit till Hoyang efter att ha varit i Tungchowfu något över 3 månader. Det var en lycklig tid där i samarbetet med Minnie Nicholson och också nyttig för mig. Att få se och komma in i arbetet på andra stationer blir ju alltid till hjälp.

Vi blevo en hel liten skara av missionärer där mot slutet. På grund av tråkigheterna i Pucheng kommo nämligen Olga och Nils Styrelius samt Hanna Wang. De äro ännu kvar, och ovisst är det, om de kunna återvända till Pucheng.

I mitten av jan. började en månads kurs för bibelkvinnor. Eftersom vi äro så få missionärer, samlade vi bibelkvinnorna från både norra och södra Shensi-distrikten i Tungchow. En del andra kvinnor kommo också med. De sluta ej förrän denna vecka. Det var roligt få vara med ett par veckor och se, hur Guds Ande verkade. Vi började med att avskilja en hel dag till bön, och det var inte förgäves. Hur stort att få vara med i kampen för själarna!

Dagny-Edla Bergling kom också till Tungchow för någon tids ombyte, och så reste vi tillsamman hit. Första dagen var väder och allt det bästa möjliga, och i skymningen kommo vi fram till en liten by, Ch'in-Cheng, där vi ha en liten utstation, endast 30 li härifrån. Vi fingo ett varmt välkommen och blevo omhuldade på bästa sätt, och på kvällen hade vi en god liten stund med de kristna.

Det var vår tanke att nästa dag fortsätta, men tidigt på morgonen kom vårt värdfolk glädjestrålande för att tala om, att det kommit så mycket snö, att vi omöjligt kunde fortsätta. Hela natten hade det snöat, och det höll på hela den dagen, så det var ej att tänka på, att fara vidare.

Vi voro ej just ledsna. Vi förstodo, att det var Gud, som stängde vägen emedan där fanns hungriga själar. Det var så roligt få hjälpa dem, de två dagar vi stannade. Från morgon till kväll hade vi åhörare. Vi tro, att Gud välsignade de dagarnas utsäde. Vi nästan lovade att komma dit igen. Det är Dagny-Edlas och mitt hopp att få vara ute i distriktet lite' i vår. Men det är så mycket, som skulle göras, så många platser, som skulle besökas, och här i Hoyang är mer än vi orka med. Det är tomt efter Ester och Estrid, efter tant Dagny och farbror Robert. Vi äro så nya i arbetet och har inte den erfarenhet som behövs. Men »Frygt ikke! — — — lad ikke dine Hænder synke! Herren din Gud i din midte, din vældige, skal frelse», står det på ett kort här framför mig. Han skall hjälpa oss och giva nåd och hjälp och ledning.

Skolorna äro nu åter öppnade, men alla elever ha ännu ej kommit. Det blir visst många denna termin i flickskolan. Det skall bliva roligt få börja arbeta bland dem. Jag skall visst ha någon lektion med dem. Gud give oss den glädjen, att få se dem alla frälsta och lyckliga i Kristus! Det är vår bön. Vi fyra ha det gott i det gemensamma bönearbetet. Vi vilja bedja

ned välsignelse över vårt distrikt. Droparna komma, men ack, hur vi längta både här och i Tungchow att få se skurarna.

Varmt tillgivna
Ida Söderberg.

UNGDOMENS AVDELNING

Lilla Krok.

Lilla *Kroks* fosterföräldrar (hennes rätta föräldrar känner jag icke) voro ifrån provinsen *Honan* i Kina, men utvandrade tidigt till den norrut belägna rikare grannprovinsen *Shansi*. Jag minnes så väl första gången jag såg fosterfadern. Jag hade bett vår evangelist lega en man, som kunde hjälpa oss med utesysslorna, och nästa morgon inlinner han sig tillsammans med en *liten, liten* man, mager och illa klädd, utan strumpor — det var Kroks blivande fosterfar, och han hette *Chang* (utt. *Djang, d* skall höras).

Ganska missräknad säger jag till evangelisten då vi voro ensamma: »Hur kan ni lega en så *liten* person, han orkar ej uträtta vårt arbete.» »Jo», svarar han, »den mannen är duktig skall frun få se.» Det visade sig ock att han hade rätt. En mera villig och kvick tjänare har jag ej haft och därtill över förväntan stark och — lydig. Han gjorde precis vad jag bad honom om utan några invändningar. *Chang* var i sanning en skatt. Men nu skall jag berätta något märkvärdigt som hände en dag.

Chang hade varit ute i något ärende och sammanträffat med en Honanbo och de två hade kommit i samtal. Från vilken trakt i *Honan* är du, frågar vår dräng. Den andre nämnde platsen. Jaså, svarar *Chang,* från den platsen är jag också. Mitt hem låg i en by som hette C—g. Den andre svarar: I den byn är jag också född, där fanns blott två familjer — och så nämner han deras namn — vilkendera tillhör ni? Vår tjänare säger namnet. Dit hör även jag, svarar den andre. O, de voro ju av samma släkt, fastän de ej kände till varandra och ej träffats på många, långa år! Stor blev deras ömsesidiga glädje.

Gaktat *Chang* med sin hustru och sedermera även släktingen regelbundet besökte gudstjänsten, såg det länge ut, som om ordet inte fallit i god jord, utan antingen på vägen eller ibland törnena.

Många barn hade makarna haft, men alla hade dött. Efter något år föddes dem ännu en dotter, och denna omhuldades på bästa sätt, men ack, det dröjde ej länge förrän även denna dog. Modern var utom sig av sorg, och fadern köpte då en liten flicka, några månader gammal, för att trösta sin hustru. Det var ett vackert litet barn och fostermodern fäste sig mycket vid henne.

Kineserna tro, att om man ger ett barn ett fult namn eller ett namn, som tyder på, att barnet är värdelöst, bryr dödens konung sig icke om detsamma, och barnet får då leva. På grund av dessa åsikter fick den lilla namnet *Krok,* ty en krok är ju ej av stort värde.

Krok växte upp och var i mitt tycke ett förtjusande barn. O, hur jag gladdes, då hon började gå och lärde sig tala. Ofta kom hon till vårt hem och tultade omkring, medan far uträttade sina sysslor. Då fick hon äta sig mätt, och det behövdes, ty i hemmet var maten knapp och grov. En vinter, då vi ej behövde faderns tjänster och hans sökte sig arbete än här, än där — mestadels samlade han ris på bergen, som han sålde till bränsle — blev nöden stor, och då de ej sågo sig någon utväg att skaffa livsmedel sålde de lilla *Krok* till blivande sonhustrun i en fattig familj. O, vad det grämde mig, när jag fick höra det! Jag förstod, att de hade hemlighållit saken för mig av fruktan att jag skulle lägga hinder i vägen. Och jag som hade drömt sådana ljusa framtidsdrömmar för lilla *Krok,* och nu var hon förlovad i ett icke kristet hem!

Till slut efter långa underhandlingar lyckades vi få de blivande svärföräldrar-

nas medgivande till att sända henne till en missionens flickskola.

Modern hade på de senare åren kommit till tro på Gud och var döpt. Fadern »haltade fortfarande på båda sidor», men en märkbar förändring, sinnesändring, syntes dock hos honom på sista tiden. Just då lilla *Krok* var färdig att resa till skolan sjuknade han i en svår feber, som inom några dagar ändade hans liv. På sin sjukbädd bad han oupphörligt till Gud om förlåtelse för sina synder, och dagen före den sista blev han stilla och nöjd och viskade: »Gud är här», och den tanken syntes glädja honom. Till hustrun, som var alldeles förgråten, sade han: »Gråt inte, Gud och missionären skall ta vård om dig.»

Efter begravningen reste *Krok* till skolan, och därifrån hade hon goda vitsord. Nästa termin lyssnade hon till frestarens röst, narrades och snattade och blev skild från skolan, ett varnande exempel för de andra lärjungarna. Ack, hur svårt det kändes! Modern hade under hennes skolgång blivit gift i en god kristen familj och fick det bra, men *Krok* måste flytta till svärföräldrarna, som inte fruktade Gud, och där fick hon slita ont på flera sätt.

Jag tror, att hon djupt ångrade sitt felsteg.

Och nu kära unga vänner skola vi ju hjälpas åt att bedja för lilla *Krok*, att hon blir frälst från all synd och till sist får komma till det sköna Fadershuset i himmelen.

Hilma Tjäder.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1931 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr.1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto nr **502 15.**

INNEHÅLL:

Trohet. — Den 14 mars 1931. — Från Red. och Exp. — I allvarstider. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1931.
313061